SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl 9 / Sayı 99 / Mart 1990 / 3 -DM

KÜRDİSTAN'DA HALK AYAKLANMASI

NUSAYBİN "İNTİFADA"SINDAN CİZRE'DE HALK İKTİDARI DENEMESİNE

Cizre "intifada"sı başlıyor...

Kutsal Newroz isyan ateşi harlandı. Kürdistan'ın dörtbir yanında alevleri göğü sardı. Ulusal birlik, direniş ve isyan günümüz Newroz, ulusal kurtuluşçu askeri ve siyasi eylemlerle kutlanıyor. Mart ayının ilk haftalarında başlayan Newroz kutlama hazırlıkları, ARGK'nin sert ve etkin vuruşlarıyla düşmanı dumura uğrattı. Şırnak, Şemdinli, Eruh, Pazarcık, Diyarbakır, Silopi başta olmak üzere, Kürdistan'ın genelinde TC'nin askeri birlikleri, kurum ve çetelerine karşı çok sayıda eylem gerçekleştirildi. ARGK'nin yeni atılım hamlesinde 100'e yakın düşman askeri ve 15'i aşkın çete öldürüldü. Düşmanın çok sayıda askeri tesisi ve kurumu, gerçekleştirilen eylemlerle tahrip edildi, TC'ye on milyarlarca liralık maddi zarar verdirildi.

Gerillanın bu isabetli vuruşları, Newroz yaklaştıkça Kürdistan halkının sömürgecilere duyduğu asırlık kin ve öfkesini kabına sığmaz kıldı. Nusaybin'de başlayan isyan, Kürdistan'ı sardı. Silopi, Midyat, İdil, Diyarbakır ve Elazığ'a yayılan isyan, Cizre'de halk iktidarı denemesine ulaştı. İsyan, Kürdistan'ı ayaklanma noktasına ulaştırdı; her an topyekün gelişebilecek "intifada" potansiyeli oluştu. Kısacası Kürdistan, Kürt "intifada"sına yürüyor.

Nusaybin halk ayaklanmasından Kürt halkının topyekün "intifada"sına nasıl gidiliyor?

12 Mart 1990 günü, bir ihbar alan sömürgeci askeri birlikler, Mardin'in Savur ilçesine bağlı Serenli köyü Girêsorê mıntıkasında konumlanan bir ARGK gerilla birliğini çembere aldılar. Düşmanın kullandığı askeri güç; helikopterler desteğinde yüzlerce özel harekat timi, asker ve polis timinden müteşekkildi. Saat 14.00 sıralarında çemberi daraltan düşmanın "teslim ol" çağrısına gerillalar ateşle cevap verdiler. Başlayan çatışma giderek şiddetlendi. Düşman güçleri, gerillaların üstün vuruşma yeteneği karşısında sürekli kayıplar verdiler. Kayıpları artan düşman, helikopterlerle savaş alanına yeni güçler takviye etti. Buna rağmen düşman, kayıplar vermeye devam etti. Bunun üzerine sömürgeciler, akşam saat 19.00 sıralarında havadan helikopterlerle ve karadan havan toplarıyla savaş alanını bombaladılar.

En az 50 düşman askerinin öldürüldüğü muharebede, 13 ARGK gerillası da şehit düştü. Henüz kesin olmamakla birlikte, şehit düşen gerillalardan 10'unun ismi şöyle: **Abdullah AVCI (Salah), Abdülrezzak TEMEL (Zinar), Süleyman ASLAN (Sarı Hüseyin), Abdulkadir ALPTUĞ (Bedran), Zeki DOĞAN (İsa),**

Devamı 4. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Kasım 1989 çözümlemelerinden alınmıştır.

1990 yılına yönelik perspektifler

90'lar perspektifi hakkında bazı hususlara değinmekte yarar vardır. Bu olası genel gelişmelere yer verme ve bir perspektif kazandırma olacaktır daha çok. Sık sık yaptığımız gibi, geleceğe sağlıklı yaklaşım için gerekli olan doğru bir durum değerlendirmesidir.

Her şeyden önce, düşmanın olası yönelimi ne olabilir? Tabii ki, bir de zamanlama süreci var. Düşman önümüzdeki dönemi kabataslak nasıl planlamış? Ki bu, taktik bir dönemdir. Dönemin üzerine hangi tür politikalarla ve güçlerle yönelmek istiyor? Ona bakmamız gerekiyor. Şüphesiz, TC'nin kuruluşundan beri, hatta daha önceki imparatorluk politikalarında da, egemen sömürgeci güçler Kürdistan'a her türlü baskı ve sömürgeci politikayı alabildiğine yaymayı hedef alır. TC bunu imhaya kadar sürdürmektedir. Yönelimi odur. Özünde bu ilke vardır. Yani bizim halk gerçekliğimizi, ülke gerçekliğimizi kabul etme yok. İlkesi imhadır ve günümüze dek uygulanmıştır. Ve şimdi geleceğe yönelik de bu böyledir. Yani, bu bir devlet politikasıdır. Ancak devlet politikası böyledir diye, genel politikası böyledir diye günlük politikası da böyledir sonucu çıkmaz. Yine, özelliklerini daha ayrıntılı incelemeye gerek yoktur denemez. Hayır! Böyle yaklaşmak düz yaklaşmaktır. Somut durumun içinde bulunduğu özellikleri kavramaktır. Ki bunları da kavrayamayanlar yaratıcı taktikler geliştiremezler.

O halde, cumhuriyetin genel devlet politikasının, günümüzde nasıl uygulandığına bakmamız gerekiyor. Özellikle de cumhuriyet tarihinde geldiğimiz dönem önemli bir aşamayı ifade eder. Faşist rejimin içine girdiği son durumu, cumhuriyetin en tepe noktasında, hükümet düzeyinde, meclis düzeyinde ve daha alt düzeylerde içine girdiği yeni yönetimi iyi değerlendirmek gerekiyor. Ki, bunu çeşitli defalar değerlendirdik. Dolayısıyla burada bir kez daha açmayacağız. 12 Eylül'ü Özal'ın sürdürdüğü kuşkusuzdur. Şimdi meclisinden tutalım, en alt anayasal kuruluşuna kadar, hükümetinden tutalım cumhurbaşkanına kadar her şey özel olarak oluşturulmuştur. Faşist klik, devlette bu araçlarla kendini yeniden restore etmenin uğraşı içinde bulunmaktadır. Ve yine, bu temelde özel savaşı sürdürmek, ona kan, can vermeye çalışmaktır.

Devamı 5. sayfada

Kürdistan; 1990 Nevroz'unda, ERNK'nin 6. mücadele yılında kölelik diyarından özgürlük diyarına yürüyor

Her zamankinden daha büyük coşku ve umutla yeni bir 21 Mart Newroz'a ulaşmış bulunuyoruz. 21 Mart Newroz'un her yeni yıldönümü halk ve Parti tarihimizde anlamlı bir zirveyi oluşturmuştur, oluşturmaktadır. Direniş tarihimiz 21 Mart'larda ileri adımlarla doruğa ulaşmış; sevinç ve coşku zirveye çıkmış ve umutlar tazelenmiş olarak Newrozlara ulaşılmıştır. Dört bin yıllık halk tarihimizde, Newroz geleneği elden ele, nesilden nesile ulaştırılan bir

Devamı 27. sayfada

Faşizmin siyasal ortamı bulandırma çabaları ve devrimcilerin görevleri
23. Sayfada

A. ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:
"Kadın-erkek ilişkilerinde uygulanan devrimcilik, tamamen bir devrimcinin kapasitesini ve biçimlenişini belirler"
28. Sayfada

1990 Bahar Atılımı Türk rejimini çatırdatıyor

Yazısı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Gerçekleşen sosyalizmin dönüm noktasında yeni sosyalizm arayışları üzerine

"Bilimsel sosyalizmin nerede tıkandığı, nerede hangi gerçeklerle zorlandığı, onları gözden geçirmeyle açığa çakartılacak, bunun yaratıcılığı özlü ifadeye tekrar kavuşturulacaktır. Dolayısıyla bilimsel sosyalizmin, günümüz gerçeklerini ve onun daha yakın geçmişindeki dönemlerinde gerçekleşen sosyalizm dönemlerini de gözönüne getirerek, kendisini sıkı gözden geçirmesi, bu anlamda kendisini yetkinleştirmesi gerekecektir ki, bu bir ideolojik-teorik faaliyettir. Şüphesiz bunu böyle bırakmak doğru değildir; arayışlar sadece ideolojik-teorik düzeyde kalmaz, hızla politik bir programa kavuşturulmak durumundadır. Bu çok açıktır. Hem reel sosyalizmin yaşandığı ülkelerde, hem emperyalist-kapitalist ülkelerde ve daha çok da sıcak devrim süreçlerini yaşamaya karşı karşıya bulunan, geri bıraktırılan ülke ve halklar bünyesinde bu siyasal programa ulaşma işi başarılmak durumundadır..."

YAZISI 16. SAYFADA

90'lı yıllar atılımının kilometre taşı Hasan BİNDAL yoldaşın anısını zafer gerekçemiz yapacağız.

Partimizin önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı girişilen birçok komploya bir yenisi eklendi. Partimizin devrimci ruhunu şahsında şekillendiren **Hamza (Hasan BİNDAL)** yoldaşın şahadetiyle ortaya çıkan komplo, Parti tarihimizde sıkça görülen; mücadelenin atılıma hazırlandığı dönemlerde geliştirilen dağıtıcı, tasfiyeci, komplocu siyasetin yeni bir pratiği oluyordu. 90'lı yıllarda en yoğun bir hazırlık dönemine girdiğimizde, böyle bir olayla faaliyetleri boşa çıkarmayı amaçlayan bu girişimi; Partiye sadakati, çalışkanlığı ve bir bütün olarak militan özellikleri şahsında somutlaştıran **Hamza** arkadaşın katledilmesi olayını anlayabilmek için, Parti hareketimizin ortaya çıktığından bugüne kadar gelen komplocu faaliyetlere kısaca bir bakmak gerekmektedir.

Toplumsal altüst oluş olan devrim mücadelelerinde sınıf kavgasının bireyciliği gözönüne alındığında, her devrimde uç noktaya varılan olaylar yaşanmaktadır. Bu olaylar mevcut döneme damga vuracak boyutta olur. Sınıflar kendi egemenliklerini sağlamak amacıyla giriştikleri kıyasıya kavgada kendi ideolojilerine denk düşen mücadele yöntem ve araçları geliştirirler. Sınıflı toplumlarda egemen güçler kendi otoritelerini tesis etmek veya iktidarlarını korumak amacıyla en ince sömürü yönteminden tutalım da, toplu katliamlara kadar her türlü yöntem ve aracı kullanmaktan geri kalmazlar. Dünya devrimler tarihi, egemenlerin bu yönlü katliamcı, yokedici pratikleriyle doludur.

İnsanların yaratmış olduğu değerlere karşı girişilen vahşete karşı, kendisini sınıf olarak örgütleme becerisini ilk gösteren proletarya oldu. Proletarya ezilenler adına ilk defa iktidarı ele alırken, çoğunluğun çıkarlarını temsil etti. Proletarya iktidar yürüyüşüne; egemen güçlerle

Devamı 8. sayfada

1989 ATILIMI ŞEHİTLERİMİZİN ANILARI ÖLÜMSÜZDÜR

Yazıları 10-15. sayfalarda

1990 Bahar Atılımı Türk rejimini çatırdatıyor

Baştarafı 1. sayfada

Kürdistan'da 1990 Bahar Atılımı görkemli başladı. Ülkenin dörtbir yanından ulusal kurtuluş kuvvetlerimiz ARGK gerillaları başlattıkları eylemlerle Newroz'u büyük silahlı eylemlerle karşıladılar. Yer yer günlerce göğüs göğüse süren muharebelerde Türk özel savaş birliklerine ağır darbeler indirildi. Yüzlerce düşman askeri, özel tim elemanı ve köy korucusu ölümle cezalandırılarak savaşdışı bırakıldı. Yine TC'nin ekonomik tesislerine yönelik gerçekleştirilen sabotaj eylemlerinde milyarlarca liralık zarar verdirildi.

Faşist Türk sömürgecileri Bahar Atılımının görkemli çıkış yapacağını iyi kestirdiklerinden haftalar öncesinden Kürdistan'a olağanüstü güç yığdılar. Bunun büyük kısmını ekonomik tesisleri, siyasi kuruluşları korumak ve kentlerdeki kitle ayaklanmalarını bastırmada kullanmak için askeri ve polis garnizonlarına yığdılar. Buraların "korunmasından" arta kalan askeri güçleriyle de halka yönelik sürekli operasyonlar yaptılar; sindirme, yıldırma ve teslim alma faaliyetlerine hız kazandırdılar. TC, ordusunu bu temelde savaş durumunda konumlandırdı. Bahar Atılımının hızını kesmek için faaliyetleri bununla da sınırlı değildi. Özel savaşın propaganda araçlarını da harekete geçirerek, halkımız ve mücadelemize saldırılarını yoğunlaştırdı. Bütün basın, büyük manşetlerle *"PKK'nin Newroz atılımı boşa çıkarıldı"* haberleriyle dolduruldu. Yalana dayalı asılsız haberler, sürekli gazetelerde yer aldı. Bunlarla halkımızın Bahar Atılımına bağladığı büyük umutları kırmak ve manevi olarak çökertmek amaçlanıyordu. Yine buna bağlı olarak, morali sıfıra inen Türk ordusu ve gerici çevrelere moral takviyesi yapılmaya çalışıldı. Fakat faşist TC'nin bütün bu hummalı çalışmaları Bahar Atılımımızın büyük vuruşu karşısında bir anda yerle bir oldu.

Kurtuluş savaşımız, karların yerden kalkmaya başlamasıyla birlikte Kürdistan'ın her tarafından ses vermeye başladı. Botan, Mardin, Garzan, Güney Batı ve Dersim eyaletlerinde ARGK'nin intikam kurşunları aynı anda TC'den hesap sormaya başladı. Eylemlerin çapının büyüklüğü karşısında düşman güçleri adeta neye uğradıklarını şaşırdılar. Özellikle atılımın halk içerisinde genişliğine ve derinliğine sağladığı yoğun destek, kitlesel patlamalar isyan düzeyine ulaştı. Nusaybin'de tutuşturulan "intifada" fitili, Newroz alevleriyle bütünleşerek kısa sürede bütün Kürdistan'ı sardı. Cizre, Silopi, İdil, Diyarbakır, Elazığ, Nusaybin "intifada"sını izlerken, genelde Kürdistan'da halk ayaklanmanın yörüngesine girmiş durumdadır. "İntifada"nın yaşandığı alanlarda halk taş, sopa, silah ne bulursa düşmana karşı kullanmakta ve savaşmaktadır. Halk Türk sömürgeciliyine başkaldırarak, itaat etmemekte, tamamen ulusal kurtuluş güçlerinin yönlendirmesi altında tavır geliştirmektedir. Fiili olarak Türk yönetimi olgusu da bitme noktasına doğru hızla gitmekte, bunun yerine ERNK bayrağı altında Koma Gel'lerde örgütlenen halkımızın yönetim organlarının otoritesi geçmektedir.

Bu gelişmeler karşısında 12 Eylül rejimi tam bir tıkanma ve kilitlenmeyi yaşamaktadır. Rejim yediği darbelerden sersemleşmiş, çözümsüzlüğün girdabında boğulmaktadır. Yönlendiricilik vasıflarını yitirerek bir keşmekeşliği sergilemekte ve otoritesini bütünüyle yitirme tehlikesini yaşamaktadır. Rejimin durumu adeta direksiyon hakimiyetini kaybetmiş bir şoförün konumunu yansıtmaktadır.

Rejimin sözde muhalefet güçleri de, sağıyla-soluyla batan gemi içinde kendilerinin de boğulacağını görerek kurtarma operasyonuna giriştiler. İçinde bulundukları kötü durumu artık açıkça Kürdistan'daki kurtuluş savaşımızdaki gelişmelere bağlamaktadırlar. Her ne kadar Özel Harp Dairesi tarafından sansasyonel cinayetler işlenerek Türkiye gündeminde bu terör olgusu oturtulmaya çalışıldıysa da, mücadelemizin gelişmesi gözlerden gizlenemedi. Halklaşan kurtuluş savaşımız, TC'nin Türkiye'de işlediği cinayetlere de iyi bir cevap oldu. Çünkü; Türk egemenleri, Özel Harp Dairesi eliyle işledikleri Muammer Aksoy ve Çetin Emeç cinayetleriyle emekçileri sindirmeyi hedeflemekteydiler. *"Yeniden 12 Eylül öncesine dönülecek"* denilerek, faşizmin kanlı eli bir kez daha Türkiye ve Kürdistan halklarının boğazına geçirilmekte ve böylelikle kitleler sindirilmek istenmektedir. Ancak, devrimci savaşımız halkımızı Newroz ateşi etrafında ayağa kaldırarak bu köhne rejimden korkulamayacağını ortaya koydu. Bundan cesaret alan Türkiye halkı da TC'nin tehditlerine boyun eğmedi, eğmiyor. Halklarımız, tarihlerinde ilk kez bu düzeyde ortak mücadeleye girdiler. Kürdistan'da Newroz'un getirdiği özgürlük ateşi Türkiye'yi de ısıtıyor. Bu ateşte giderek çelikleşmeye başlayan Türkiye halkı da korkuyu yıkıyor.

Bu gelişmelerle iyice köşeye sıkışan TC, çareler aramaya başladı. Fakat her çare içinde en büyük çaresizliği de taşıdı, çözümsüzlük arttıkça arttı. Bir zamanlar Kürdistan'ı iki günde zapturapt altına alacağını söyleyerek, barbar atalarının işgalci ve talancı karakterine uygun bir edayla göreve gelen Hayri Kozakçıoğlu, artık kurtuluş savaşımızın mevcut özel savaşla önlenemeyeceğini itiraf etmek zorunda kaldı. Yaptığı açıklamalarda, gelişmelerin önlenebilmesi için bir "milli politika gereklidir" dedikten sonra, bu durumda da uzun dönemli bir savaşın göze alınması gerektiğine işaret etmektedir. Ayrıca devrimci savaşımızı besleyen zemin olarak, ekonomik durum ve işsizliği göstermektedir. Ve Hakkari'yi örnek vererek şöyle demektedir: *"Hakkari'nin nüfusunun bugün 80 bin civarında olması gerekmektedir. Ancak bu ilimizin nüfusu 180 bine ulaşmıştır. Nüfus artışı beraberinde istihdam ve beslenme sorununu da getirmektedir. İşsizlik ise PKK militanlarının en büyük etkeni olmaktadır."* (Tercüman, 17 Mart 1990)

Kozakçıoğlu üç yıla yaklaşan bir süredir fiili özel savaşı yürütmektedir. Ancak, tükenmişliği hala götürüp ekonomik nedenlere bağlamaktadır. Devrimci savaşımızda ekonomik nedenler bir etken olsa da, esas yönün, köleleştirilmiş ve tutsak alınmış bir halkın özgürlük sorunu olduğu artık kör gözlerin dahi göreceği bir gerçektir. PKK, bu halka özgürlük ve bağımsızlığı götürmektedir. Halkımız bu yüce idealler için canbedeli savaşmaktadır. Çünkü dünyada bu ideallerden daha değerli bir şeyin olmadığı konusunda PKK tarafından sürekli bilinçlendirilmektedir. Uğruna halkımızın en güzide bini aşkın evladının kanı yatmaktadır. Dolayısıyla barbar TC ülkemizden son ferdine kadar sökülüp atılıncaya dek halk savaşı devam edecektir. Bu gerçeği görmek istemeyen Türk egemenleri de bedelini en ağır şekilde ödemekten kurtulamayacaklardır.

Hayri Kozakçıoğlu'nun önerdiği "milli politika" veya "milli uzlaşma" önerisi, bütün düzeniçi muhalefet tarafından da kabul görmektedir. Mart ayında parlamentoda basına kapalı genel görüşme yapıldı. Bunun devamı olarak Akbulut, İnönü ve Demirel Meclis Başkanı Kaya Erdem başkanlığında "zirve" toplantısı yaptılar. Bu "zirve" de İnönü ve Demirel devrimci mücadeleyi ezmek için hükümete tam destek vereceklerini açıklarken, rejimin geleceğinin tehlikede olduğunu da vurguladılar. Buna karşın hükümetin zaafiyet içinde olduğunu, devlet otoritesinin kalmadığını da belirtmek zorunda kaldılar. Sözde bu iki muhalefet lideri oy tabanını yitirdiği için hükümeti antidemokratiklе suçlamakta ve tanımamaktaydılar. Fakat Kürdistan'daki sömürgeci rejimin sonunu getirecek gelişmeler, baharla birlikte çok güçlü çıkışlar yapınca ona tam destek verdiler. Böylece halkımızın katledilmesinde ne kadar da istekli olduklarını bir kez daha ortaya koydular.

Rejimin bütün bu çabaları ve 12 Eylül tarzı darbe tehditleri, halkımızı kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinden alıkoymaya yetmedi, yetmeyecektir. Bu halk çoktan PKK önderliğinde savaşarak kazanmaya

karar vermiştir. Bu kutsal amaçlarına ulaşmak için işkence, katliam ve ölümü hor görmekte, aşağılamaktadır. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler ve Agitlerin kaldırdığı kutsal isyan bayrağı, 1990 Newroz'unda halkımızın elinde daha yükseklerde dalgalanmaktadır. Halk demokrasisi, ikili iktidar tarzında Kürdistan toprağına serpilmektedir. Kin ve öfkeyle kükreyen dev, ayağa kalkıyor. Bu kalkışı hiçbir barbar ve gerici gücün çabaları engelleyemez. Kürdistan'ın dağında, ovasında, vadisinde, kısacası her yerde halk ayaklanmayı yaşıyor; işçiler ayaklandı, köylüler ayaklandı, kadınlar ayaklandı, gençler ayaklandı. "İntifada" artık başlamıştır. Kürdistan'ın kölelik tarihinin karanlık sayfaları bir daha açılmamak üzere kapanmıştır artık. Açılan yeni sayfada insanlık ailesinin en soylu üyelerinden birinin Kürdistan halkının kutsal bağımsızlık ve özgürlük aşkı ile bu uğurdaki zafer yeminli kavgası vardır yalnızca...

2. yıldönümünde Halepçe Katliamı Kürdistan ve Türkiye'de kitlesel olarak lanetlendi

Halepçe katliamı, 2. yıldönümü olan 16 Mart günü Malatya, İzmir, İstanbul, Diyarbakır, Ankara ve Konya'daki çeşitli yüksekokul ve üniversitelerde protesto edildi. Protestolar, forum ve korsan gösteriler yapma şeklinde oldu. Yer yer polisle taşlı ve sopalı çatışmaların da olduğu gösterilere, binlerce kişi katıldı. Gösterilerde Irak ve Türk faşizminin Kürdistan halkına yönelik katliamları teşhir edilirken, sık sık **"Vur gerilla vur Kürdistan'ı kur"**, **"Kürdistan faşizme mezar olacak"**, **"Kahrolsun faşizm, katliamlara son"**, **"Kahrolsun şovenizm"** sloganları haykırıldı.

Yine aynı amaçlı gösteriler, Avrupa'nın çeşitli kentlerinde de oldu. Binlerce Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçinin katıldığı yürüyüş ve mitingler görkemli geçti.

Silopi'de bir ajan odağa darbe

Bir ARGK gerilla birliği 27 Şubat akşamı saat 23.00 sıralarında Mardin'in Silopi ilçesine baskın gerçekleştirdi. Baskın, Cudi Mahallesi'nde oturan Derebaşı köyü eski muhtarı Hacı Aydınlık'ın evine düzenlendi. Evi kuşatmaya alan gerillalar eve girerek, ajanlık yapan Hacı Aydınlık ve 4 yakınının dışındaki sakinlerini dışarı çıkardılar. Ardından düşmana ajanlık yapan bu 5 unsur kurşuna dizilerek cezaları infaz edildi.

Ajanların cezalandırılması üzerine yüzlerce özel tim ve askerin katıldığı büyük bir çatışma başladı. Çatışmada roketatar da kullanan gerillalar, özel savaş güçlerine ağır kayıplar verdirdiler. Kayıpları arttıkça düşman güçleri tam bir dağınıklığı ve paniği yaşadılar. Düşman, çatışmada "1 asker öldü, 3'ü de yaralandı" diyerek kayıplarını gizlemeye çalıştı. ARGK gerillaları ise, hiç kayıp vermeden üslerine geri çekildiler.

Bu gelişmelerle birlikte düşman güçleri ölümle cezalandırılan muhtarın iki oğlunu da yanlarına alarak, Silopi merkez, Derebaşı ve Yazı köylerinde geniş çaplı bir operasyon başlattılar. TC'ye ajanlık yapan muhtarın oğullarının gösterdikleri evleri, Türk askeri didik didik aradı. Arama yapılan evlerin bütün kapı, pencere ve eşyaları kırılıp döküldü. Derebaşı ve Yazı köylerinde ise çocuk, yaşlı, genç ve kadınların hepsi köy meydanına toplanarak ağır işkencelerden geçirildi ve hakaretler yapıldı. Operasyon sonucu 60 kişi yakalanarak Cizre Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye alındı.

Silopi baskınında cezalandırılan 5 kişi, uzun süredir düşmana ajanlık yapmakta idiler. Yaptıkları ihbarların birinde Derebaşı köyünde 3 gerilla ve 6 yurtsever, Eylül 89'da alçakça katledilmişti. Katliam, halkta derin etki yaratmış, sömürgeciliğe duyulan kin ve öfke artarak eyleme dönüşmüştü. Bunun sonucu Silopi'de binlerce yurtseverin katıldığı protesto gösterileri yapılmış, bu gösterilerde Türk sömürgeciliği teşhir ve tecrit edilmişti. Bu durumda ölüm korkusuna kapılan hainlerden Hacı Aydınlık ve diğer unsurlar, kurtuluşu kaçıp Silopi'ye yerleşmekte bulmuşlardı. Ama bu kaçış "yaşam güvencesi" sağlamadı. Diğer hainlerin akibetinde olduğu gibi, onlar da hakkettikleri cezadan kurtulamadılar.

Batman'da ulusal kurtuluşçu irade gelişiyor

Batman'da Şubat ayı içinde ABD emperyalizmine ait bir uçak yakıt deposunda büyük bir patlama meydana geldi. Patlamada depo tümden yandı ve ağır maddi zarar meydana geldi. Henüz kesinlik kazanmamış olsa da, patlamanın ulusal kurtuluş güçlerinin düzenlemiş oldukları bir sabotaj eylemi sonucu gerçekleştiği olasılığı çok yüksek.

Öte yandan 25 Şubat günü Batman merkeze bağlı Başpınar (Giresira) köyünde Mobil Ortaokulu'nda bulunan Atatürk büstü parçalandı. Ayrıca büst üzerinde yazılı bulunan "Ne mutlu Türküm diyene" sözü silinerek yerine "Ne mutlu Kürdüm diyene. PKK" yazısı, kırmızı boya ile yazıldı. Eylem, görünüm olarak küçük gibi gözükse de özünde büyük siyasal bir anlam taşımaktadır. Atatürk'ün Kürdistan'da bulunan yaygın heykel ve büstleri Türk sömürgeciliğini simgelemektedir. Üzerinde bulunan "Ne mutlu Türküm diyene" sözleri de Kürt halkının varlığını inkar ve reddeden ırkçı bir slogandır. Faşist Türk sömürgeciliği, bu heykel ve büstleri halkımıza karşı baskı, şiddet ve asimilasyonun simgesi olarak kullanıyor. TC tarihinde insanımız, bu beton yığınları karşısında hazırola geçirilmeye çalışılmış ve bunlara ufak bir dokunma dahi en ağır işkencelerin gerekçesi haline getirilmiştir. Dolayısıyla insanımıza zorla boyun eğdirilmiş, kendi kimliğini inkara, Türk egemen sınıf kimliğini kabule zorlanmıştır. Bu temelde halkımız güç ve takatten düşürülmüş, cesaretsiz kılınmıştır.

Bu eylem de göstermiştir ki; PKK önderliğinde ayağa kalkan halkımız, Türk sömürgeciliğine ait ne varsa ona düşman kesilmiştir. Zorla dayatılan Türk kimliğini reddetmekte; buna cesaret ve güç göstermektedir. Halkımız, kendisinin azılı düşmanı olan, başta Atatürk olmak üzere sömürgeci yönetici, kurum ve kuruluşlara yönelmiş durumdadır. Türk sömürgeci varlığını Kürdistan'da tanımamaktadır. Kendi Kürtlük kimliğini korkusuzca ifade etmekte, bunu örgütlenme ve eyleme dönüştürmektedir. Giresira'daki eylem de bunun en çarpıcı bir örneğini teşkil etmektedir.

Sömürgeci provokasyonlara yeni bir örnek

Kontralar, Şubat ayı sonlarında Batman-Beşiri arasında bulunan Şımıs köyüne yönelik bir provokasyon düzenlediler. Gece köye baskın düzenleyen en az üç kişilik silahlı bir grup, köy evlerini rastgele kurşun yağmuruna tuttu. Köylüler saldırganları tespit etmek için taze ayak izlerini takip ettiler. Takip sonucu izlerin köy yakınında bulunan Şahsım Karakolu'nda sona erdiği ortaya çıktı.

Sömürgecilerin Şımıs köyüne yönelik gerçekleştirdikleri bu provokasyonda iki amaç bulunmaktadır. Birincisi; provokasyonu ARGK gerillalarına malederek halkımız arasındaki dini çelişkileri körüklemek ve birbirine düşman etmek. Çünkü; Şımıs köylüleri Yezidi Kürtlerindendir. Böyle alçakça bir provokasyonla Yezidi-Sünni çelişkisini kızıştırarak çatışmaya dönüştürme hedeflenmektedir. İkincisi; yöneltilen bu ve

benzeri saldırılarla köylüleri tedirgin etme, yıldırma ve göçe zorlama amaçlanmaktadır. Fakat Türk sömürgeciliğinin klasik taktiği olan "böl, parçala, çatıştır, sürgün et ve yönet" metodu artık tutmamaktadır. Halkımız bilinçlenmiş, düşman oyunlarını iyi görmekte ve boşa çıkarmaktadır. Bu konuda Şımıs köylüleri içine girdikleri doğru tutumla, düşman oyununu boşa çıkarmışlardır.

Diyarbakır-Lice'de çatışma

25 Şubat günü Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Dablo mezrası civarında operasyon yapan sömürgecilerle gerillalar arasında çatışma çıktı. Akşam saatlerinde çıkan çatışma saatlerce sürdü ve onlarca özel tim elemanı imha edilerek savaş dışı bırakıldı. Fakat düşman kaybını sadece "1 ölü" olarak açıkladı. Çatışmada üstün başarı gösteren gerilla birliğinden ise, 1 gerilla kahramanca savaşarak şehit düştü.

Eruh-Dağyeli'de düşman hezimete uğratıldı

3 Mart 1990 günü, Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Dağyeli köyü civarında operasyon yürüten sömürgeci güçlerle ARGK gerillaları arasında çatışma oldu. Uzun süre devam eden çatışmada düşmana ağır kayıplar verdirilirken 1 gerilla da yiğitçe savaşarak şehit düştü. Her zaman olduğu gibi TC, "2 er öldü, 8'i de yaralandı" açıklamasını yaparak kayıplarını az gösterme yöntemine başvurdu. Ancak düşman kayıpları bunun çok üzerindedir. TC, çatışmanın uzun sürmesi ve kayıplarının artması üzerine alana yeni güçler takviye etti. Alana yayılan çatışmalarda düşmanın yeni kayıplar aldığı bildirilmektedir.

Şemdinli'de köy korucularına büyük darbe

3 Mart günü bir gerilla birliği Şemdinli'nin Anadağ köyüne bağlı Bağlıca mezrasındaki köy korucularına yönelik devrimci bir operasyon gerçekleştirdi. Operasyon esnasında çıkan çatışmada 3 işbirlikçi ölümle cezalandırılırken, hesap sormak için gerillalar, 7 köy korucusunu da birlikte götürdüler. Daha sonra sorgulaması yapılan 7 korucudan 4'ünün ölüm cezası infaz edildi.

Eylemle, köydeki köy koruculuğunun kökünün kuruması üzerine büyük darbe alan TC, geniş çaplı operasyona başladı. Fakat operasyonla, düşman güçleri hem amaçlarına ulaşamadılar, hem de ordu güçleri dağlarda perişan olup moralsiz düştü. TC, ikinci bir darbeyi de böylece almış oluyordu.

Çukurca'da büyük çatışma

Çukurca'nın Güney Kürdistanla sınır oluşturan hattı üzerinde 10 Mart günü büyük bir çatışma oldu. Çatışma ARGK gerilla birliği ile Türk özel savaş güçleri arasında gerçekleşti ve saatlerce devam etti. Düşman çatışmada onlarca ölü ve yaralı verdi. Ayrıca 1 gerilla kahramanca savaşıp şehit düşerken, 1 gerilla da ağır yaralı olarak düşmanın eline esir düştü.

Siirt-Gökçebağ'da korucular ve sömürgecilere yönelik eylemler coşku yarattı

7 Mart 1990 gecesi, Siirt merkeze bağlı Gökçebağ (Civanikan) köyüne bir ARGK gerilla birliği baskın düzenledi. Baskında 10 köy korucusu ve 2 bekçi karşı koymalarına fırsat verilmeden etkisiz hale getirildiler. Köy korucuları ve bekçilere ait 11 silah kamulaştırıldı. Ayrıca gerillalar, korucu ve bekçilere yönelik yaptıkları konuşmada; kurtuluş savaşının amaç ve hedeflerini açıkladılar. Koruculuk ve bekçiliğin hangi anlama geldiğini, kime hizmet ettiği ayrıntılarıyla anlatıldı. TC'ye hizmet etmenin vatan hainliği anlamına geldiğini ve cezasının ölüm olduğunu belirten gerillalar, bu seferlik affedildiklerini, ancak tekrar düşman adına çalışmaları durumunda ölümle cezalandırılacaklarını açıkladılar. Korucu ve bekçiler, bir daha TC adına çalışmayacaklarına ilişkin söz verdiler. Yine köylülere yönelik de propaganda yapan gerillalar, köyde daha çok SHP'ye oy verilmesinden dolayı, SHP'nin sömürgeci, şoven ve katliamcı karakterini de teşhir ettiler.

Gerillalar, bu eylem sonrası köy yakınında bulunan devlet hava meydanına ait bakım istasyonuna da baskın düzenlediler. Baskında istasyonu korumakla görevli özel tim ve çalışan personel etkisiz kılındıktan sonra, istasyon ateşe verildi. Çıkan yangınla istasyon büyük oranda yandı ve çok büyük maddi hasar meydana geldi.

Bu tarz istasyonların Kürdistan'daki özel savaşın hizmetinde kullanıldığı bilinmektedir. Özel savaşta kullanılan uçak ve helikopterlerin bakım, onarım ve ağırlıklı yakıt nakli bu istasyonlardan karşılanmaktadır. Eylem, TC'nin hava saldırıları ve bombalamalarına büyük darbe olurken, sömürgecilere ağır bir maddi zarar da verilmiş oldu.

Her iki eylem de köyde ve Siirt'te halkta büyük sevinç yaratmış ve moral kazandırmıştır. Sömürgecileri de o oranda sarsmış ve mateme boğmuştur. Çünkü; Civanikan Siirt'in bir mahallesi gibidir. Köyde düşmanın telsiz ve telefonu vardır. Bu yüzden sömürgeciler köyde kendilerini oldukça rahat hissetmekteydiler. Eylem, kendileri için büyük bir darbe oldu. Çünkü; böyle bir yerden darbe beklemiyorlardı. Ayrıca köyden hiç kimse eylemi bildirip ihbarcılık yapmadı. Böylece, düşmanın ruhu bile duymadan her iki eylem de başarıyla sonuçlandı.

Eylemin diğer önemli bir özelliği de; şehit Faik GEZER'in Civanikan'dan oluşudur. Faik GEZER, 1980'de Eruh'ta işbirlikçilerce bayıltılarak sömürgecilere teslim edilmiş, 9 yıl zindanlarda en zor koşullarda direndikten sonra, bırakılır bırakılmaz dağdaki gerillalara katılmıştı. Faik yoldaş, 1989 yazında sömürgecilerle Bismil'de girilen bir çatışmada 4 yoldaşıyla birlikte yiğitçe savaşarak şehit düşmüştü. Eylem, bu yoldaşımızın anısını yeniden canlandırırken, Civanikan'ın direnişçiliğini keskinleştirmiştir.

Sömürgeci güçler, eylemden sonra köye operasyon düzenlediler. Köylüleri köy meydanına toplayan sömürgeciler, ağır işkenceler yaptılar. Aralarında silahları gerillalar tarafından kamulaştırılan köy korucularının da bulunduğu 21 köylüyü gözaltına aldılar.

Halepçe unutulmadı!

Kürdistan halkı katliamın hesabını soruyor, soracaktır!

16 Mart 1988... Kürdistan tarihinin en kara günlerinden biri... Ve insanlık tarihinin utanç sayfalarına kazınmış silinmez bir leke... 16 Mart 1988'de Halepçe'de bir insanlık suçu işleniyordu. Emperyalizm ve dünya gericiliğinin desteğini arkasına alan Irak sömürgeci-faşist rejimi Kürdistan halkının başına napalm bombaları yağdırıyordu. Sözde uluslararası yasalarla yasaklanmış olan napalm bombaları ve kimyasal gazlarla Kürt halkı kırımdan geçiriliyordu tüm dünyanın gözleri önünde. İnsanlık Nagazaki ve Hiroşima'ya gömdüğünü sandığı bir vahşetin yirminci yüzyılın son çeyreğinde bir kez daha pervasızca uygulandığına tanıklık ediyordu. Ve napalm yağmuru altında 5 bini aşkın Kürt insanı hayatını kaybediyor, 10 bini aşkın insan ise ömürboyu taşıyacakları yaralar alıyorlardı. Napalm vahşeti kundaktaki bebelerden yetmişlik ihtiyarlara kadar binlerce can alıyor; Kürt halkının tarihinde yaşadığı soykırımlara bir yenisi ekleniyordu.

Ve insanlık tarihinin en acımasız soykırımlarından biri olan bu toplu kıyıma insanlık seyirci kalıyordu. Dünyanın herhangi bir yerinde meydana gelen en küçük olay karşısında dahi duyarlılık gösteren çeşitli çevreler bir halkın en insanlıkdışı yöntemlerle katliamdan geçirilişi karşısında utançverici bir suskunluğa gömülüyor; Kürt halkı bir kez daha yalnızlığıyla başbaşa bırakılıyordu. Irak faşist sömürgeciliği, arkasına başta Türk sömürgeciliği olmak üzere emperyalizm ve gericiliğin desteğini de alarak Kürt halkını tarihten silme savaşımında işi en insanlıkdışı araçları kullanmaya dek vardırıyor, bunu daha sonra sürgün politikasıyla sonuca götürme çabası içine giriyordu.

Kürt halkının maruz kaldığı saldırılar bununla da bitmiyordu. Katliamdan ağır yaralar alarak çıkan, yerlerinden yurtlarından olan insanlarımız bu kez bir başka düşmanının pençeleri arasına düşüyordu. Türk sömürgeciliği, "misafirperverlik" teraneleri altında, napalmdan kaçan ve sayıları 100 bine yaklaşan insanımızı Kuzey-Batı Kürdistan'da konumlandırarak yarım kalan katliamı burada tamamlamaya çalışıyordu. Açlığa, susuzluğa, soğuğa ve hastalığa mahkum edilen insanlarımız kapatıldıkları toplama kamplarında bir yandan kendi ulusal değerlerine ve çıkarlarına karşı kullanılmaya çalışılırken diğer yandan da zehirlenme de dahil çeşitli yöntemlerle imhaya tabi tutuluyorlardı. Bu tüketme sürecine emperyalistler de tüm güçleri ile katılıyor, katliamına ortak oldukları insanlarımızı bu kez de siyasi hesaplarının malzemesi haline getirmeye çalışıyorlardı.

Kürt halkının yediği darbeler salt emperyalistler ve sömürgecilerden gelmiyordu. Kürdistan tarihinin lanetli sayfalarına her dönemde imzasını atan yerli işbirlikçilik bir kez daha tarihsel rolünü oynuyor; çağdışı politikaları ile halkımızın soykırımdan geçirilmesine adeta davetiye çıkarıyor, onu bir kez daha kaderiyle başbaşa bırakıyordu. En elverişli koşullarda halkımızın mücadelesini çeşitli sömürgeci güçlerin bir destek gücü olarak kullanıp heba eden ilkel-milliyetçilik, kendi tükenişinin faturasını halkımıza çıkarıyor, onun bir top gibi elden ele sürüklenmesine yol açması yetmezmiş gibi, Türk sömürgecileri ve emperyalistlerin sahte yaklaşımlarına alkış tutuyor, minnet duygularını dile getiriyordu. Ve en karanlık koşullar içinde kaderiyle başbaşa bırakılan Güney Kürdistan halkımız bir kez daha çağdışı ilkel-milliyetçiliğin ihanetiyle yüzyüze geliyordu.

Halepçe katliamının üzerinden iki yıl geçti. İkinci yıldönümüne ulaştık katliamın. Bu iki yıllık sürede Halepçe katliamı nasıl ele alındı, ne dersler çıkarıldı, katliam sonucu yerlerinden yurtlarından edilen, kaderiyle başbaşa bırakılan insanlarımızın yaşamında ne değişiklik oldu? Bu insanlarımıza önderlik iddiasında bulunanlar neler yaptılar? Tüm bu soruların cevaplarına baktığımızda, Halepçe'nin kanayan bir yara olmaya devam ettiğini görüyoruz... Evet, Halepçe bol gözyaşı, acı, yalnızlık ve kırılan umutlar getirdi yalnızca. Ve bir de "Kürt halkının dostları" olduklarını söyleyenlerin bol bol kullanacakları malzemeler sundu onlara. Tarih nezdinde ömürlerini çoktan dolduran çağdışı oluşum ve güçler, Halepçe'de işlenen insanlık suçu üzerinde tepinerek ömür uzatma çabası içine girdiler... Ama Halepçe'nin intikamını almayı düşünmediler; düşünemezlerdi de... Zira çoktan teslim bayrağını çekmişlerdi, uşaklıktan gayri bir çabaları, endişeleri kalmamıştı.

Halepçe'nin intikamı ancak Kürdistan halkının kaderini yine o halkın kendisinin tayin etmesinin ve düşmanlarına karşı doğru bir önderlik altında savaşmasının yolu açılarak sorulabilirdi. Ve bu intikam bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirilerek sorulmaktadır. Kürdistan halkı PKK önderliğinde, ERNK bayrağı altında ve ARGK saflarında giriştiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle yalnızca Halepçe katliamının değil, Kürdistan tarihinin tüm katliamlarının hesabını sormaktadır. Kürdistan halkı tarihinde ilk defa kendi öz kurtuluş gücünü yaratmış olarak, kendi özlemlerini gerçekleştirme yolunda kaderini eline almış bulunmaktadır. Bu savaşıyla yalnızca sömürgeciliğe, emperyalizme ve her türden gericiliğe değil, Kürdistan halkının kurtuluş özlemlerini her dönemde kendi dar çıkarlarının hizmetine koşmuş bulunan ilkel-milliyetçiliğe ve küçük-burjuva reformizmine de darbe üstüne darbe indirmektedir. Böylece Kürdistan halkının kurtuluşu önündeki ayakbağlarını bir bir ortadan kaldırma yolunda gelişme kaydetmektedir. Bu savaş, yalnızca Kuzey-Batı Kürdistan'daki halkımızın değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımızın da biricik kurtuluş umudu olmaya başlamıştır. Tüm parçalardan halkımız umutlarını artık PKK önderliğindeki kurtuluş savaşımıza bağlamıştır. Onlar iyi bilmektedirler ki, yaralarını saracak biricik güç PKK'dir, ancak PKK onları kurtuluşa götürebilecektir.

Evet, Halepçe katliamının 2. yıldönümünde, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşımız katledilen insanlarımızın, çekilen acıların hesabını misliyle sormaktadır. Kürt halkının katliamına ortak olan tüm güçler suçlarının hesabını vermektedirler. Katliam karşısında suskunluğa gömülen dünya bugün Kürdistan sorununu gündemine almak zorunda kalmıştır. Halkımız artık yalnız ve çaresiz değildir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle ağırlığını her alanda duyurmaya, her türden düşmanına ecel terleri döktürmeye başlamıştır. Kürdistan halkı artık bir güçtür ve dikkate alınmak zorundadır. Halepçeleri yaratanlar döktükleri kanda çırpınmaktadırlar ama bu çırpınış çaresiz ve boş bir çırpınıştır. Tarihin çarkları artık mazlumdan yana dönmeye başlamıştır.

-Halepçe unutulmayacak, hesabı sorulacaktır!

-Yaşasın Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!

-Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

-Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve her türden gericilik!

ERNK Avrupa Örgütü
Mart 1990

* * *

Şırnak'ta 7 özel tim öldürüldü, 2 helikopter düşürüldü

Türk özel savaş birlikleri, Şırnak ve çevresinde yaygın operasyonlar yapıyorlar. Bu operasyonlarda gerillaların attığı pusulara düşen düşman güçlerine ağır kayıplar verdirildiği ve büyük muharebelerin meydana geldiği bildirilmektedir. Bu muharebelerde ARGK'ye bağlı güçler üstün savaş kabiliyeti göstermektedirler. İnisiyatifi tamamen ellerinde bulundurmaktadırlar. Bu yüzden düşman güçleri savaş ortamında dağınık, başıboş ve inisiyatifsiz kalmış, avare güçlere dönüşmüş durumdadırlar. Bu da düşman kayıplarının sürekli artmasına neden olmaktadır. Yine sömürgecilere ait kurum ve tesislere yönelik gerillaların gerçekleştirdiği devrimci operasyonlarda TC'ye ağır kayıplar verdirilmektedir. Mart ayı içinde ARGK gerillalarının gerçekleştirdiği bir eylemde 7 özel tim elemanı öldürülmüş ve 2 helikopter düşürülmüştür. Bu alanda yaygın eylem ve çatışmalar sürmektedir.

Mardin-Savur'da 2 korucu ölümle cezalandırıldı

Gerillalar, 11 Mart'ta Mardin'in Savur ilçesi Tokluca köyüne bağlı Mantara mezrasındaki 2 köy korucusunun evlerine baskın düzenlediler. Baskında çıkan çatışmada 2 korucu ölümle cezalandırıldı ve gerillalar kayıp vermeden geri çekildiler.

Mardin merkez, Cizre, Dargeçit (Kerboran) ve İdil'de sömürgeci güçler operasyonlar yaptılar. Operasyonlar daha çok önceden tespit edilen evlere yönelik sabaha yakın gerçekleştirildi. Evlerde yapılan aramalarda bütün eşyalar darmadağın edildi, kırıldı ve döküldü. İnsanlarımıza işkence yapıldı ve insanlıkdışı muamelelere tabi tutuldular. Operasyonlar sonucu 8 yurtsever, "yatakçılık yapmak, ARGK'ye silah ve patlayıcı madde temin etmek" gerekçesiyle tutuklandı.

Halfeti'de 6 özel tim öldürüldü

Urfa'nın Halfeti ilçesi yakınlarında özel savaş birlikleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada üç işbirlikçi vam eden çatışmada düşmana çok ağır darbeler vuruldu, ilk gelen bilgilere göre, 6 özel tim elemanı öldürülmüştür.

Halkımız üzerinde dizginsiz bir

Devamı 31. sayfada

www.arsivakurd.org

NUSAYBİN "İNTİFADA"SINDAN CİZRE'DE HALK İKTİDARI DENEMESİNE

Baştarafı 1. sayfada

Mehmet Mahsun TEPE (Hazım), Kamuran DÜNDAR (Cemal), Ömer KAVAK (Necdet), Cesir ŞAHİN (Doğan) ve Hıdır YALÇIN (Şervan). Yiğit yoldaşlarımızın şahadeti, halkımıza direniş ve isyan için büyük bir çağrı oldu. Onun, sömürgecilik karşıtı bütün duygularını ayaklandırdı, harekete geçirdi. Şehitlerimizden **Kamuran DÜNDAR**'ın cenazesi, 13 Mart akşamı geç saatlerde ailesine teslim edildi. Zaten yoldaşlarımızın şehit düştüğü haberi Nusaybin'e ulaştığı andan itibaren halk cenazeleri almak için sokaklara dökülmeye başlamıştı. Büyük kalabalıklar halinde sokaklara inen halk kitleleri, kin ve öfkeyle beklemeye koyuldu. Düşman tarafından **Kamuran DÜNDAR** yoldaşın cenazesinin ailesine teslim edilmesiyle birlikte binler şehidimizin evine yöneldi.

Nusaybin "intifada"sı başlıyor: 14 Mart'ta sabah erken saatlerde yoldaşımızın toprağa verileceği haberi kısa sürede bütün Nusaybin'e yayıldı. Tan vakti Nusaybin ayaklanmış, şehidimize saygı ve bağlılık görevini yerine getirmek için akın akın yürüyüşe geçmişti. Nusaybin, Nusaybin olalı hiçbir zaman bu kadar erken, aynı anda, aynı coşku ve azimle kalkmamıştı. Ama yine hiçbir zaman sömürgeciye, zalime, haine bu kadar kin ve öfkeyle dolu olmamıştı. Bütün duygu ve düşünceler kabından fırlamış, aynı odakta düğümlenip sel gibi akmaya başlamıştı. Nasıl akmasındı ki? Kürdistan halkının 13 evladı, canı, özgürlük timsali Newroz şafağında toprağa düşmüştü. Onlar ki; Kawa'nın direniş ve özgürlük ateşini binlerce yıl öteden bugüne taşıranlardı. Onların çağrıları vardı: Yediden-yetmişe çoluk çocuk, kadın, işçi, köylü bütün Kürdistan ayaklanmalıydı! Bu çağrının zamanı 14 Mart sabahı gelip çatmıştı. İşte Nusaybin bu çağrı için yürüyordu, bu çağrıya ilk cevabı veriyordu.

Şehidini omuzlayan 10.000 kişilik insan seli, sert ve kararlı adımlarla Kışla Mahallesi Mezarlığı'na doğru yürüyüşe başlamıştı. Saatlerin 7.30'u gösterdiği sıralarda şehidini burda toprak anaya teslim eden kitle, hükümet konağına yöneldi. Ancak düşman da boş durmamıştı. Diyarbakır ve Mardin'den havadan helikopterlerle özel tim ve karadan da zırhlı birlikleri Nusaybin'e getirerek önemli noktalara konumlandırmıştı. Kortejin etrafına olağanüstü güç yığmıştı. Nusaybin'de sömürgeciliğe ait yönetim kurumu olan hükümet konağına yürüyen halka, TC'nin çapul sürüleri "dağılın" çağrısını yaptılar. Bu çağrıya kin ve öfkeyle dolu binler; "Siz kim oluyorsunuz, biz halkız, sizin tankınız, topunuz bizi durduramaz!" anlamına gelen alkış temposuyla karşılık vererek yürüyüşe devam etti. Bunun üzerine barbar Türk askeri, şanına yakışır şekilde halkın üzerine ateş etmeye başladı. Düşmanın bu saldırganlığı karşısında kin ve öfkesi daha da bilenen halk, taş ve sopalarla karşılık verdi ve yürüyüşüne ara vermeden devam etti. Çatışmalı devam eden yürüyüş kent merkezine yaklaştıkça, kepenk indiren esnaf, okulu bırakan öğrenci, kadın, erkek hepsi bu coşkulu insan seline katılarak halk ayaklanmasını başlattı. Yiğit halkımız, faşist düşmanın bütün tehdit ve silahlı saldırılarına rağmen, hep bir ağızdan **"Kahrolsun barbar Türk sömürgeciliği", "Yaşasın şanlı önderimiz PKK"** sloganlarıyla akınını sürdürdü.

Artık, Nusaybin'de eski hayat durmuş, yenisi bütün görkemliliği ile ortaya çıkmıştı. Bu, canlı, diri, yeni ve güzeli olandı. Her türlü geriliğe, köleliğe, sömürgeciliğe dur diyen; geleceğe, iyiye, çağdaşlaşmaya giden bir başkaldırıydı, ayaklanmaydı. Bunun için Nusaybin halkı, yatağına sığmayan nehir gibi özgürlük denizine doğru akmaya başlamıştı. Önüne çıkan sömürgecilere ait kurum, kuruluşlara saldırıyor, heykellerini parçalıyordu. Çünkü bunların hepsi sömürgeci otoritenin birer simgesiydi.

Şemsettin ÇİFTÇİ

Yurtsever halkımızın kararlılığı karşısında çılgına dönen düşman, silahlı saldırısını arttırdı. Halk üzerine ateş etmeyi hızlandırırken, önüne geleni de dipçikliyordu. Hatta dipçik darbeleriyle yere düşenleri kurşun yağmuruna tutuyordu. Nitekim bu darbeler sonucu yere düşen ayaklanmacı 16 yaşındaki **Şemsettin ÇİFTÇİ**, yerde kurşunlanarak ağır yaralandı. **Şemsettin ÇİFTÇİ**'ye tıbbi müdahale yapılmaması sonucu şehit düştü. Yine adı tespit edilemeyen küçük bir kız çocuğu da ayaklar altında kaldı, ezilerek yaşamını yitirdi. İçinde kadın, çocuk ve yaşlıların da bulunduğu en az 20 yurtsever de kurşun ve dipçik darbeleri sonucu yaralandı. 500'ü aşkın insan da dipçiklenerek, askeri cemselere bindirilip esir alındı.

Sömürgecilerin saldırıları, halkımızın ayaklanmasını daha da yükseltmesine neden oldu. Çatışmalarda polislerden de yaralananlar oldu ve düşmanın birçok aracı tahrip edildi. TC, sokağa çıkma yasağı uyguladı. Buna karşılık halk, itaatsizlik eyleminde kararlı davranarak direnişini sürdürmektedir. Hala bütün dükkanlar kepenk indirmiş, lise, ortaokul ve ilkokullar kapalıdır. Halk topyekün "intifada"ya katılmıştır. ERNK'nin çağrılarına göre halk hareket ediyor. Nusaybin'de ERNK otoritesi yürürlüktedir.

Barbar TC, Nusaybin halk ayaklanmasının Kürdistan'a yayılmasını engellemek için şehri dünyadan tecrit etti. Şehrin giriş-çıkışını tam denetime alırken, gazetecilerin bütün filmleri ellerinden alınıp yakıldı. Bir Alman gazeteci de göz altına alındı. Ancak tüm çabalara rağmen Nusaybin "intifada"sının Kürdistan'a yayılmasına engel olunamadı. Ayaklanma Cizre, Silopi, İdil, Kızıltepe, Şırnak, Midyat, Diyarbakır ve Elazığ'a yayıldı. Nusaybin'le dayanışmak amacıyla halk 14 Mart tarihinden itibaren ayağa kalktı. Sömürgeciliğe duyulan soylu kin, öfke ve direniş tüm Kürdistan'ı sardı.

20 Mart 1990 günü, yurtsever Cizre halkı yürüyüşe geçti. İşçi, genç, kadın, yaşlı, köylü, esnaf, çocuk ayaklandı. 19 Mart'ta kepenk indirmeyle başlayan ayaklanma, 20 Mart'ta doruğa çıktı. Newroz'u kutlamak, ulusal kurtuluş şehitlerini anmak ve Nusaybin direnişiyle dayanışmak amacıyla iki koldan yürüyüş başladı. Sabah saat 9 sıralarında biri hükümet konağının, diğeri de lisenin önünden olmak üzere iki yürüyüş kolu harekete geçti. Kortejlerin ön ve arka sıralarında PKK ve ERNK bayrakları dalgalanıyordu. Hep bir ağızdan; **"Sömürgeci zulme son", "Kahrolsun sömürgecilik", "Yaşasın PKK", "Yaşasın Newroz", "Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük"** sloganları haykırılıyordu. Yürüyüş kolları ilerledikçe, gören her insan katılmaya başladı ve giderek bütün Cizre bir yürüyüş parkuruna dönüştü. Evet, beşikteki çocuktan 90'lık dedeye kadar bütün Cizre ayakta idi. Şehrin dörtbir yanında, caddelerde, sokaklarda Newroz direniş ve özgürlük ateşi yükseliyordu. Cizre ışıl ışıldı. Özgürlük ateşinin alevleri ta göğe uzanıyor, içinde **Mazlumların, Agitlerin** silueti Kürdistan'ı aydınlatıyordu. Cizreli kadınların ellerinden sarı, kırmızı, yeşil ışıklarını saçarak gökyüzünün derinliklerine kıvrıla kıvrıla bir ışık uzanıyordu. Ve bu kıvrımlarda Berivan, Kürdistan kadınına, "ayaklan" komutunu veriyordu.

Çılgınlaşan sömürgeciler, panzer ve tanklarla halkın üzerine yürüdüler. Ateş etmeye başladılar. Halk ise yollara barikatlar kuruyor, taş, sopa, silah ne buluyorsa onunla düşmana saldırıyordu. Halkın kararlı direniş ve saldırıları sonucu, düşman güçleri geri püskürtülerek şehrin dışına atıldılar. Düşmanla göğüs göğüse çarpışmalarda Cizre halkı büyük bir zafer kazanıyordu. Türk sömürgecilik tarihinde ilk kez dişe diş bir mücadeleyle, şehir kısa bir süre de olsa sömürgeci askeri işgalden kurtarılıyordu. Cizre halkı, PKK, ERNK ve ARGK öncülüğünde iktidar oluyordu.

Sömürgeci-işgalci Türk birlikleri Cizre "intifada"sını durduramaz...

Türk bayrakları indirilip yakıldı, göndere ulusal bayrağımız çekildi ve Cizre semalarında Kürdistan bayrağı dalgalandırıldı. Halkımızın drakulası Atatürk'ün bütün heykel ve büstleri parçalandı. Halk, sömürgeci kurumlara saldırdı. İktidarda olan sömürgeci ANAP ilçe binası, hain-uşak Kürt milletvekili Nurettin Yılmaz'ın evi, TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri), DSİ (Devlet Su İşleri) ve Zirai Donatım'ın bütün binaları tahrip edilip ateşe verildi.

Cizre'deki "intifada" halk iktidarı deneyi boyutlarına ulaştı. Ama buna, halkın boyun eğmeyen, başı dik, onurlu ve kararlı direnişi sonucu ulaşıldı. Bu savaşta; halkımız en az 16 şehit, 80'i aşkın yaralı ve 500'ün üzerinde de esir verdi.

Cizre'deki halk ayaklanmamız devam ediyor. Bütün esnaf kepenkleri indirmiş, okullar ve işyerleri kapalıdır. Sömürgeciler, şehire moterize birlikler takviye ediyorlar. Sokağa çıkma yasağı sürüyor. Halk, sömürgeci kurallara uymuyor, itaatsizlik gösteriyor. Sürekli gösteri yaparak düşmana karşı sinir savaşı yürütüyor. Küçük çocuklar, Türk askerine taş atıyor, küfür ediyor. Böylece Türk askeri moral ve psikolojik olarak çileden çıkıyor, ne yapacağını hesaplayamaz duruma geliyor. Bu, Türk askerini moral olarak çökertme hareketi ve düşmanı sürekli yıpratmadır. Halkın yıpratma savaşına karşı TC, çaresizdir. Yapabildiği sadece sürekli asker yığma ve şehri dışardan da kuşatmaya almadır. Fakat sonuç kendisi için tam bir hezimet ve fiyaskodur.

Kepenk kapama eylem ve gösteriler, Silopi, İdil, Kızıltepe, Şırnak ve Midyat'da da yapılmaktadır. Bu ilçelerdeki bütün esnaf işyerlerini kapatmış durumdadır. Silopi ve İdil'de öğrenciler okula gitmeyerek direnişlere katılmaktadırlar. Diyarbakır'da Newroz'u kutlamak ve ayaklanmayı desteklemek amacıyla en az 10.000 kişinin katıldığı görkemli bir yürüyüş yapıldı. Polisin saldırısı sonucu halktan yaralananlar oldu, 300'ü aşkın kişi gözaltına alındı. Elazığ'da yapılan yürüyüşe 5.000'i aşkın katılım oldu ve 500 civarında kişi gözaltına alındı. Yine Siirt ve Kamışlı (Güney Kürdistan)'da aynı amaçlı gösteriler oldu.

Aynı sürede dağdaki ARGK gerillaları da düşmana vurdu. Cizre-Silopi arasında sömürgecilerin 6 TIR'ı yakılarak imha edildi. Elazığ Kayaönü mıntıkasında aralarında Etibank Ferro Krom İşletmeleri Müdürü'nün de bulunduğu, TC'nin ileri gelen 9 işbirlikçisi ölümle cezalandırıldı.

Savaş esirleri de halk ayaklanmasıyla dayanışmada bulunmak için açlık grevine başladılar. Diyarbakır ve Antep zindanlarında başlayan açlık grevi direnişleri diğer zindanlara da yayılıyor.

Nusaybin'de başlayan halk ayaklanması, bütün Kürdistan'a yayıldı. Newroz'la birlikte halkımızı toplu ayaklanışın eşiğine getirdi. Kürdistan'daki her insanımızı derinden etkiledi, çekim alanına aldı ve başkaldırıya hazırladı. Bunun için barbar TC, durmadan Kürdistan'a asker yığıyor. Bütün şehir ve ilçelerimize olağanüstü güç yığmış, giriş-çıkışları denetim altına almıştır. En üst düzeyde toplantı üzerine toplantı yapıyor. Daha ne yapabileceğini planlayıp, gereklerini yapmaya çalışıyor. Çünkü halkımızdan korkuyor. Korktuğu için de diğer yoldaşlarımızın cenazelerini ailelerine teslim etmedi. Gece gizlice kaldırdı. Artık Kürdistan'da toprağa düşen her şehit onbinleri ayaklandırıyor, isyana kaldırıyor. Şehitlerimiz de TC'ye karşı savaşan en canlı varlıklarımızdır. İşte, Nusaybin, Cizre ve Kürdistan, ayakta!

Kürdistan'da düşünce uyandırılmıştır. Halkımız düşüncede ayaklandırmayı gerçekleştirmiş, bunu pratikte geliştirme dönemine girmiştir. Düşmanın katliam, işkence ve vahşeti bu gelişmeyi durdurmaya yetmemektedir. Ölüm korkusu ve bireysel çıkarlar ikinci plana itilmiş, **"Ya özgür vatan, ya ölüm"** şiarı halkımızın beyni ve yüreğinde yer edinmeye başlamıştır. Newroz şafağında Kürdistan'da başlayan halk ayaklanması, bu tarihi dönüm noktasının altına imzasını atmıştır. Bu anlamda Nusaybin halk ayaklanması, halk ve ulusal kurtuluş tarihimizin yeni bir merhalesine damgasını vurmuştur. 14 Mart, tarihimizde kutsal başkaldırı, isyan günü olarak anılacaktır. Bu, Partimizin doğru öncülük ve şaşmaz çizgisinin bir zaferidir. Halk olarak, *"ayaklarımızla biraz daha sağlam yürüyoruz. Bu ne demektir? Bir ayaklanma demektir. Unutmayalım ki, uyanan halk ve onun doğru öncüsü olmayı bilen bir parti, Kürdistan için eşittir bir ayaklanma. Dünya halklarının bütün devrimci deneyimini kılıkırk yararak incelersek vardığımız sonuç budur. Tarihin bütün amansız baskı koşullarında yaşayan en ilkel topluluklarının mücadele pratiğinden tutalım günümüzün en gelişkin halklarının siyasal hareketlerine kadar bize öğrettiği ders budur. Tarih böyle emrediyor. Geleceğin sınırlı, onurlu kazanımı bunu böyle emrediyor. Güncellik, bizim şu kayaya kök sarıp burayı yeşertip, kök salacak kadar bir ayaklanmayla yer yapma ve kök salmamıza bizi mecbur ediyor. Neye benziyoruz halk olarak, Partinin militanları olarak? Böylesine bir patlamayı yapma, kök salma durumundayız şimdi."* (PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, Ocak Çözümlemeleri, 1990)

Patlama yapılmış kök salınmıştır. Kürdistan halkı, PKK önderliğinin şanına layık çıkışı yapmıştır. Ulusal direniş ve savaşı, artık kitlesel başkaldırı, siyasal eylemlilik ve silahlı gösteriye dönüşmüştür. Direniş ve savaş dağdadır, köydedir, şehirdedir, mahalledebir. Koma Gel'lerde örgütlenen halkımız, itaatsizlik eylemleriyle güçlü tarzda direneceğini ortaya koymuştur. Bütün her şeyi ile ulusal kurtuluş savaşının yolunda olduğunu göstermiştir. Böylece ERNK'de somutlaşan halkımızın siyasal şiddeti ile ARGK'nin silahlı sıddetinin çok iyi bütünleşip Türk sömürgeciliği ve işbirlikçilerine yöneldiği ve onu geri püskürttüğünün en somut örneği sunulmuştur. Bu, önümüzdeki dönem daha da gelişip TC'yi Kürdistan'da söküp atacak olan halkımızın öz kuvvetidir.

Halk ayaklanmamızda dile gelen; bir tarihtir. Bin yıldır barbar Türk sömürgeciliği altında inim inim inleyen bir halkın kinidir. Genç kızlarımızın, gelinlerimizin ırzına geçen, ana karnındaki bebelerimizi süngü uçlarına takan, yetmişlik dedelerimizi ipe çekenlere bir isyandır.

Köleliğe, haraç-mezat alınıp-satılmaya, sürgüne, katliama, işkenceye başkaldırıdır; bağımsız ve özgür yaşama yürümenin adıdır, halk ayaklanması. Bunun için vahşete ve ölüme meydan okunmuştur. Taşla, sopayla, kazmayla düşmana inat direnilmiştir.

Düşmanın sadist askerinin kurşunlarına taşla direnen çocuklarımız, zılgıt atarak direnen analarımız, bacılarımız, namus günüdür diyerek sokağa inen yaşlılarımız, son kurşununa kadar savaşarak sahadetleriyle "intifada"yı yaratan **Savur Direniş Kahramanlarımız** bizi çağırıyorlar:

Artık durma zamanı değildir. Zalime, barbara, vahşiye karşı ayaklanma günüdür bugün. Kürt mertliğini, yiğitliğini göstermenin günüdür. Gün namus, onur, haysiyet günüdür. Tüm Kürdistanlılar, nerede olursa olsunlar, davaya katılmalıdır. Bütün insani yeteneklerini davanın hizmetine sunarak özgürlüğe yürümelidir.

-Yaşasın halk ayaklanmamız!

-Yaşasın Kürdistan halkının sönmeyen direniş ruhu!

-Bir parça özgür vatan toprağı yaratmak için ileri!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Kasım 1989 çözümlemelerinden alınmıştır.

1990 yılına yönelik perspektifler

Baştarafı 1. sayfada

Daha başka değerlendirmelerimizde de belirttiğimiz gibi, meclisi, hükümeti, cumhurbaşkanını ve hatta muhalefeti kendisine bağlayan bir özel savaş aygıtı öyle kendiliğinden ortaya çıkmıyor. Kürdistan'daki savaşımıza bağlı olarak ortaya çıkıyor ve çok yetkin bir tarzda geliştirilmeye çalışılıyor. Devrimci savaşımımız, özel savaşı arızasız bir şekilde kendisi yürütmek için, yetkinleşmeye ve tüm kurumları kendisine göre uyarlamaya zorluyor. Öyle ki, cumhuriyet tarihinin en yetkin kurumlaşması özel savaş uygulamasında gerçekleşiyor.

Bunun anlaşılmayacak bir yanı yoktur. Devrimci savaşımızın gelişmesinin olası sonuçları ve yönelimleri, özel savaşı yalnız Kürdistan'da değil, Türkiye'de de muhtemel bir muhalifleşmeye karşı, daha şimdiden tedbir almaya, kendini konumlandırmaya zorluyor. Meclis, hükümet, cumhurbaşkanı; evet, cumhuriyet tarihinde ilk defa, sadece ve sadece devrimci savaşımımıza karşı geliştirilen bir yönetim birliği oluşturulmuştur. Çok önemli bir gerçektir bu. Yoksa hiçbir dönemde kaldırılabilecek bir durum değildir.

Bunların planı ne olabilir? Cumhuriyetin genel politikası zaten çökertme ve imha politikasına bağlıdır. Ve bu bağlılık bunları, devlet yönetimini özel savaş yönetimine dönüştürecek kadar ileri bir noktaya dek götürmüştür. Ki, bu gelişme, geçmiş isyanlar dönemiyle kıyaslanamayacak, yani kendine has özellikler ihtiva eden bir gelişmedir. O zamanki düzenli ordularla isyanların temasını biliyoruz ve daha sonraki o beyaz terör olarak bilinen asimilasyon, yabancılaştırma ve böylece kendi kimliğinden uzaklaştırma dönemindeki baskı politikalarını biliyoruz. Fakat yeni dönemin, genelde 12 Eylül'ün, özelde son içine girdikleri Evren'siz dönemin apayrı özellikleri vardır. İsyanlar düzenli ordu birlikleriyle bastırılmıştır, katliam geliştirilmiştir. Beyaz terör ise, asimilasyon, inkar ve kimliksizleştirme olarak addedilebilir. 12 Eylül ve içinde bulunduğumuz dönem ise, bunlar daha bir üst aşamaya ve bir o kadar ince biçimlere varmıştır. Yine baskı, açık imha, asimilasyon en ileri boyutlara vardırılmıştır. Ama ek olarak bir de daha yeni savaş türleri; yani, ordu bünyesinde özel savaş; sivil yönetimde sıkıyönetim yerine olağanüstü hal; kitleleri eski ağalar, aşiret reisleri aracılığıyla baskı altına almak yerine koruculuk sistemi içine almak; polisin, jandarmanın klasik baskısı yerine özel tim ve jandarmadan kontra geliştirmek; içiçe bunların hepsini özel savaş cephesinde yürütme durumu, yeni özellikler olarak sözkonusudur. Bunlar da, 12 Eylül'ün, faşizmin geliştirilmiş ilave baskı, program ve yöntemleridir; canlı olarak uygulanıyorlar da.

Geçmiş dönemde nasıl bir savaş yürüttüklerini biliyoruz. Bizim bunlara karşı direnmemizin ne anlama geldiği de biliniyor. Önce Parti varlığını sürdürmenin aşamaları vardır; oluşturma, geliştirme, imhayı önleme; daha sonra silahlı mücadeleye hayatiyet kazandırma; bu konudaki eğitim, örgütlenme, ülkeye yönelme, ülkeye adım atma, ortaya çıkan olumsuzluklara karşı koyma; ülkede giderek gerilla eylemini kesintisiz sürdürme... Bu biçimde karşılık vermişiz ve bu aşamaya gelmişiz. Böylesi özel yöntemler, özel savaş iktidarları diğer birçok iktidarlardan farklılık içerir. Örneğin, daha cumhuriyetin başındaki kemalist yönetimde ayrı yönler olduğu gibi, CHP dönemi de AP döneminden epey farklılık taşır. 12 Eylül'ün hepsinden farklılıkları vardır. Ama bir de, bu özel savaşın farklılıkları, diğerlerinden, hatta 12 Eylül'ün daha önceki dönemlerinden farklılıkları vardır. ANAP yönetiminin de daha önceki dönemlerinden farklılıkları olacaktır. Cumhuriyetin, her bakımdan, tepeden en tabanına, ekonomiden siyasete kadar, bunalımlı dönemine yaygınca girdiği biliniyor. En derin bunalım deniliyor, sürekli bunalım deniliyor; bunun üst düzeydeki ifadesi, özel savaş yönetimidir, iktidarıdır. Ve ortaya çıkan da budur. Ağır bunalım dönemlerine, ancak böylesine karşılık verilerek düzen sürdürülür.

> *"... Dörtbaşı mamur bir özel savaş geliştirme amacındadırlar; dış ve iç politikayı, bunun emrine vermişlerdir. Gerek muhalefetin bu duruma getirilmesi, gerek işçi sınıfına yönelik tutumlar, hatta icazetli bir şekilde son olarak 141-142 meselesinin gündeme getirilmesi, barışçıl bir sol adı altında, aslında silahlı devrimci solun gelişmesini engelleme girişimleri, hep bu politikanın parçalarıdır. Yine, icazetli, işbirlikçi bir Kürt partisi de kurulabilir..."*

Bu yönetimlerin diğer bir özelliği de zorunlu olmalarıdır. Daha çok, karşılarında bir güç olduğu için, esas itibarıyla bu yönetimlere ihtiyaç duyuluyor. Yani, mevcut yönetim, 12 Eylül de dahil, eğer başa gelmişse, karşısında ezmesi gereken, önlenmesi gereken bir güç, bir ekonomik-siyasi bunalım dönemi olduğu içindir. Normal yöntemlerle, yani barışçıl koşullarla aşılabilen bir bunalım ve onun ortaya çıkardığı istikrarsızlık olmadığından, sürdürülen özel bir yönetimdir. Çoğunlukla seçimle bu yönetimler başa geçer, sınırlı olarak burjuva demokrasisini de uygulayabilirler. Ama, eğer bunalım, istikrarsızlık derin ise ve hele hele karşı koyma güçleri gelişiyorsa, eskiden barışçıl seçimlerle el değiştiren yönetimler yerini darbelerle başa gelen ve artık istikrarsızlık devam ettikçe kendini sürdürmeye çalışan özel yönetimlere bırakır; eğer özel savaş gelişmişse, karşı-devrim yönetimlerine sıra gelir. 12 Eylül de böylesi bir darbeyle geldi ve bunalımı aşmak istedi. Bunalım, tabii ki, devrimci güçlerin de ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bunları ezmeyi hedefledi. Bunalımı aşsa, devrimci güçleri ezse, yerini tekrar eski düzene bırakacaktı, amacı buydu. Hatta bunun için özel anayasa da yaptı. Bunun için seçim oldu, sözümona yeni bir hükümet de işbaşına geldi. Fakat, ANAP somutunda biliyoruz ki, tamamen generallerin himayesinde ve onların desteğiyle bu işler oldu.

Dolayısıyla normal, istikrarlı döneme geçilen bir durum değildir. Aslında ANAP'ın göz boyayıcı, özellikle Batı karşısında olsun, Türkiye'deki halk yığınlarını aldatma açısından olsun, göstermelik bir seçim yasası ve özünde 12 Eylül'ün yol açtığı bir iktidar olarak görmek gerekiyor. Veya ANAP'ın ortaya koyduğumuz tarzı da, yeniden bir 12 Eylül hükümeti anlamına gelir. Dolayısıyla, günümüzde de yürüttükleri, öyle seçimle işbaşına gelmiş bir cumhurbaşkanı, bir hükümet durumu değildir. 12 Eylül'ün bir devamı, daha da inceltilmiş tarzda yürütülüşüdür. Burada burjuva muhalefet de etkisizleştirilmeye çalışılmaktadır. Ve önemli oranda da gerçekleşmiştir bu. Özellikle de karşı güç olan, devrimci güçlerin bastırılması hedeflendiğinden ötürü, normal bir yönetim olamayacağı açıktır. Bu anlamda da, 12 Eylül'ün ilk dönemlerir-den farklı olmayan bir bunalım ve devrimci gelişmenin karşısında ortaya çıkarılan, geliştirilen, yetkinleştirilen anormal bir hükümet, bir iktidar olarak değerlendirmek gerekiyor.

Zaman süresi bu iktidar için önemli. Öyle anlaşılıyor ki, daha çok bizim devrimci mücadelemizi karşısına alarak ömrünü tamamlamak istiyor. Bu, önemli. Hem bize çok özgü olduğu için önemli, hem de 12 Eylül'ün son atağı veya iflastan kurtulmak, ağır bir yenilgiyi önlemek için başvurduğu bir durum olduğu için önemli. Bütün belirtiler, geçici bir karakterde olduğunu veya iktidarı kazasız belasız bundan sonra başka bir burjuva seçeneğe -aynı politikaları içte ve dışta uygulamayı yakalayabilen bir burjuva seçeneğe- bırakmak isteğinde olduğunu ortaya koyuyor. Yıpranmışlardır, halkın kin ve öfkesini oldukça biriktirmişlerdir. Bundan kurtulmak için, bir geçişi yaşatmaya çalışıyorlar ve bu, özellikle de, şu şarta bağlı gibi gözüküyor: En tehlikeli gelişme olarak, bizim gelişmemizi önlerlerse, artık rolümüzü oynadık, deyip tarihin çöp tenekesine veyahut tarihin içindeki yerlerine oturmaya çalışacaklardır. Bu, anlaşılır bir durumdur. Kendileri bunu, 92'ye kadar diye vaadediyorlar. Ama düzen içi muhalefet de, "Erken seçim gündemdedir" diyor. Yani onların hiç de 92'ye kadar beklemeye niyetleri yok gibidir. Onların ki mi doğru, diğerlerinin ki mi doğru, bu o kadar önemli değil. Önemli olan, kendi aralarında bile olsa, geçiciliği kabul etmeleridir. Bir yıl önce mi olur, bir yıl sonra mı olur ve bunun şartları ne olur konusunu da illegal devlet partisi karar altına alacaktır. Yoksa hiç kimse değil.

> *"... Her gün hudutta yeni engellemelere başvuruyor; diplomaside Suriye'yi, Irak'ı, İran'ı, Yunanistan'ı çeşitli tavizlerle kendine bağlama ve bizim hareket olanaklarımızı kısıtlama çabası içine giriyor, hatta Sovyetler'i bile Kürt meselesine karıştırmamak için bazı tavizlerle onu etkisizleştirme politikası uyguluyor..."*

Yani, bunalımı muhalefetiyle, hükümetiyle aşalım ve böylece normal bir durumu yakalayalım ve o zaman, bu hükümet ve hatta Özal'ı indirme gerçekleşsin tasarımındadırlar. Şu anda bunların tartışmasının odağını teşkil eden budur. Şimdi bir istikrarı bulabilirler mi? Bu zor. Bizi tasfiye edebilirler mi? Bu da çok zor. Ama mevcut iç çekişmeleri yüzünden özel savaşı sürdürmeleri de çok zor. Yani şimdiye kadar düzen içi muhalefeti oyalamayı, etkisizleştirmeyi, gerekirse emekçilerin muhalefetini etkisizleştirmeyi, çeşitli vaatlerle süre uzatmalarla başardılar, ama en kritik dönem önümüzdeki dönemdir ve bu süreyi uzatmayı çok zor sağlayabilirler. Önümüzdeki dönem çelişkilerin gerginleşmesidir; alttan-üstten, içten-dıştan düzenin zorlanmasıdır. Bununla birlikte, bizim mücadelemizin sertleşmesi, gelişmesi sözkonusudur. Dolayısıyla, mevcut iktidar iki cephede zorlanacak, zorlandıkça da daha fazla özel savaş yöntemlerine sarılacaktır. Özel savaş aygıtı daha iyi iş görmeye çalışacaktır. Ve üzerimize, baş tehlike esprisiyle saldıracaktır. Sanıyorum daha şimdiden girdiği bu durum budur. Dörtbaşı mamur bir özel savaş geliştirme amacındadırlar; dış ve iç politikayı bunun emrine vermişlerdir. Gerek muhalefetin bu duruma getirilmesi, gerek işçi sınıfına yönelik tutumlar, hatta icazetli bir şekilde son olarak 141-142 meselesinin gündeme getirilmesi, barışçıl bir sol adı altında, aslında silahlı devrimci solun gelişmesini engelleme girişimleri hep bu politikanın parçalarıdır. Yine, icazetli, işbirlikçi bir Kürt partisi de kurulabilir. Eğer ihtiyaç duyarlarsa, bu da özel savaşın bir türedisi olarak düşünülebilir. En acil hedef olarak önlerine koydukları bizim gerilla savaşımını derinliğine ve genişliğine oturtmamızı engellemektir. Milli Güvenlik Kurulu'nun en önemli toplantısı diye geçen toplantısında alınan, yeni kararlar dediği, yeni Kürt politikası dediği karar, aslında açıkça basına yansıdığı gibi, PKK'yi kontrol altına alma ve mümkünse çökertme politikasıdır. Diyeceksiniz ki; bu politikanın eskiyle ne farkı var? Eskiyle olan farkı şudur: Baş gündem maddesidir. Eskiden sorunlarından bir tanesiyken, bugün ise temel sorunudur. Yani bütün cumhuriyeti kullanarak, iç ve dış dayanaklarıyla, bu temel gündem maddesini kendi lehine çevirmek için, elinden geleni yapacaktır. Hedefi nedir? Belki imha zor gerçekleşir ama, kontrol şarttır. İşte işin can alıcı noktası burasıdır. Bizim de, taktiğimizi bu temelde, düşmanın bu taktiğine bakarak tayin etmemiz gerekiyor. Madem ki imha zor, kontrol mümkün diyor; biz de bunu gözönüne alacağız ve ona göre savaşa yöneleceğiz, onun kontrolünü boşa çıkaracağız ve gerekirse biz onu kontrol edeceğiz.

TC'nin kontrolden kastettiği şudur: Bir defa gerillanın derinleştirilmesi olayı var. Bazıları terörist diyor, bazıları iç savaş diyor, bazıları gerilla diyor; ancak ne derlerse desinler önemli değil, şunu kabul edelim ki, PKK ülke içinde gerilla savaşının olanaklarını ekmiştir. Bu malumdur. Altı yıldır bu savaş devam ediyor. Fakat iyi oturmamıştır. Hatta PKK'nin kendine göre eleştirileri de vardır, kadroları, gerillayı iyi oturtacak bir pratik ortaya koyamamışlardır. Bazıları halka yaklaşım tarzımızı doğru temsil etmemiş, yer yer despotça tutumlar içine girmiştir. TC'nin bu temelde düşünceleri ve kendisine göre gözlemleri vardır. Bu temelde halka bizden daha iyi yaklaşım içinde olma iddiası içindedirler. Örneğin, doktor götürüyorlar, gıda dağıtıyorlar, yol gerekiyorsa yol götürüyorlar. Bu, yeni bir hamledir. Yani halkı kendilerine yaklaştırma hamlesidir. Bizim de zayıflıklarımızı oldukça kullanıyorlar. Kadrolara sesleniyorlar; "Pişmanlık yasasından şöyle yararlanınız" diyorlar. Halkı silahlandırma yoluna gidiyorlar. Bunlar hep halkı kendilerine bağlamanın yöntemleridir. Çok yaygınca geliştirilen bir durumdur bu. Kadrolara yönelik, bir yandan imha politikasını uygularken, bir yandan da çağrı yapıyorlar. Bu da bir aldatma ya da düşürme yöntemidir. Ve en çok bel bağladıkları da, bizim iç nedenlerden ötürü, gerillayı oturtamamamızdır. Gerillayı oturtmazsak üstümüze daha çok gelecek ve kontrol altına almaya çalışacaklardır. Şimdi düşman böyle bir yönelim içerisine girmiştir. Başta korkuyordu, sık sık korkuyor halen. Gerillayı oturtabilirler mi, gerilla yaşamını, savaşım tarzını oturtabilirler mi diye korku duyuyor. Ama bir yandan da, bazı ögelere bakıyor, bazı bölgelere bakıyor; "rahatlıkla" diyor, "kontrol altına alırız". Mesela bazı alanlarda, tehlikeli olmadıkça, yani savaş taktiklerinin, Parti taktiklerinin, örgütlemede, cephede, orduda gelişmediğini görünce, "bu" diyor, "kontroldür" ve fazla üzerine varmıyor. Bazı bölgelerde, durum biraz böyle. Düşman bunu daha sistemli geliştirmek istiyor. Bunlar onun için bir başarıdır. Yani, gerillanın tam kurallarına göre gelişmemesi, şu an için çok önemli bir başarıdır. Unutmayalım; düşman kendine göre kontrolü sağladıktan sonra, şunu çok iyi biliyor ki, Partinin önderlik hattı dışarıdan bu kadar yaygın çabayı sürdüremez. Bir on yıl daha yapamayacağımızı biliyorlar.

Buna göre bir dış politika, buna göre bir yaklaşım var. İşte kontrolün bununla ilişkisi var. İçteki yapının bunca imkana rağmen, gerillayı gerektiği gibi geliştirmemesi düşmana umut veriyor. Mücadeleyi kontrol altına alabileceğini düşünüyor. Bazı kaçışlara bakıyor, itiraflara bakıyor, kendi araştırmalarına bakıyor, halka yönelik bazı yanlış tutumlara bakıyor, ve halk gerillaya bu yapısıyla katılamaz diyor. Dolayısıyla, halka yönelik politikalarını geliştiriyor. Bütün bunlar, özel savaş yönetimini gerillayı kontrol altına alabileceğine dair umutlandırıyor. Umutlandırmaktan da öteye, tam uygulanacak bir politikaya, kontrol altında çökertme politikasına geçiyor. Savaş içindeki bazıları, bu tehlikeli durumu farketmek istemiyorlar. Şimdi düşmanın planları uzun vadeli. Mesela, bizim gerilla atağımız, karşı taktiğimiz şudur: Gerillayı oturtacağız, gerilla yaşamını egemen kılacağız, doğru vuruş tarzına ulaşacağız. Bir de genişliğine yayılacağız, derinliğine ordulaşacağız. Eğer bir yıl içinde bu görevleri yerine getiremezsek, ne olur? Düşmanın kontrolü diyelim ki bir yıl sürsün, kontrolden sonra ne yapar? Kontrolü, dıştan tecrit ederek yapıyor? Nasıl yapıyor? Her gün hudutta yeni engellemelere başvuruyor; diplomaside Suriye'yi, Irak'ı, İran'ı, Yunanistan'ı çesitli tavizlerle

> ***"... Pusudan tutalım ani saldırılara kadar, beklenmedik yerden saldırılarda, sabotajlarda, kısaca bizi güçlendirecek taktiklerde daha ısrarlı bir uygulama ve gücümüzü sürekli savaştırma temeldir. Özellikle savaşı daraltan, savaşı ayda-yılda birkaç eyleme indirgeyen bütün anlayışlarla savaşmalıyız ve bu savaşımımız amansız olmalıdır..."***

kendine bağlama ve bizim hareket olanaklarımızı kısıtlama çabası içine giriyor, hatta Sovyetler'i bile Kürt meselesine karıştırmamak için, bazı tavizlerle onu etkisizleştirme politikası uyguluyor. Amerika'ya karşı, hakeza işbirlikçileri bile fazla desteklememeye, ikna etmeye çalışıyor. Onun için, kendini Amerika'ya karşı çok iyi kullanmaya çalışıyor.

İç politikada kendi emekçilerinin bizim devrimci dalgamıza katılmaması için tavizlerle ve polis baskısıyla onları sindiriyor. Bir yandan icazetçilik yapıyor, diğer yandan devrimci solu bastırıyor. Devrimci sol karakterli grupları bastırıyor. Düzen içi muhalefeti idare ediyor; ya işlemez duruma getirerek, ya da küçük tavizlerle susturuyor. Bu ne demektir? Arka cephesini de oldukça kontrol altına alıyor. Halkımıza yönelik, Partimizin içine yönelik o provokasyonları var, özellikle Avrupa'da, her tarafta işliyor. Bu ne demektir? Oldukça planlı, çok uzun vadeli bir kontrol sistemi var. Bu, bir politikadır. Unutmayalım; bir kontrol politikasıdır ve etkilidir.

Bununla içiçe yürüttüğü imha politikaları sözkonusudur. Karakol inşasından tutalım, teknik donanımı geliştirmeye, yeni birlikleri seferber etmeye ve zayıf bulduğu noktalara yüklenmeye kadar birçok yola başvuruyor. Birdenbire toptan imha edemeyeceğini o da biliyor, ama örneğin zayıf bulduğu bir yeri imhaya da götürebiliyor. Çoğunun anlamadığı durum budur. Mesela filan bölgeye yönelmiyor bazı arkadaşlarımıza göre iyi durumdadırlar. İşte idare ediyorlar! İdare etme mantığıdır bu. Halbuki, düşman bütün bölgeleri aynı anda imhaya da yönelebilir. Veya imha öyle aynı anda gelişmez de, en zayıf noktalardan çökertir. Yani, yumuşak karnımızdan bizi vurur. Bu da onun için ciddi bir başarıdır, küçümsenmeyecek bir başarıdır. Diğer yerleri kontrol altına alır, dörtte üçünü, dörtte birini imhaya yönelir. Düşman için zaman bizden daha fazladır; malzemesiyle, iç-dış dayanaklarıyla daha rahattır ve ömrü bu anlamda uzar. Bizim ise saatimiz bile çok önemlidir. İşte bizde pratik önderlerin anlayamadıkları, kavrayıp da gereklerini yerine getirmedikleri şey de budur. Düşmanın bu kadar genel gelişen kontrolü önemli değildir. Onlara göre, bir eyalet içinde bir bölge imha olsa, bu da önemli değildir. Nasıl olsa dışardan katkı yapılıyor. Ne de olsa PKK dişini tırnağına takarak durumu tekrar idare eder. En gafil durum budur. Oysa, kontrol giderek sıkışabilir, imhalar giderek yaygınlaşabilir. Ve bu mantık kesinlikle savaşın gelişmeyişinin, gerillanın boşa çıkarılmasının en önemli iç nedeni oluyor. Düşmanın da en çok bu mantıktan, bu yaklaşımdan yararlanarak kontrol ve imhayı yaygınlaştırmak isteği sözkonusudur.

İşte düşmanın gerek içimizdeki etkenlerden kaynaklanan nedenlere ilişkin olsun, gerekse daha çok da kendi özel savaşını geliştirme, kontrol ve imhayı giderek geliştirme yaklaşımlarına ilişkin olsun, bütün bunlarla varmak istediği sonuç, gerilla hazırlıklarımızın tasfiye edilmesidir. Mevcut cumhurbaşkanlığının, hükümetin ve özellikle de olağanüstü halin baş görevi budur. Hedef iki yıllıktır veya bir yıllıktır, önemli olan zaman değil. Ama, bir geçiş aşamasının, PKK'nin oturtmak istediği gerillayı boşa çıkarmanın iktidarıdır. Esas yönü budur. Daha önce bu savaş içişleri bakanlığıyla yürütülüyordu, özel valilikçe yürütülüyordu; şimdi ise, cumhurbaşkanlığıyla, parlamentoyla, hükümetle, ağırlıklı olarak işin bu yönüne dikkat ederek, hükümet etmeye çalışacaklardır. Ve temelinde de, bizim taktiklerimizin baş ögesi olan gerillayı derinliğine ve genişliğine yaymayı önleme, boşa çıkarma çabaları yatıyor. Düşman için, eğer bu sağlanırsa büyük başarıdır. Yani, PKK'yi tam tasfiye edemeyecek, PKK'nin kitleler üzerindeki etkisini tasfiye edemeyecek, o da bunu biliyor. Silahlı mücadeleyi de tamamen tasfiye edemeyecektir. Mesala, bir Bask gibi zaman zaman eylem yapabilecek, yine İrlanda'daki, Peru'daki, kısmen Kolombiya'daki ve hatta Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gibi tasfiye edilmiş bir silahlı mücadele örneğine rıza gösterebilir. Yani iktidarı zorlamayan, özel savaş uygulamasını gerektirmeyen, nitelikçe ve nicelikçe oldukça düşürülmüş bir silahlı mücadeleyi kabul edebilir. Ve bu durumu sağladıktan sonra, bu yönetim çekilebilir. Özel savaş iktidarı, yerini daha yumuşak bir iktidara bırakabilir. Örneğin, o adı geçen ülkelerde, silahlı savaşım etkisiz duruma getirilmiştir. Bask, İrlanda, Kolombiya, Peru, hatta Güney Afrika ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki silahlı savaşım son derece etkisizdir. İktidarın alaşağı edilmesinde, çok önemli siyasi sonuçlara gitmede fazla belirleyici değildir. Türk Genelkurmaylığı'nın da bize yönelik politikası budur. "Devam edebilir ama, cumhuriyeti, hükümeti fazla tehdit etmeyen bir konumda daraltılması gereklidir" anlayışı taşınmaktadır. Örneğin, Türkiye'de Dev-Sol eylemciliği vardır. Mesela polisi bile fazla meşgul edemiyor. Yine Kürdistan'ın diğer parçalarında kontrol altına alınmış şurda-burda birkaç eylem yapan ve çoğu da büzülmüş çete türü savaş ağalığı vardır. Gerillacılık ortadan kalksa, düşman bunu oldukça kullanır. Örneğin, Güney Kürdistanlı peşmergeleri nasıl kullanıyor? Kaldı ki, bizde de bu tip seçme çeteler olmaya yeltenen çıkmadı değil. Bazılarının durumlarını ortaya koyduk. Bazıları itiraf da ettiler; böylesine dolaylı uzlaşma içinde savaş ağalığı, peşmerge ağalığı yaparak yaşamak en iyisidir dediler. KDP'ninki daha da yaygındır. Bir peşmerge ağalığıdır. 20-30 yıldır peşmerge ağalığı biçiminde yaşıyorlardı. Bizde bazıları aynısını uygulamak istediler. Peşmerge ağalığını düşman tamamen tasfiye etmez; hatta halkın başında bela olarak tutar. Feodal savaş ağalığı, çeteciliği, normal devrimci gelişmeyi önlediği için, iktidarlarca başta tutulur. TC'nin de biraz geliştirmek istediği budur. Yani, için için savaş ağalığını, çeteciliğini yaşayan birimler bulunuyor. Bizde daha şimdiden bazı bölgelerde uç veren durumlar budur. Onun için, üzerine gitmiyor. Bu tamamen kontrol altına alınmış, etkisizleştirilmiş, kesinlikle halkın genel ayaklanmasına, gerilla ordusunun gelişmesine götürmeyen, onu daraltan, büzüştüren, dolayısıyla boşa çıkartan, tam anlamıyla, istenildiği zamanda boşa çıkarılacak bir durumdur. Ne zaman tehlikeli olmaya yüz tutarsa, bu konuma getirilmiştir. Bunu sağladıklarında özel savaş iktidarının başarıya gittiğini vurgulayabilir ve nitekim, şimdi de bütün gücüyle üzerine yürümek istediği, almak istediği sonuç budur.

Önümüzdeki dönem içinde, bu yeni hükümet döneminde de sağlamaya çalıştığı sonuç budur. Tekrarlıyorum; daha şimdiden, kontrolü içte ve dışta geliştirmeye çalışıyor. Kendileri için tehlike arzeden bazı girişimlerimizin olduğu, Partinin taktiklerini oldukça yaratıcı bir biçimde uygulama istidadında olanlarımızı, yine çürüme ve zayıflık emarelerini taşıyan, ama içinde çok önemli özlerin de bulunduğu alanlarımızı düşürmeye çalışıyor. Bunun yanında, diğerlerine fazla yönelmiyor. Yani, onları belki de daha sonraya bırakıyor, yozlaşmaya bırakıyor, kendi kendine tasfiyeye bırakıyor. Bu taktik eğer başarıya ulaşırsa, belirttiğimiz gibi, Parti tümüyle imha olmaz, Parti kalır; yine silahlı savaş tam sona ermez ama bu artık, gelişen, Kürdistan'da her şey anlamına gelen ve kendisine her şeyin bağlanması gereken gerilla savaşı, gerilla yaşamı değildir. Oldukça yozlaşmış, oldukça bireyci bir savaşı, bazı bireylerin savaş ağalığını hatırlatır. Veya peşmerge ağalığı, küçük-burjuva ağalığı gelişir. İkisi de mümkündür. Bazı bölgelerde küçük-burjuva önderlikli çetecilik gelişir. Bazılarında peşmerge türü ağalık gelişir. Bazı alanlarda hakeza gelişme fırsatı bulursa örgütlenmekten, savaşı yaygınlaştırmaktan son derece çekinen ve buna adeta engel teşkil eden silahlı birliklerdir. Bunlar çoğunlukla da düşmanın göz yumduğu veya ezmekte birincil planda yer vermediği birlikler olarak kalabilir. Düşmanın önümüzdeki bu kısa sürede, taktiklerinden beklenen budur.

> ***"... Bizim temel taktik planımız nedir? Çokça işlendiği gibi, başta gerillayı geliştirmedir. PKK'nin taktiğinin en yaratıcı yönü, gerilla savaşımını, içte en hayati bölgelerde hem derinliğine ve hem de genişliğine geliştirmektir. Botan ana bölge olarak rol oynayacaktır. Botan'ın rolü, özellikle gerilla ordumuzun belli tecrübeleri temelinde sınanarak kurtuluşa yol açmadır. Bunun için, biz bütün gücümüzü, hazırlıklarımızı burada yoğunlaştırdık. Uygun coğrafyası ve yaratılan bazı gelişmeler, bunun böyle olmasını gerekli kılar..."***

Bizim temel taktik planımız nedir? Çokça işlendiği gibi, başta gerillayı geliştirmedir. PKK'nin taktiğinin en yaratıcı yönü, gerilla savaşımını, içte en hayati bölgelerde hem derinliğine ve hem de genişliğine geliştirmektir. Botan ana bölge olarak rol oynayacaktır. Botan'ın rolü, özellikle gerilla ordumuzun belli tecrübeleri temelinde sınanarak kurtuluşa yol açmadır. Bunun için, biz bütün gücümüzü, hazırlıklarımızı burada yoğunlaştırdık. Uygun coğrafyası ve yaratılan bazı gelişmeler, bunun böyle olmasını gerekli kılar.

Botan için, Parti taktiğinin başarısı ne anlama gelir? Her şeyden önce, gerçekten oturmuş bir gerilla yaşamı, vuruş tarzı, sadece nitelikçe değil, nicelikçe de oldukça yaygınlaşmış bir yapılanma hedefledik. Bu yıl hedeflenen birkaç bin kişilik gerilla ordusunu, bir yıl içinde en az iki katına çıkarma amacımız vardır. Bir de içinde çok sıkı örgütlenmiş Parti ideolojisi-çizgisi doğrultusunda eğitilmiş, örgütlenmiş, komutası yetkin; savaş taktikleri, gerilla taktikleri tam uygulanan; çok candan yoldaşça bir yaşamı tutturan ve gerçekten iyi savaşan; gücü oranında nitelikli eylem çıkaran örgütlenmesi olan; her türlü suçluluğu aşmış; yönetim sorununu çözmüş; halkla ilişkileri iyi kurmuş; halktan yasalarımız temelinde uygun güç alan; halkı koruyan; ister milis, ister cephe örgütlenmesi biçiminde koruyan ve bir kalkan olma anlamında kendi savaşçılarını çok sıkı eğitime tabi tutan; doğru terfilendiren; komuta kademesi çok iyi işleyen; her türlü oportünist ögelerden, çeteci anlayışlardan arındıran; günün 24 saatini bu anlamda sağlam bir yönetmeye, komutanlığa kavuşturan bir konuma gelirsek, bizim bu özel savaş dönemine dayattığımız devrimci savaş, gerilla savaşı başarıya gitmiş olur. Bu da, bizim başarı hedeflerimizdir. Bu Botan için böyledir.

Bütün veriler ortaya çıkarıyor ki, bu gerçekçi bir planlamadır. Mevcut hazırlıklarımızın düzeyi; alanda yoğunlaşan gücümüz; kadro, silah, tecrübe, halk desteği, coğrafya, diğer bölgelerle bağlantılıdır. Burada oldukça elverişli bir durum ortaya çıkıyor. Bir bütün olarak Partinin ideolojik-politik etkinliği, esas olarak dışardan oldukça güç alma durumu, bütün bunlar olumlu verilerdir. Tek başına Botan'da bile gerillanın bu tarzda gelişmesine katbekat yetecek zenginliktedir, üretkenliktedir. Eğer bu mevcut veriler iyi düzenlenirse, savaşı çok iyi tırmandırabileceğimizi, hem nitelikçe, hem nicelikçe geliştirebileceğimizi, bu alandaki gelişmeleri yakınen gözlemleyenler rahatlıkla görebiliyor, değerlendirebiliyorlar. Gerçekten bütünüyle, büyük bir çabayla hazırlanan bu gelişmelere, asgari düzeyde doğru bir işlerlik kazandırılırsa, başarılamayacak bir şey kalmaz. Bunun için de, her şeyi yeniden düzenlemek esastır; halkla ilişkileri, savaşçı alımını, savaşçı eğitimini, komuta kademesindeki tayin ve terfiyi, gerilla yaşamını, morali ve tüm bunları yeniden düzenlemek esası üzerinde önemle durmak ve vuruş tarzımızı güçlendirmek esasıyla düşmana yönelmek, bizim için, olmazsa olmaz kabilinden yaşamsaldır. Ve yerine getirilmesi elzemdir.

Pusudan tutalım ani saldırılara kadar, beklenmedik yerden saldırılarda, sabotajlarda, kısaca bizi güçlendirecek taktiklerde daha ısrarlı bir uygulama ve gücümüzü sürekli savaştırma temeldir. Özellikle savaşı daraltan, savaşı ayda-yılda birkaç eyleme indirgeyen bütün anlayışlarla savaşmalıyız ve bu savaşımımız amansız olmalıdır. Hemen söyleyelim; bu olumlu düzenlemeler, halkla ilişkilerde yaratılan olumsuzluklara, eğitimi mahveden anlayışlara kadar yaygınlaştırılırsa, bir patlama yaparız. Özellikle komutanlaşmayı önleyen, devrimci gerilla yaşamını tamamen bir tarafa iten; en çok da savaş taktiklerine pasifizmi, sağ bir anlayışı dayatan ve çoğunlukla da harcama içine giren ve olanakları çarçur eden, yani doğru dürüst vurmadan çok darbe alan sağ yaklaşımla savaşım içinde olunur ve bunu dayatan önderlik, komutanlık aşılırsa, bunun yerine, tepeden tabana doğru her kademede, sıradan savaşçısına kadar yeni bir düzenleme tutturulursa ve düşmana yönelik, onun en tehlikeli işbirlikçilerine yönelik vuruş tarzı tutturulursa, biz bu hedeflere sadece ulaşmakla yetinmeyiz, onu aşabiliriz de. Biz bu özel savaş dönemine, gerillayı böylesine oturtma ve geliştirmeyle karşılık verirsek, başarı için bu asgari düzeyde de olsa yeterlidir. Bundan daha aşağısını kabul etmemek gerekir. Bundan daha aşağısını kabul eden her türlü tutum ve davranışa büyük çabayla karşı koymak, olumlu yönden düzenlemeyi yürütmek için, tüm gücümüzü ortaya koymak, varmamız gereken hedefimizdir. Mevcut olanaklarımızı, sıradan savaşçıdan tutalım en yeni donanımına kadar, ne varsa hepsini sonuna kadar kullanmak için, tüm gücümüzü seferber etmeliyiz, tüm gücümüzü buna koşmalıyız. Böylelikle, yapıyı yükselteceğiz, savaşı yükselteceğiz ve bunun üzerine de devrimi oturtacağız; çabamızı devrimle taçlandıracağız.

> ***"... Önümüze koyduğumuz hedefler, son derece gerçekçi, ulaşabileceğimiz hedeflerdir. Kürdistan'da halk iktidarını geliştirmek; yani siyasal iktidar sorununu halletmek için, sayısal ve niteliksel güçlü bir gerillaya ve gerillanın doğru savaşımına mutlak anlamda ihtiyaç vardır. İktidar sorununda, bağımsızlık sorununda mesafe almak, bu dönemde, mutlaka gerillanın istenilen biçimde yetkinleşmesine bağlıdır..."***

Önümüze koyduğumuz hedefler, son derece gerçekçi, ulaşabileceğimiz hedeflerdir. Kürdistan'da halk iktidarını geliştirmek; yani siyasal iktidar sorununu halletmek için, sayısal ve niteliksel güçlü bir gerillaya ve gerillanın doğru savaşımına mutlak anlamda ihtiyaç vardır. İktidar sorununda, bağımsızlık sorununda mesafe almak, bu dönemde, mutlaka gerillanın istenilen biçimde yetkinleşmesine bağlıdır. Siyasal gelişmenin emrindeki gerilla, siyasal sorunu, ulusal sorunu çözen gerilla, bağımsızlığa götüren gerilla, halk iktidarına götüren gerilla, iktidar ikili karakter de olsa, halk demokrasisine götüren gerilla, özellikleriyle, yapılanmasıyla ve taşırılmasıyla böyle olmalıdır. Kürdistan'ın koşulları, hem bütünüyle böylesine bir savaşım tarzını zorlamakta, hem de mümkün kılmaktadır. Hatta biricik özgür yaşam biçimi olarak, halkımızın derin bilgisi ve umudu haline daha şimdiden gelmiştir. Nereden bakılırsa bakılsın, Kürdistan için, bundan farklı bir kurtuluş yolu önermek mümkün değildir. Bizde ne yozlaşan, daraltan silahlı mücadele bir çaredir, ne de diğerlerinin dayattığı hainanecaniyane çabalar bir çaredir. Onların hepsi ölümdür, yok olmadır. Biraz özgürlük isteyen, biraz onur, kişilik isteyen herkes, kesinlikle böyle bir çözümün içindedir. Nitekim şu anda, halkın canlı desteği, her taraftan katılım isteği, halkın temel beklentisinin bu olduğunu açıkça ortaya çıkarıyor. Ve bizim de şimdiye kadar yürüttüğümüz faaliyetler bunun nasıl mümkün olacağını açıkça gösteriyor. Tabii ki bu da kendiliğinden olmaz. Böylesine bir gerilla ordusunun kuruluşuna yol açmak, günün 24 saatini amansız bir biçimde vermeyle olur. Gerillanın oluşumuna katkıda

bulunmak isteyenler, alelade -hatta başka ülkelerdekine benzer biçimde değil- Kürdistan'ın bütün özelliklerini dikkate alan, onun halkının, coğrafyasının, bir bütün olarak yapısının olumlu, olumsuz özelliklerini dikkate alan çok ustaca bir yaratıcılıkla gerillanın kuruluşuna yönelebilir, gerçekleştirebilirler.

Gerilla için çizebileceğimiz hedefler bunlardır ve bu doğrudur. Hiç kimse diyemez ki, mevcut bölge durumu buna imkan vermiyor. Bütünüyle imkan veriyor. Biz buna bir de düşmanın denetiminin zayıflığını ekleyelim, halkımızın özgürleşmek için ne kadar cesaretle tavır belirlediğini de belirtirsek, ilk defa tarihte bu durumların ortaya çıktığını da söylersek ve yine ilkel-milliyetçiliğin iflas ettiğini eklersek, nasıl rahatlıkla bu hedeflere ulaşabileceğimiz ortaya çıkar. O zaman, ortaya çıkan durum, düşmanın dayattığı özel savaşın başarısını değil, başarısızlığını kanıtlamaktadır. Eğer biz, bu duruma ulaşırsak, kaybeden biz değil düşmanın özel savaşı olacaktır. Bu durumda, düşmanın kontrolü ve bizi imhası değil, bizim düşmanı kontrolümüz ve parça parça imha etmemiz sözkonusu olur. O zaman kazanan, gerilla ve onun savaşı olacaktır. Kazanan düşman değil, bizim temel taktiğimiz olacaktır.

Bu şüphesiz tam bir zafer değildir. Bununla biz tam bağımsızlığa ulaşamayacağız. Yine, siyasi sorunu tam çözümleyemeyeceğiz, iktidar sorununu tam çözümlemeyeceğiz ama, en önemli tarihi bir aşamayı başarıyla kazanmış olacağız. Ülkenin önemli bir kısmında askeri ve siyasi denetimin olması demek, ulusal ve siyasal sorunun önemli oranda çözüme gitmesi demektir. İkili iktidar, lehimize gelişim göstermiştir. Bir yarı-devlet konumuna ulaşılmıştır. Bu, Türkiye'nin iktidarı üzerine büyük bir baskı gücü kurmuş ve demokrasi seçeneğine bütün Türkiye'yi daha şimdiden zorluyoruz demektir. Ve özel savaş iktidarının, bu atılımımız karşısında yıkılması demektir. Özal hükümeti, parlamentosu yıkılacak ve bunların devrim tarafından böyle yıkılması ve hatta cumhuriyetin geleneksel imha politikasının iflası gerçekleşecektir. Bu cumhuriyetin yeni politikalarının iflasını birlikte getireceği gibi, yeni politikalara yönelmeyi, siyasi olarak zorlanmayı, çatlamayı birlikte getirecektir. Böylelikle, Türkiye'de demokrasi sorununun çözümü, devrimci atılımımızla, ulusal kurtuluş savaşımımızla mümkündür gerçeğinin onurunu yaşamış olacağız. Bu, dev bir adım olur.

Bu durumu yakalamış bir partinin, Kürdistan'da, neredeyse kendi özgür iradesiyle kaderini çözmesi sözkonusu olacaktır. Bu kadar askeri, siyasi denetimi olan bir hareketin rahatlıkla, Türkiye'nin siyasal çözüm arayışına karşılık vermesi, kendi halkının bünyesinde seçim yapması, kendi parlamentosunu oluşturması, geçici karakterde de olsa, hükümetini oluşturması, Kürdistan için sözkonusu olacaktır. Kürdistan için devrimci bir parlamento, devrimci bir hükümet yürürlüğe girecektir. Bunların öncülüğünde; varsa Türkiye'nin demokratik çözüm arayışları, siyasal çözüm arayışları, onlarla diyalog da dahil yani bir yandan savaş, bir yandan diyalog böylece sorunu rahatlıkla çözmenin bütün araçlarına kavuşulmuş demektir.

Görülüyor ki, görevlerimizi yerine getirecek olursak, sadece Kürdistan bağımsızlık sorununu halletmiş bir hareket olma değil, ama aynı zamanda Türkiye sorunlarına, demokrasi sorunlarına da çok önemli katkılarda bulunma durumumuz vardır. Bu anlamda Parti programımızın asgari düzeyde anlamlı bir uygulamaya kavuşması gerçekleşmiş oluyor.

Gerilla savaşımımızın gelişmesini, bizim lehimize başarıyla gelişmesinin önemi ve tarihi sorunları bunlardır. Tabii ki, bu hedeflere ulaştığımızda, hemen belirtelim, ulusal kurtuluş cephesi de savaşla içiçe gelişir. Yani halkımızın gerillaya katılmayan önemli bir bölümü cephe biçiminde örgütlenmiştir. Bu aynı zamanda, halkımızın kendi kendine iktidar olma deneyimine kavuşması demektir. Kuracağı örgütlenmelerle ve örgütlemelerde yürüteceği demokrasi ile, kendi kendisini idare edecektir. Kendi kedisini yönetmesi, ikili iktidar biçiminde gelişecek ve daha üst biçimlere varacaktır. Başaran bir gerilla başaran bir cephedir. Başaran bir cephe, iktidarına kavuşan bir halktır. İktidarına kavuşan halk, demokrasiye kavuşan bir halktır. İşte bu anlamda da küçümsenmeyecek başarıların gelişmesi kaçınılmazdır. Hemen söyleyelim; başaran bir gerilla eğer cepheyi örgütlememişse, başarısından bahsedilemez. Başaran gerilla, bütünüyle Kürt halkının kendi öz siyasal savaşım aracı olan cephesini de kurmak zorundadır. Cephesiz gerilla olmaz. Örgütlenen bir halkın desteği olmadan, gerilla olmaz. Dolayısıyla gerillanın, etle-tırnak gibi, cephesel örgütlenişle, cephe organlarının demokratik kuruluşuyla, yönetilişiyle içiçe olması, başarı şanslarının en bellibaşlısıdır. Cephe kuruluşunu arkasına almayan; cephe örgütlenmesini, önce etkileme, giderek örgütleme düzeyinde ele almayan ve sonra ülke genelinde yaygınlaştırmayan bir gerilla donanımsızdır, arka desteksizdir ve başarısızlığa mahkumdur.

> **“... Görülüyor ki, görevlerimizi yerine getirecek olursak, sadece Kürdistan bağımsızlık sorununu halletmiş bir hareket olma değil, ama aynı zamanda Türkiye sorunlarına, demokrasi sorunlarına da çok önemli katkılarda bulunma durumumuz vardır...”**

Dolayısıyla cephe çalışmalarına bu dönemde yüksek bir yer verme, ona özgü çalışma yöntemlerine, yani silahlı değil, çoğunlukla silahsız ve siyasal mücadele yöntemlerine başvurmak gerekir. Şehirlerde ve kırsal alanlarda gösterilere hatta ayaklanmalara kadar gidecek bir savaşın içine girmek mümkündür. Belirtelim; ayaklanmalar, kentsel ve kırsal alanlarda gündeme gelebilir ve çoğunlukla cephenin örgütlenmesiyle ve gerillanın korunmasıyla bu ayaklanmalar gündeme gelecektir. Bu dönemde önce bölgesel, sonra ulusal çapta ayaklanmalar gündemdedir. Bu dönemde, ayaklanma taktiği tutar. Daha şimdiden bazı kentlerde ortaya çıkan gösteriler ayaklanmanın ipuçlarını vermiştir. Bazı kırsal alanlarda, köylülerin tavırlarında bu kendini göstermiştir. Eğer örgütlenme gelişirse, gerilla da milis teşkilatına doğru gizli yönetimini işe koşturursa, birçok alanda ayaklanmalar yaygınca gelişecektir. Gelişen ve yaygınlaşan gerilla, aynı zamanda önce bölgesel, giderek yaygınlaşan, gelişen bir halk ayaklanmasıyla içiçe geçer. Gerilla ve cephenin örgütlenmesi eşittir ulusal ayaklanma; bu önümüzdeki dönemin cephesel taktiğidir. Bu, giderek ayaklanmayı geliştirmektir.

Tabii bu gelişmelere, Parti önderlik edecektir. Partinin önderliği esastır. Partinin önderliği olmadan, cephenin kuruluşu, gerillanın kuruluşu, onun yönetimindeki Parti çekirdeklerinin de aktif rol oynaması mümkün değildir. Yalnız savaşçılarla ve sıradan halkla ne gerilla kurulur, ne de cephe. Dolayısıyla Partinin çekirdekleşmesi, Parti çekirdeğinin militanlaşması, savaşı somut alanlara ve özellikle döneme uygun olarak usta bir yönetime kavuşturacak kadar kendini yetkinleştirmezse, bütün bahsettiğimiz çalışmalar ortaya çıkmaz. Böyle olunca da ne gerilla gelişebilir, ne de halkın örgütlenmesi başarılabilir. İşler yine dönüp dolaşıp, nicelik ve nitelikçe yeterli bir Parti çekirdeğimizin oldukça doğru kurulma, yönetme, yönetilme durumunda somutlaşıyor. Bunun için de; bizim Parti çekirdeğini eğitme çabalarımızın ardı arkası kesilmeksizin sürdürülmesi gerekir. Bunu, ülke içinde ve bütün bölgelerde başarmalıyız. Yurtdışında verilen eğitimin, artık yurtiçinde nitelik ve nicelikçe daha derin sürdürülmesi gerekiyor.

Cephe ve ordu için, her zaman çekirdek gereklidir. Bunun için eğitim, doğru terfilendirme, düzenleme ve komiteleştirme önem taşır. Başta ülke içinde olmak üzere, giderek Partinin bütün işlerine güç getiren bir merkeze ulaşılmalıdır. Botan'da Parti merkezileşmesini geliştireceğiz ve bu giderek diğer tüm alanlara da taşırılmalıdır. En azından her eyalette ileri ve merkezi düzeyde Partiyi temsil edecek bir temsilcilik, onun etrafında yoğun ve gelişmiş bir çekirdeğe ulaşmak gerekir. Böyle bir çekirdeğe ulaşmak için, eğitim ve tecrübe verilerek sonuç alınmalıdır. Manga birliklerinden tutalım halk birliklerine kadar yönetim ihtiyacına cevap verecek sayıda kadro ve üyeye ulaşmak için yaygın bir eğitime başlamalıyız. En azından, alanın ihtiyacına cevap veren bir kadrolaşma, kesin gereklidir. Yönetici kadro, uygulayıcı kadro, taban kadrosu, orta kadro ve en üst düzey kadrosu yerli yerine oturtulmalıdır. Bu konudaki ihmalkarlık, gerçekten hem gerillaya, hem de cepheye yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Ve nitekim daha şimdiden, kendilerine çekirdek rolü atfedilmesi gerekenlerin bu konumla bağdaşmayan tutumlara girdiği görülmektedir. Partimizin doğru örgütleme, eğitme, yönetilme anlayışının dışına taşan durumlar, gerillanın gelişmesini köstekler. Halka doğru politikamızın hakim kılınmasını ve cephemizin gelişmesini köstekler.

O halde, Parti çekirdeğinin netleşmesi ve Parti çizgisi doğrultusunda bütünüyle yeniden örgütlendirilmesi gerekir. Taban örgütlenmesinden tutalım kitle birliklerine ve mangalardan-takımlardan giderek en üste kadar, sağlam bir düzenlenişe mutlaka ulaşılmalıdır. Parti-ordu-cephe içiçedir ama, Partinin önderliği esastır. İçiçelik yaratıcı bir biçimde, bazı bölgelerde ileri, bazı bölgelerde geri de olsa, somut koşulların ihtiyacına cevap verecek bir biçimde ayarlanmalıdır. Gerilla için, biçtiğimiz nicelik ve niteliksel gelişme, cephe için de yani halkın kendi kendisini örgütlemesi ve yönetmesi için de gereklidir.

Bizim, işte önümüzdeki döneme dayattığımız temel taktik yönelimimiz budur. Şimdiye kadar, yurtdışını bunun için kullandık, bundan sonra da kullanacağız. Ama bu, tali düzeyde bir kullanma olacaktır. Çok olanaklar olsa da, biz dışarıya fazla ağırlık vermeyeceğiz. Dıştan fazlaca beslenen bir hareket, içteki değerlerin kıymetini bilmemeye, kendi özgücüne dayanmamaya, onlanakları çarçur etmeye götürür. Dışın, hem bu yönlü, hem de dış alan olduğu için sakıncaları vardır. Gerek diplomatik açıdan, gerek düşmanın bizzat yöntemleriyle engellenmesi sözkonusudur. Buralar biraz tesadüfi, biraz da irademiz dışında dayanabileceğimiz alanlardır. Kendi özgür irademizle, özgücümüzle asıl gideceğimiz zemin ülke içidir. Dolayısıyla dışa fazla bel bağlamanın tehlikeli yönlerini görerek, içteki faaliyetlere tüm gücümüzle yönelmek önem taşır. Biz ister bazı tesadüflerden ve fırsatlardan yararlanmak biçiminde olsun, ister olağanüstü bir çalışmayla, dışta yaratılan bu fırsatları iyi değerlendirdik şimdiye kadar, Kürdistan tarihinin en önemli dış desteğine ulaşabildik. Ama bundan sonrasını, bilinen nedenlerden ötürü, halen devam ettirmek ne gereklidir ne de mümkündür.

> **“... Belirtelim; ayaklanmalar, kentsel ve kırsal alanlarda gündeme gelebilir ve çoğunlukla cephenin örgütlenmesiyle ve gerillanın korunmasıyla bu ayaklanmalar gündeme gelecektir. Bu dönemde önce bölgesel, sonra ulusal çapta ayaklanmalar gündemdedir...”**

O halde, bundan sonra hepmizin hedefi bütün gücümüzle ülkeye yönelmektir. Bu dayatılan özel savaş dönemini belirttiğimiz gibi bir zafer dönemine dönüştürmektir. Halkın mevcut durumu, dışın hazırlığı, bunu hem zorunlu, hem de mümkün kılıyor. Bundan aşağısını kabul edenler, Partimizin çizgisine bilinçli veya bilinçsiz kastedenlerdir. Yine partileşmemiş, gerçekten köle ve onların bu yetmezliğini kullanan partidışı, çizgidışı bazı anlayışların varlığı olabilir. Onlar, bizim muhtemel taktiklerimize ulaşmaktan alıkoyabilirler. Bunların önlenmesinin de yolu, kesinlikle Parti militan görevlerine sahip çıkmaktan geçer. Bunun dışında hiçbir yolla ne biz gelişmeleri dilediğimiz gibi geliştirebiliriz ne de düşmandan kaynaklanan olumsuzlukları engelleyebiliriz. Buradan sağlanacak doğru Parti önderliği, onun her düzeydeki örgütlenmesi, cepheye uygulanması, orduya uygulanması sonuca ulaştıracaktır. Esasta bu Parti militanlarının tutumlarının belirleyeceği ve bu temelde başarı sağlayacağı bir yoldur. Başaramazlarsa eğer, bu ne düşmanın özel savaşından kaynaklanmıştır, ne de Parti içindeki partidışı anlayış ve tutumlardan kaynaklanmıştır. Bu, yerine getirmedikleri militan görevlere yaklaşımdaki başarısızlıktan kaynaklanmıştır. O halde iş dönüp dolaşıp, bizim militan görevlerimize doğru yaklaşmamıza, bütün iç ve dış engellemelere rağmen, gelişmelere yerinde ve zamanında yaratıcı bir şekilde gereken karşılığı vermeye kalıyor.

Bundan sonra hepimiz, her bakımdan kazanmaya mecbur olduğumuz ve aynı zamanda büyük bir coşkuyla fethetmek için her şeyimizi ortaya koymaktan asla kaçınmayacağımız bir dönemin içine girmiş bulunuyoruz. Düşmanın dayattığı bu özel savaş dönemini, onun başına tarihinde karşılaştığı en büyük bir yenilgiyi getirerek aşacağız. Düşmanın temel politikalarından artık vazgeçtiği, bu politikaların tıkandığı, bu temelde Türkiye'de demokrasinin ışıklarının artık saçıldığı ve halkımızın da kendi devrimci-demokratik iktidarına görülmemiş bir savaşla ulaşacağı görülmektedir. Ve bu tarihimizin de eşsiz bir dönemine ulaşıldığı anlamına geliyor. Böylesine önemli bir dönemin savaşçısı olmak, böylesi bir savaşın önder kadrosu olmak, sadece şereflerin en yücesine ulaşmak olacaktır.

O halde, bizim böylesi bir savaşın savaşçısı ve önderi olmaktan başka bir tercihimizin olamayacağı açıktır. Hayatta bundan başka karşılaşacağımız bir sevinç, mutluluk kaynağımız da olamaz, başka bir yaşantı seçeneğimiz de olamaz. O halde, bundan sonrası bütünüyle, bu biçimde belirlenmiştir ve kazanılması için küçümsenmeyecek olanaklar vardır. Artık yapılması gereken, anlamlı bir düzenleme ve onun için her şeyimizi vermektir. Kazanmadan ibaret olan bu döneme böyle yaklaşmalıyız ve mutlaka kazanmasını bilmeliyiz.

SERXWEBÛN
Abone fişi

Adı, Soyadı: ....
Adres: ....
....

6 Aylık
Almanya içi:
DM 18 ❑
Almanya dışı:
DM 20 ❑

1 Yıllık
Almanya içi:
DM 36 ❑
Almanya dışı:
DM 40 ❑

Abone hesap numarası:
Stadtsparkasse-Köln
Konto Nr.: 174 21 96
BLZ: 370 501 98

Yazışma adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

NOT: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine gönderiniz.

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. Sarı
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 96
BLZ: 370 501 98

Avusturya	22.50 s.
Belçika	75.00 bfr.
Danimarka	10.00 dkr.
Fransa	7.50 ff.
Hollanda	3.75 hfl.
İngiltere	0.90 £.
İsveç	7.50 skr.
İsviçre	3.00 sfr.
Norveç	10.00 nkr.

90'LI YILLAR ATILIMININ KİLOMETRETAŞI HASAN BİNDAL YOLDAŞIN ANISINI ZAFER GEREKÇEMİZ YAPACAĞIZ

Baştarafı 1. sayfada

çelişkisi olan diğer sınıf ve katmanları yedeğine alma becerisini göstererek, bir yandan bunlarla mücadele ederken, diğer yandan onları yürütmesini de bildi. Proletaryadışı kesimler, kendi adlarını siyaset yapamadıkları durumda bu kez proletaryanın içine gizlenerek siyaset yapma yoluna gittiler. Bu yolla proletarya partisi içinde kendi sınıf çıkarları doğrultusunda siyaset yapma ve proletarya çizgisini boşa çıkarma çabası içinde oldular. Böyle olunca da, proletarya, partisi içine sızan bu kesimlere karşı mücadeleyi, hedeflediği egemen güçlerle mücadeleyle birleştirmek durumunda kaldı. Hatta iç düşmana karşı daha büyük bir savaşım yürüttü, yürütmek zorundaydı. Çünkü, burjuvazi açıktan yapamadığı tasfiyeyi komploculara dayanarak yapmayı deniyordu. Bu konuda Bolşevik Partisi tarihi zengin deneyimlerle doludur.

Proletaryanın devrim mücadelesinde önderlik eden partilerin tarihi, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik eden Partimiz PKK için büyük deneyim ve tecrübeler sağlamıştır. Bu tarihsel tecrübeler ışığında, mücadelemize karşı geliştirilen direkt veya dolaylı komplo ve saldırılara karşı amansız bir mücadele sergilenmektedir.

Bin yılların sömürgeci politikaları altında kendine yabancılaşan; her türlü ulusal-toplumsal değerlerinden uzaklaştırılarak kendisi için en küçük bir adım atamaz duruma getirilen Kürdistan halkının bu durumunu değerlendiren; geleceğin bağımsız Kürdistan'ının yaratıcılığını üstlenen Partimizin çıkışı ve gelişimi büyük zorluklar içerisinde olmuştur. Kürdistan gibi bir ülkede bağımsızlığa yürümenin çok çetin geçeceği açıktır. Bir yandan dünyanın en vahşi sömürgeciliğine karşı mücadele yürütülürken diğer yandan kaynağı sömürgecilik ve gericilik olan proletaryadışı sınıflara ve anlayışlarına karşı zorlu mücadele vermek kaçınılmaz bir görev olarak kendini dayatıyordu. İnsanları benliğinden ve her türlü ulusal özelliğinden yalıtılmış bir durumda olan bir yapıda çağdaş düşünceleri geliştirmek hiç de kolay olmayacaktı, olmadı.

Daha ideolojik grup olma çabasındayken Hareketimiz, mevcut siyasal yelpazede yer alan sosyal-şoven ve ilkel-milliyetçi anlayışların alay ve saldırılarıyla karşılaştı. Proleter çıkış çabalarını farkeden bazı kesimler, temsilciliğini üstlendikleri kesimlerin çıkarları doğrultusunda bu grubu etkisizleştirmek, kendi hatlarına çekme çabalarına yöneldiler.

Bu arada TC de boş durmuyordu. Grubun yaklaşım ve yönelimlerini tespit etmek ve kontrolde tutmak için çaba sarfediyordu. Tehlikeli olunduğu an grubu toptan imha da dahil çeşitli planlar yapıyordu. Parti Önderliğinin bu durumları farkederek, gerekli önlemler temelindeki çabaları sonucu TC'nin ilk girişimleri boşa çıkarıldı.

Yoğun ideolojik araştırmadan sonra zorluklar içinde Kürdistan'a yönelen çekirdek grup, ülke zemininde güçlü bir karşı faaliyetle durdurulmak isteneceğini biliyordu: Buna rağmen, taşınan sorumluluğun bilincinde olarak, başta karşı-devrimci güçlerin kümelendiği ve sosyal alanda proletaryanın yoğunlaştığı belli kentlerde faaliyetler yürütüldü. Düşman, beklemediği bir anda karşısına çıkıp ona yönelik bir faaliyet içerisine giren grubu daha işin başında yaptığı imha planına uygun olarak dağıtmak amacıyla, grubun önder kadrolarını katletmeye yöneldi. Bizzat devlet eliyle oluşturulmuş, başını MİT mensubu Alaaddin Kaplan'ın çektiği Sterka Sor dedikleri örgüt ismini kullanarak haince bir plan Antep'te hayata geçirildi. **Haki** yoldaş bu komploda katledildi. **Haki** yoldaşın katliyle, yoğunlaşmaya başlayan grup faaliyetleri bitirilmek isteniyordu. Düşmanın giriştiği bu komplo hareketi, Kürdistan'da yürütülecek mücadelenin ne tür zorlukları aşması gerektiğine işaret ediyordu. Bu olayla ilgili Parti Önderliği şunları belirtir: *"Merdiveni yeni çıkmaya başladığımız bir dönemde **Haki** vuruldu. Ve böyle haberler yıllar sonra birbirini takip etti. Bir yandan ilerleme, bir yandan darbe. Bizim her ileri atılımımızda, TC istihbaratının vurduğu bir darbe vardır. O zaman darbesi buydu..."*

Evet, Parti Önderliğimizin vurguladığı gibi, her atılıma karşı, bir komplo ve darbe gündeme konulmuştur. Bunu iyi tespit eden Parti Önderliğimiz, olayı bir atılım ruhu haline getirerek, **Haki**'nin adını PKK'nin mücadele atılımıyla bütünleştirdi. Düşmanın komplosu karşısında mücadeleyi yükseltme kararı alınarak, bu yönlü pratiğe yönelince, komplo da boşa çıkarılmış oldu. Komplonun boşa çıkarılması, düşmanın yeni komplo arayışlarına yönelmesini, bu yönlü çabalarını daha da yoğunlaştırdı. Bu kez "kale içten fethedilecekti". Yeni plan birinci komplonun zemini üzerinde geliştirilmeye başlandı.

Partileşme sürecinin yaşandığı bir dönemde örgüt bünyesindeki zayıf unsurlar da komplocuların saflarında

➡

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine yönelik yaptığı konuşmadan:

"Hamza arkadaşı ulusal birliğin harcı olarak anlamak gerek..."

Hamza arkadaşa büyük değer vermek gerekiyor. O'nu ulusal birliğin harcı olarak anlamak gerek. Çok iyi tanıyorum kendisini, bende anıları var, en eski çocukluk arkadaşımdır. Şehit **Hamza**'yla ilişkimizin, -özenle vurgulayacağım-, beni nereye götürdüğünü biliyor musunuz? Ulusal birlik fikrine götürdü. Ailelerimiz arasında çelişki vardı, onun için biraraya gelmemizi, arkadaşlık kurmamızı istemiyorlardı. Çocukluğumuzda bile bu tarzda bir engelleme vardı. Ben, ısrarla O'nunla arkadaşlığı sürdürmek istedim. Çok zor da olsa, sürdürdüm ve O da takip etti bu arkadaşlığı. Sadık bir yoldaş olduğunu kanıtladı ve iyi bir yoldaşlık örneğini sergiledi.

Şüphesiz, kendisi, şehit **Haki, Halil ÇAVGUN, Mazlum, Kemal, Hayri, Agit** ve yüzlerce pırlanta değerindeki şehitlerimizin bir o kadar parlak son halkasıdır. Kendisini 90'ın 25 Ocak'ında yitirdik; önemli günlerin hazırlık çalışmaları içinde, tüm yapısıyla kendisini göreve adamış bir şekilde ve tamamen görev başında yitirdik kendisini. Bu, Parti tarihimizde, şehit **Hamza**'nın bir kilometretaşı olarak ele alınması gerektiğini ortaya koyuyor, ki öyledir de.

Beş yıldır bu sahada, canlabaşla ve sadakatle Partiye hizmet etmiştir. Her arkadaşa şu veya bu şekilde hizmeti olmuştur. Belki görünmez ama, hepinize şu veya bu oranda hizmeti olmuştur.

Acısından ve olayın kendisinden bahsetmeyeceğim. Ama, düşünce ve ruhta, beni şüphesiz derinliğine etkilemiştir ve hatta biraz daha yenilenmeye götürebilecektir. O'nu, biz, Partinin anlamlı şehitlerinden biri olarak görüp, Hareketimizin temel taşlarından birisi haline getireceğiz.

Bunu yaşamıyla gerektiriyor, şahadet anıyla gerektiriyor. En ufacık bir acı bile duymuyor şehit olurken, olağanüstü bir durumda çok soğukkanlı. Bu ne demektir? Ölüm O'nun için yok. O'na, somut bir biçimde daha layık olmanın büyüklüğünü yaşayabilmeliyiz.

Şunu düşünüyorum, şehidi yüreğimize sığdırıyoruz. Ve önder, eğer gerçekten şehitleri temsil ederse önderdir. Ve onların yaşamına bütünüyle bağlı kalırsa önderdir. Bunu, bütün çıplaklığıyla görmeniz için bir vesiledir O. Buna dayanabilmek çok zordur, fakat çok kudretli kılar adamı. Dayanabilirsen, yaşatabilirsen buna varırsın. Şahadete bağlılık, yüzlerce hitabın veremeyeceği bir anlamı veriyor, ciddiyeti veriyor.

Kendinizi tümden onlara uyarlama, onları tamamen özümseme ve bu temelde kişiliği saflaştırma; görevi büyük kılan budur. Bunun size büyük hizmeti oluyor. Anıları size hizmet ediyor. Yaşamınız boyunca bu büyüklüğü herhalde sizler de bu halka katbekat vereceksiniz. Böyle yapacağız. Yürek büyüklükle yanmalı, düşünce büyük sıçrama yapmalıdır. Acı böyle giderilir, dönüştürülür.

Biz şehit **Hamza**'yı bir komutan olarak düşünüyorduk. Fakat, O'na daha açmamıştık. Bir Hz. Hamza gibi, diyordum, gideceği yerin komutanı olacak, savaş komutanı olacak. Yine bu değerde olan birisidir. Yani, O yoldadır kesinlikle, O'nun şahadetini içimize yedirirken, bin defa, yaşasın Kürdistan demek gerekiyor. PKK sonsuzluğa doğru yol alsın denilir. Bundan hiçbir zaman sapılmasın, herkes o sadakati Kürdistan'a, Partiye ve önderliğe göstersin denilir. O'nun şahadeti tamıtamına bunu izah ediyor. Ülkeye, Partiye ve önderliğe büyük sadakatle bağlılığın şehidi.

İslam tarihinde Sıddık'tan çok söz edilir, öyle biri. Ve eğer, gerçekten layık olunacaksa her birimiz, her PKK militanı sadakati temsil edecektir. Ülkesine, Partisine ve önderliğine, sonsuza dek, bağımsız, özgür yaşama dek sadakati temsil edecektir. İşte o zaman, Kürt insanı diyecek ki, benim de sadık, bağlı değerlerim vardır.

Değerlerimizin sadakati, davaya bağlılığı, beni, ülkeye sonsuz derecede bağlıyor, devrime sadık kılıyor. Şehitlerimizin anısı temelinde, Partiye, ülkeye, devrime bağlılık esastır. Bizi bu günlere getiren budur.

Şüphesiz, Kürdistan halkı bu şehidimizden çok şey öğrenecektir. Sizler başta olmak üzere, PKK'liler çok şey öğrenecektir. Şehidimiz burada bu şekilde tarihi rolünü oynayacaktır.

Bir yoldaşın bütün canlılığıyla gözümüzün önünde yaşaması bizde bir yürek olur, bir düşünce, bir ruh olur. Bu durum, olumsuz yönden etkilenmemize müsaade etmez. Bizler, Kürdistan'ı böylesi şehitlerimizin şahsında daha da büyütürüz; halkı, çıkarsız sevmeye, düşünmeye, kurtarmaya yürürüz. Günler çok ağır da geçse, sizler bu günleri çok anlamlı kılarak, şehitlerin anısına bağlı kalarak yaşayacak ve oldukça olgunlaşacaksınız. **Hamza** arkadaşta yakalayabileceğiniz en önemli özellik de olgunluktur, alçakgönüllülüktür. Bunlar sizin için de değerli ve bu biçimde yaşamınızda oldukça etkili olacak hususlardır. Anılara başka türlü yaklaşmamak da gerekir. Anılarını çok yüceltmek gerekiyor. Kendinizi gerekirse yüz kat büyüterek anılarına karşılık vermek gerekiyor. Bütün şehitlerin yaşamını tekrar tekrar büyüklüğümüzün bir aracı haline getirerek, onları yaşayarak karşılık vermelisiniz. Bizim şehitlerimiz çok büyük, acıları çok büyük ve derin. Ama biz, onların büyük acısını büyük PKK'ye, onun büyük militan kişiliğine büründürerek yaşatıyoruz. Başka çaremiz de yok. Ağlamakla, kendimizi acılı duygulara bırakmakla altından çıkamayız. Bu durumda bizim yapacağımız iş, 1990 hamlesine katılacak olan, başta militanları olmak üzere, tüm Kürdistan halkını bu anı temelinde daha olgun, daha güçlü bir savaşım içinde tutmak ve anıyı bu temelde gelişecek güçlü savaşımda somutlaştırmaktır. Bu, hepimiz için geçerli olan tarzı da ortaya çıkarıyor.

Hamza arkadaşı yakınen tanıyorsunuz ama, benim en yakın arkadaşım, çocukluk arkadaşımdır. Beş yıl burada, yakınımdaydı. Benim için ulusal birlik misaliydi. Ben şahsınızda neyi yakalıyorum? Halkımızın çok uzağına düşmüş bir alandan, vatanın çok uzak bir köşesinden gelmişsiniz. Biçilen anlam sizlere her şeyi verir. Bunun için tüm gücümüzü ortaya koyuyoruz. Bu anlamda bize vereceğiniz karşılığın gerçekten, Kürdistan'ın muhtaç olduğu büyüklüğe ulaşmak olacağına inanıyorum. Yaşım, tecrübem demeden, yeter ki bu büyüklüğe ulaşın. Bizim çabalarımızın karşılığını vermiş olacaksınız. Bunlar olursa, yaşam daha da anlam kazanacaktır. Şehitlerin yeri daha fazla büyür içimizde.

Aksi takdirde, yani bir karşılık veremezsek, böyle olamazsak, bu ağır koşullarda düşmanın bu imhasını boşa çıkaramayız; çılgınlığı, jenosidi karşısında ayakta duramayız. Daha önceki konuşmalarımda sıkça belirttiğim gibi, şehitlerin anısına bundan dolayı da büyük değer biçmek gereklidir. Hazineler değerindeydi, ne kadar yüce değerler varsa ona ulaşma gücündeydi. Siz de ona ulaşabilirsiniz, tertemizsiniz, bütünüyle gençliğinizle ve de en ufak bir kişisel çıkar peşinde olmadan bir halkın hizmetine ve gerçekten PKK gibi şehitlerle dolu, onların abideleşmiş ifadesine katılacak bir büyüklük sergileyebilirsiniz. Bu anlamlıdır. Ben bu anlamı iyi değerlendiririm ve ona da çok iyi gözkulak olurum. Bu temelde şehitlerin anısının çarpıcı bir şekilde hepinize, bütün genç katılanlara çarpıcı bir şekilde yansıtılmasına özen gösterdim. Eminim ki, sizler de buna ulaşabileceksiniz. Büyüklüğü, olgunluğu, alçakgönüllülüğü yerinde ve zamanında yaşayabileceksiniz, bu size güç verecektir. Sizler de şehitlere layık olmayla Partiye ve halka güç vereceksiniz.

Ve bunda çok ısrarlı davranırsanız onların yerini katbekat doldurabilirsiniz. Hem de gençliğinizin coşkusu, enerjisiyle onların anısını çok çok ileri götürebilirsiniz. Böyle olursa bu acılar bizi daha da güçlendirir. Sizler böyle olursanız, PKK daha fazla kazanır. Mutlaka böyle yapmalıyız. Ve bunda kararlıyız.

Ben de şu anda büyük şehidimizin anısına en uygun kişilikle karşılık vermeye çalışıyorum. Ocak çözümlemelerini şehidimizin anısı olarak veriyoruz ve sonuçta; O'nun özlemini, önümüzdeki atılıma yansıtacağız. Bu sizlerin de özlemidir, olacaktır. Bu temelde daha da güçlenerek çıkacağız. Başka türlü, zayıflık beklenemez. Kendinizde bu gücü görüyorsunuz. Duygusal, böyle zayıf olma biçiminde değil de, daha da bugünü yaşamanızın bir dönemeci, bir kilometretaşı haline getirmeye; büyük yüreğe, büyük Kürdistan yurtseverliğine, PKK'nin büyük militanlığına ulaşmaya, belki de aylarca, hatta yıllarca sağlayabileceğiniz mesafeyi bugünün ertesinde sağlamaya yönelmeyi böyle yapacaksınız. Ve her zamankinden daha fazla hem büyümüş, hem tek vücut olmuş olacağız. Şehitler bizde gerçekten yaşamı sürdürüyorlar. Biz onların yaşamının ayrılmaz bir parçasıyız ve onlara gereken değeri vereceğiz.

Bu temelde büyük bir hassasiyet gerektiğini, Ocak çözümlemelerinde kıyamet koparırcasına hissettirmeye çalıştım.

* * *

toplatılarak komplo geliştirildi. **Haki**'nin katledilmesinde rol oynayan ama kendisini kurtuluş hareketimizin içinde gizlemeye çalışan M. Uzun, Bozan Aslan vb. birkaç unsur yeni bir oluşum adı altında (Tekoşin) harekete geçirildi. TC tarafından son derece bilinçli geliştirilen Tekoşin, hareketimizin önemli adımlar attığı bir dönemde ortaya çıkarılmıştır. Bunların gerçek yüzleri zamanında doğru bir biçimde tahlil edildiği için, bunlara karşı yoğun bir ideolojik mücadelenin yanında devrimci şiddetle karşı konularak komplocu, tasfiyeci bu güruh kısa sürede dağıtıldı. Böylelikle Parti içindeki küçük-burjuva anlayışların düşmanla birlikte ortaya çıkardıkları bir komplo daha boşa çıkarılmıştı. **Haki**'nin katledilmesi provokasyonundan sonra olaya doğru yaklaşım gösterilmesi, düşmanın içine çekmek istediği oyuna girilmemesi ve ardından provokatörün cezalandırılması bir rahatlık dönemi yaratmıştı. Yeniden daha güçlü bir biçimde örgüt faaliyetlerine hız verildi. Yeni dönemde şehitlerin anılarına bağlılık temelinde yükseltilen mücadele, düşmanın yeni yönelimlerine yol açtı. Hilvan'da devletin harekete geçirdiği feodal çeteler, mücadelemizin seçkin kadrolarından **Halil ÇAVGUN**'un katledilmesine kadar işi vardırdılar. Bununla özellikle örgütlenmemiz önünde engel olmak amaçlanıyordu. Bu komplocu saldırıya karşı Hilvan Direnişi'yle cevap verildi. Gösterilen direniş sonucunda devlet beslemeleri feodal-faşist çeteler dağıtıldı.

Sömürgeciler kendilerine yaraşır bir saldırganlık ve gözüdönmüşlükle saldırı ve komplolarına yenilerini eklemeye çabaladılar. Diğer yandan, açık güçlerini de harekete geçirdiler. Solun provoke edilebilir konumunu da iyi değerlendiren TC, hareketimizi büyük bir gözetim altında tutmaya çalıştı. Ve buna göre önlemler geliştirmeye çalıştı. 78'lerin sonlarına doğru dönemin ihtiyaçlarına denk düşen örgütlülüğün yaratılması doğrultusunda atılan yeni adım; Parti örgütlenmesi kararı karşısında düşman büyük bir panikle saldırıya geçti. Tarihte yaptığı katliamların sonuç alıcılığını tekrarlamak istedi. Maraş katliamı bu temelde ortaya konuldu. Ve Parti atılımımıza cevap niteliğini taşıyordu. Partimiz bu büyük gözdağına verilebilecek en büyük cevabı verdi, mücadeleyi Parti silahının güçlülüğüyle aşma kararı doğrultusunda ülke genelinde aktif politik mücadeleye yöneldi. Belli alanlarda silahlı direniş temelinde yükselen mücadelemiz düşmana büyük korkular yaşatmaya başlamıştı.

Devreye yeni güçler konuldu. Özellikle 79-80'li yıllarda KUK-DDKD-ÖY gibi örgütleri devreye sokarak sonuca gitmek istedi. Onlarca devrimci yoldaşımız, KUK örgütü tarafından katledildi. Yine bu eğilimli örgütler dergi ve yayınlarında çarşaf çarşaf yazılar yazarak, TC'nin borozanlığını yaptılar. 80'in sonlarına geldiğimizde, TC'nin kendi içindeki değişimi, yani, mevcut düzenin içine girdiği çıkmazı atlatmak için, emperyalizm ve uşağı Türk burjuvazisi, gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve Türkiye devrimci-demokratik hareketine karşı faşizme yöneldi. 12 Eylül faşist darbesi, birincil görevi olarak, Kürdistan'daki devrimci mücadeleyi tasfiye etmeyi önüne koydu.

PKK azgın düşman saldırılarına karşı, yeni koşullara denk düşen mücadeleye hazırlık için, geri çekilme taktiğini gerçekleştirdi. Elde kalan güçlerini yurtdışına çekerek hazırlığa yöneldi. Yurtdışına çıkışta mevcut olanaksızlıklar yanında, özellikle ilkel-milliyetçiliğin Partimiz üzerinde denetim kurma çabaları yoğundu. Tüm zorluklara rağmen, Parti II. Kongresi'nin aldığı tarihi kararla ülkeye yönelme hazırlıklarına girişildi. Bu olay karşısında başta ilkel-milliyetçilik olmak üzere, birçok güç ve sosyal-şoven örgütler bu kararı boşa çıkarmak için, komplo geliştirmeye çalıştılar. Yoldaşlarımızın katli dahil, birçok karşı faaliyet geliştirdiler. Burjuva, küçük-burjuva komploculuğu dışta bu tür faaliyetler gösterirken, özellikle II. Kongre döneminde Parti içinde uzun süre kendisini gizlemiş sınıfdışı kişiliklerin komplocu faaliyetleri kendisini dayattı. Partinin almış olduğu ülkeye dönüş kararını boşa çıkarıp Partiyi tasfiye etme girişimlerini Semir, Süleyman vb. unsurlar hayata geçirmek istediler. Kimisi bunu açıktan yapmaya çalışırken, kimisi de çeşitli kılıflar altında saklanarak, örgüt yapısı içinde kuşkuculuğu, güvensizliği geliştirerek sonuca gitmek istedi. Bir kez daha tarihi bir dönemle karşı karşıya kalınmıştı. Diğer komplolar gibi, bunun da üstesinden gelmek için başta Parti Önderliğimiz olmak üzere, dürüst kadroların güçlü ve sebatlı çalışmasıyla bu devrim düşmanlarının saflardan arındırılması da sağlandı. Bu büyük bir çabayla aşılmıştı ama, Partide proletaryanın sınıfdışılığa karşı egemenliği de sağlanmıştı.

Hamza yoldaşın cenaze töreninden...

15 Ağustos tarihi atılımı karşısında başta TC olmak üzere, tüm karşı güçler büyük bir paniğe kapılarak avazlarını yırtarcasına harekete yönelik karalama kampanyası geliştirdiler. TC direkt saldırılarının yanında, özellikle dış sahada I-KDP-IKP vb. burjuva, küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi örgütlerle anlaşarak mücadelemizin dış nefes borularını tıkatma faaliyetine girişti. Başta I-KDP-IKP olmak üzere tüm gerici güçler saldırı ve komplolarına yenilerini eklediler, onlarca savaşçımızı sınır boylarında katlederek, ya da yaralayıp TC'ye teslim ederek düşmanımızın yapamadığını yaptılar. Amaç; PKK'yi etkisizleştirmek, güçten düşürmek ve kendi politikasına çekmekti.

Bu güçlere karşı güçlü ideolojik-politik mücadele yürütülürken, ülke içinde de savaşın boyutlandırılması çalışması yürütülüyordu. Bu da özellikle KDP ve ilkel-milliyetçi, küçük-burjuva vb. anlayışların etkisinde kalan bazılarının, Partinin savaş taktiği yerine, kaçak savaşma veya hiç savaşmama anlayışını Partiye hakim kıldırma çabalarıyla engelleniyordu. Taktik önderlikteki bu ilkel anlayışların ortaya çıkmasına karşı proleter çizginin savunulması temelinde tavır konuldu ve Parti taktiğinin hakim kıldırılması için Parti içindeki sınıfdışı anlayışlara karşı mücadeleye önem verildi. Bunların anlayışlarıyla birlikte Parti dışına atılmalarının sağlanması ve yeni döneme hazırlık için, III. Kongre'ye gidildi. III. Kongre'nin en önemli sonuçlarından biri, Parti içindeki ortayolcu anlayışların tasfiyesinin sağlanmasıdır. Böylelikle yeni atılımı daha bir güçlü gerçekleştirmeye ortam hazırlandı.

III. Kongre, proletaryadışı saflardan kaynaklanan her türlü eğilimlere karşı, Parti çizgisinin zaferini bir kez daha ortaya çıkardı. Yine yanlışlıklara, kişilik yetmezliklerine karşı Partinin yaratıcı ve geliştirici gücünü gösteren, devrimde zaferi geliştiren bir gelişme oldu. III. Kongre sonuçları doğrultusunda ülke pratiğine yönelindi. Ve yine diğer sahalarda da görülen yetmezliklerin aşılarak çizginin hakim kıldırılması görev bilindi.

III. Kongre kararlarından birinin de yeni mücadele döneminde "Halk Ordusunun inşası" olmasına rağmen, bu taktik hayata geçirilemedi. Kongre süresince kendi proleterdışı kişiliğini gizlemeyi başaran Kör Cemal adlı unsur, görev alanına gidince, Kongre sonuç ve kararlarını değil, kendi raporlarını yapıya aktararak, komplosunu adım adım hayata geçirmeye çalıştı. Feodal-çeteci anlayışı Partide hakim kılmaya ve böylelikle planladığı sonuca ulaşmaya çalıştı. Parti çalışma tarzını, Parti çizgisini uygulama yerine, kendini dayatan Kör Cemal, tam bir çete faaliyeti geliştirmek istedi.

Etrafına aldığı bazı köylü kesimleri de etkisinde yürütmeye çalıştı. Kör Cemal olayı bir anlayışın pratiğiydi. Bir akımdı. Bu akımın geliştirmeye çalıştığı diğer bir şey ise, *"Aydın devrimciliği bitti, sıra köylülerde"* cümlesinde kendisini ele veren bir feodal anlayıştı. Bu anlayışın mantığıyla hareket ederek yapı üzerinde tahripkar, dağıtıcı, tasfiyeci yönelimler içerisine girdi. Kendisiyle birlikte hareket etmek istemeyenlere karşı cinayetlere varan birçok düşmanca faaliyet yürüttü. *"Her şey bende biter"* kafasıyla kendisine sevdalanmışlığın doruğunu yaşayan bu unsur, Partiyi denetimine geçirmeye çalışarak, "feodal beyliğini" ilan etmek istiyordu. Bir yığın tahrip yaratmasına rağmen, hesapları tutmadı. Parti Önderliğinin müdahalesiyle pratiği mahkum edilen Kör Cemal, emeline ulaşmadan tasfiyesi sağlandı.

Mücadele güçlenip boyutlandığı oranda düşmanca girişimler de değişik alanlarda başgösteriyordu. Yazımızın girişinde de belirttiğimiz gibi, düşmana karşı mücadele yükseldiğinde, proleterdışı anlayışın temsilini yürütenlerle mücadele daha da önem kazanıyor ve bir zorunluluk olarak kendisini dayatıyordu. Gerek dünya komünist partilerinin tarihinde ve gerekse Partimizin tarihinde bunun ne önemde olduğu artık açık bir hal almıştır. Yine her devrimde görülen "yol arkadaşlığı" bir noktaya geldikten sonra, kaçışlardan tutalım, düşmanla uzlaşmalara kadar kendisini gösteren durumların ortaya çıktığı bilinen bir gerçektir. Parti mücadelemiz içinde de bu duruma sıkça rastlanılmış, rastlanılmaktadır.

İşte bu "yol arkadaşlarından" biri, Avrupa sosyal-demokrasisinin ve TC'nin yeşil ışık yakmasıyla, kişi şahsında bir komplo hareketine girişti. ABD emperyalistlerinin ağzıyla ortaya çıkan bu unsur ve birkaç yardakçı, Parti Önderliğinin şahsında Partiyi tasfiye etmeyi amaçlıyordu. "Apo'suz PKK", "Demokratik PKK" gibi sloganlarla bu niyetlerini açıkça ortaya koyan bu emperyalizm uşağı, tamamen dış güçlerin dürtmesiyle hareket ediyordu. Yine Parti içindeki birkaç feodal aristokrat, küçük-burjuva yardakçıyı da yanına alarak tahripler yarattı. Bulunduğu alanda emperyalist istihbarat ve polis örgütleri eşliğinde örgüte yönelen komplocuların faaliyetleri, Parti Önderliğinin müdahalesi ve Parti tabanımızın güçlü karşı çıkışıyla kısa sürede mahkum olarak komplo bertaraf edildi.

Avrupa'da başgösteren avukat provokasyonu, 88'de Partiyi boşa çıkarmaya çalışarak, tasfiye etmeyi hedefliyordu. Ama Önderliğin etrafında kenetlenen dürüst Parti kadro ve savaşçıları bu planı boşa çıkardığı gibi, 89 yılını çok güçlü gelişmelerin sağlandığı bir yıla dönüştürmeyi başardılar.

89 yılını gerek askeri çizginin hayata geçirilmesinde (istenilene ulaşılamamışsa da), gerekse de diğer siyasal faaliyetlerde güçlü atılımların sağlandığı bir zafer yılı olarak değerlendirirsek, abartmış olmayız. 89 zafer yılı mücadelenin yoğunlukta olduğu alanlarda devlet otoritesi yerine Parti otoritesinin hakimiyetini beraberinde getirdi. Yine dost-düşman tüm güçlerin dikkatini mücadele üzerine çekerek yeni tavır ve politikalar belirlemelerini sağladı. Özellikle Türkiye halkına seslenişlerle PKK çizgisinin meşruluğunun kitlelerde benimsetilmesi sonucu, sosyal-şovenizme yokedici darbeler vurduğu gibi, düşmanın propagandalarını boşa çıkardı. Durum bu olunca, düşman yeni önlemler aldı. Siyasal zaferi gölgelemek ve bitirmek amacıyla, üst düzeyde aldığı "imha kararlarıyla" birlikte yoğun propagandalara da girişti. Aldığı tüm bu önlemlerin yanında daima yaşadığı bir umut da Parti içindeki sınıfdışı anlayış sahiplerinin gösterdiği ve göstereceği pratiğin Parti taktiğini boşa çıkarmakla işini kolaylaştırması oldu. Bu çizgidışılığın objektif olarak düşmana hizmeti açık olan bir durumdur.

İşte böyle güçlü bir yılın ardından Parti Önderliği tarafından yapılan, 90'lı yıllardaki olası gelişmeler ve görevlerimiz üzerindeki çözümlemelerle; önümüzdeki mücadelenin perspektifleri net olarak ortaya konuluyordu. Gelecek dönemde atılacak adımların bağımsızlık yolundaki önemi kendisini gösterince, -ki, bu yıllar hem Parti mücadelemiz açısından hem de düşman tarafından çok önemsenen yıllardır- Parti içindeki feodal, küçük-burjuva eğilimlerde panik doğdu. Şimdiye kadar gerçek yüzlerini gizlemeyi başaran ve daha Parti platformunda sahte yüzle kendisini gösteren, ülke pratiğinde tasfiyeciliği, bozgunculuğu ve dağıtıcılığı dayatanlardan biri şahsında maskeleri düştü. Gizledikleri tasfiyeci-komplocu anlayış, 90'lı yıllara hazırlığın sürdürüldüğü alanda, hazırlıkları ve atılım yılının faaliyetlerini boşa çıkarmak amacıyla girişilen bir cinayette net olarak ortaya çıktı. İşlenen pratik suçun gerisinde ortaya çıkan, Parti içinde partidışı komplocu anlayışın kendisiydi. Evet, anlayış Metin adlı unsurun şahsında kendisini göstermiş ve **Hasan BİNDAL (Hamza)** yoldaşın katledilmesiyle ortaya çıkmıştı.

Kimdi Metin? Bu, cinayetle ne yapmak istiyordu? Bu olayla ilgili değerlendirme ayrı yazı konusudur ama, özce ortaya koyarsak; Metin şahıs değil, Partimize dayatılan feodal-çete, küçük-burjuva komplocu tasfiyeciliğin ismiydi. Metin'in şahsında kendini gösteren, düşmanca bir politikanın Partimize dayatılmasıydı. Bu politika, Partimizin tarihsel gelişimi önünde engel olmak, onu tasfiye etmek isteyen bir politikaydı ve bugünkü kızgın savaş koşullarında düşman sınıfı adına Parti içinde kendisini gösteriyordu. Mücadele içinde, adına yola çıkılan halka karşı işlediği canice cinayetlerle halk yığınlarının Partiyle kenetlenmesini engellemiştir. Yine, Partinin kalbi durumundaki sahada gösterdiği pratiğiyle, kadro ve kadro adayları üzerindeki tahribatlarla, Partimize özgü devrimci yaşamı boşa çıkarmak istemiştir. Alanda yapı içinde geliştirdiği ağa-polis zihniyetinin ürünü olan uygulamalarla düşmanlığın en büyüğünü oynamıştır. Gözü dönmüş bu çete, en son **Hasan BİNDAL** yoldaşı katlederek gerçek yüzünü ortaya koymuştur. Evet, TC'nin yıllardır büyük umutlar taşıdığı kontra sızdırma amacını, bu Parti ve halk düşmanı çete gerçekleştirmiştir.

Hamza yoldaşın şehitler kervanına katılışının önemli tarihsel bir döneme denk gelmesi; bu şahadeti daha bir anlamlılaştırmıştır. Şehitlerimizin anılarına bağlı kalınarak bugünlere gelişin tarihsel anlamıyla 90'lı yıllara yine yiğit bir yoldaşımızın şahadetiyle yol göstermesi bizi güçlü kılacaktır. **Hamza** yoldaşın şahadetiyle ilgili Parti Önderliğinin yazısından bir pasajı aşağıya alıyoruz:

*"**Hamza**... şehit **Haki, Halil Çavgun, Mazlum, Kemal, Hayri**, yine **Agit** ve yüzlercesi... Her birisi bir pırlanta değerinde olan bu şehitlerin bu son halkasının da 90'ın 25 Ocak'ında olması, tarihi bir çözümlemeyle içiçe yaşaması, büyük bir pratik hizmetin de sahibi olması, Partimizin tarihinde O'nun da bir kilometretaşı olması gerektiğini ortaya koyuyor. Beş yıldır bu sahada candan ve sadakatle çalıştı. Her arkadaşa şu veya bu düzeyde hizmeti oldu. Belki görünmez ama, hepimize şu veya bu şekilde hizmeti olmuştur. Acısından bahsetmeyeceğim. Ve olayın kendisinden de bahsetmeyeceğim. Ama düşüncede ve ruhta beni şüphesiz derinliğine ve hatta biraz daha yenilenmeye götürebilecektir. O'nu, biz Partinin anlamlı şehitlerinden birisi olarak görüp, Hareketimizin temel taşlarından birisi haline getireceğiz. Zaten yaşamıyla yetişmiştir. En ufacık bir acı da duymuyor; şehit olurken, olağanüstü bir durumda çok soğukkanlı. Bu ne demektir; ölüm O'nun için yok! Ölmemiş gibi davranıyor aslında. O'na somut bir biçimde daha layık olmanın büyüklüğünü yaşayabilmeliyiz..."*

Evet, Parti Önderliğinin belirttiği gibi, **Hamza** yoldaş; 90'lı yıllar atılımının kilometretaşıdır. Bu yılları tüm şehitlerin anılarına bağlılığın, onları mücadelede yaşatmanın yıllarına dönüştürme yolunda ilerleyeceğiz. Sömürgecilerin, uşaklarının ve onların anlayışlarını çeşitli biçimlerde gösterme çabasında olanların, 90'lı yılların zafere giden yolu önünde engel yaratma çabaları da, diğerlerinde olduğu gibi, boşa çıkarılacaktır. Bir kez daha belirtelim ki, Parti tarihimizin temeli olan şehitlerimizin anılarının emredici pratiği doğrultusunda, yeni dönemde bizi bir coşkuyla savaşacağız. 90'lı yıllarda düşmana güçlü darbeler vuracağımızı şehitlerimizin huzurunda dile getiriyoruz.

Mahsum Korkmaz Akademisi Yönetimi

BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN YOLUNDA SÖMÜRGECİ DUVARLARI PARÇALAYAN KAHRAMAN ŞEHİTLERİMİZİN ANILARI BİZİMLEDİR

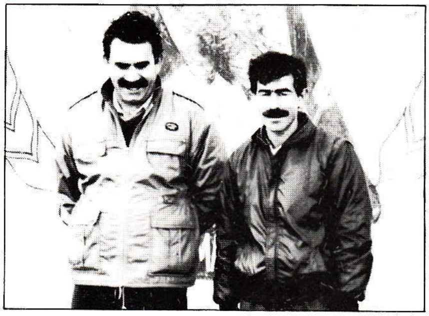

Abdullah İZER (Rojhat)

1963 yılında Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Ramo köyünde dünyaya geldi. Orta halli bir aile ortamında yetişen **Abdullah** yoldaş, daha küçük yaşlarda dağların eteklerinde çobanlık yaparak yaşama başlar. Ailesi tarafından okula gönderilir. Ancak başka bir dille okuma-yazma öğrenmenin zorluğunu kaldıramaz. Hele yabancı bir dille ne konuştuğunu zorla öğrencilere kavratmak isteyen öğretmenin baskı ve dayağına karşı tepki duyar. Sık sık okulu terkeder. Ancak üçüncü sınıfa kadar okur. Dağların özgür eteklerinde çobanlık yapmak onun için en güzel olanıdır. Zor ve baskıyla yabancı bir dili niye öğrensin ki... Daha o yaşlarda TC'nin Kürdistan'daki varlığını kabul etmez. Ailesinin yurtsever oluşu, hatta I-KDP ile olan ilişkileri O'nun da Kürdistan sorunuyla yakından ilgilenmesini sağlar. Çiftçilik ve çobanlık arasında sürüp giden köy yaşamında yeni değişiklikler olur. Her gece köy odalarında tartışılan sorun, dağlarda küçük gruplar halinde gezen gerillaların varlığıdır. Gerillaların bir gün kendi köylerine de geleceğinin beklentisi içinde olurlar.

Agit (Mahsum KORKMAZ), yoldaş birliğiyle birlikte **Rojhat** yoldaşın köyüne gittiği gün köyde bayram havası yaşanır. Köy halkı, gerillanın niçin dağlara çıktığını ve bağımsızlığa ulaşmanın hangi yolla mümkün olacağını **Agit** yoldaştan dinledikçe, yıllardır içlerinde saklı duran duygu ve düşünceleri kabarır. Köylülerin içinde en çok etkilenenler arasında **Rojhat** yoldaş da vardı. Artık gerillalarla kurulan bağ kopmayacaktı. Düşman daha ilk dönemde bunu farkeder ve köy baskınlarına başvurur. İlk basılan köylerin başında **Rojhat** yoldaşın köyü gelir ve bu baskınların birinde tutuklanır. Bir aya yakın ağır işkencelere tabi tutulur. Düşman sonuç alamayınca serbest bırakır. Tutuklanma olayı **Rojhat** yoldaşı daha çok mücadeleye bağlar. Gerillaya erzak taşır, kuryelik ve rehberlik yapar. Bildiği ve kavradığı oranda çevresine propaganda yapar. Düşmanın yoğun baskılarına maruz kalmasına rağmen en ufak bir kararsızlık göstermeden faaliyetlerini sürdürür. 1984 Mart ayında artık o da dağlarda bir gerilla olarak çalışır.

Beş yıl boyunca Cudi dağlarında silah elde savaşan **Rojhat** yoldaş, savaşın çelikleştirdiği güçlü bir iradeye sahipti. Kürdistan köylüsünün saf, temiz duygularını üzerinde taşıyan ve bunu PKK'nin yurtseverlik anlayışıyla bütünleştiren **Rojhat** yoldaş, yoldaşlarıyla en sıcak ilişkiler geliştirir. Gittiği her ortamda sevilen ve saygı duyulan bir arkadaş olarak karşılanır. Savaşın yetiştirdiği cesur, fedakar insan **Rojhat** yoldaş, düşmana karşı acımasız olduğu kadar, halkına ve yoldaşlarına karşı da bir o kadar saygı gösteren, alçakgönüllü yaklaşım ve tutumlarıyla herkesi kendisine yaklaştıran bir ilgi merkeziydi. Savaş deney ve tecrübelerini çevresine aktarırken, bundan herkesin sonuç çıkarmasını isterdi. Savaşın zorlukları O'nun neşesinde en ufak bir değişiklik yaratmamıştır. Her koşul ve ortamda canlı ve hareketliydi. Savaş artık O'nun yaşamının bir parçasıydı. Düşmanın ordu güçlerine ve onun yerel işbirlikçi çevrelerine karşı geliştirilen birçok eylem içinde yerini almış ve savaşmıştı. Bunun içinde hep sağlam bir mevzide oturur ve hareket ederdi. Savaşın birçok yönlü gerçekliğini O'nun şahsında görmek mümkündü. Savaşın birçok acı gerçekliği dışında, kişileri nasıl çelikleştirdiğini, duyarlı kıldığını, arkadaşlığı nasıl güçlü kıldığını dile getiren birçok özelliği üzerinde taşırdı. Evet savaş O'na çok şey kazandırmıştı.

1988'in sonlarına doğru Cudi'den ayrılır. Gerilla yaşamının acı, tatlı birçok anını yaşadığı Cudi'den ayrılmak öyle kolay olmasa da, bir görevi gerçekleştirmek için bir grup arkadaşıyla yola çıkar. Şahadete ulaştığı sınır hattını geçer. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne ulaşır. Akademi ortamında mevcut özellikleriyle sevilen ve saygı duyulan bir arkadaş olarak karşılanır. Cudi'yi Akademi'deki yoldaşlarına anlatarak özlemini giderir. Akademi ortamında yürütülen faaliyetlerden sonuçlar çıkarır ve birçok konuda kendisini geliştirir. Belli bir süre Akademi'de kalır. Tüm yoldaşları gibi, O'nun da tek istemi ülkesine dönmek ve Cudi'ye ulaşmaktı. 1989 Kasım ayında ülkeye gidecek olan grubun içinde kendisinin de olduğunu öğrenince çok sevinir. Çünkü O'nun özlediği sıcak savaş alanlarıydı; istemi gerçekleşmişti. Bir grup arkadaşıyla birlikte sınır hattını geçmek isterken düşman güçleriyle karşılaşırlar. Çıkan silahlı çatışmada şehit düşer.

Evet Cudi'ye ulaşamaz; bu özlemini gidermez. Ama mevzilendiği yerde elini tetiğe atar. Silah sesleriyle Cudi'ye geri döndüğünü söyler ve selamlar. Cudi'ye layık bir gerilla olduğunu şahadetiyle ispatlar.

Hayrettin AK,

"Şehitler bizim için ve halkımızın kurtuluşu için şehit düştüler. Onlar kalbimizde yaşıyorlar. Onların kanlarıyla açtığı yolda yürüyerek, bizlere emanet ettikleri bayrağı daha da yükselterek görevlerimizin üzerine gideceğiz. Bu açıdan kanımın son damlasına kadar görevlerimize bağlı kalacağım. Savaşı bu temelde sürdüreceğim" diye Partiye rapor sunan **Hayrettin AK** yoldaş, sınır hattı üzerinde 29.11.1989 günü 11 yoldaşıyla birlikte düşmanla girdikleri silahlı çatışmada verdiği söze sonuna kadar bağlı kalarak şahadete ulaşır.

Hayrettin yoldaş Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Hanik köyünde dünyaya gelir. Tüm yaşıtları gibi O'nun da köy yaşamı acı ve tatlı günlerle dolu geçer. Kürdistan gibi sömürge bir ülkede yaşamanın zorluklarını O da görür. İlkokulu bitirir bitirmez, ailenin maddi sıkıntılarını giderme görevi O'na da düşer. Okul çağında küçük bir öğrenciyken, arkadaşlarından ve çevresinden kopmak zorunda kalır. Çobanlık yaparak ailenin maddi sıkıntılarını hafifletmeye çalışır. Çobanlık yaşamı O'nu doğaya bağlar. Ancak ailesinin Avrupa'ya gitme kararı O'nu bu yaşamdan da koparır; hiç tanımadığı ve bir türlü ısınamadığı yabancı diyarlara alır götürür. Ailesi tarafından okula tekrar gönderilse de bunu kabul etmez. Okuldaki yaşama uyum sağlayamaz. Her şeye tepki duyan bir konumda olur. Her şey kendisine yabancı ve anlamsız gelir. Bunun için de, ailenin ve okul yönetiminin tüm yaklaşımlarına ve dayatmalarına karşı tavır alır. Kendisinin de bilmediği ve çözemediği duygularla köyünü özler. Bu yaklaşımı ve özlemi O'nu Partiyle tanıştırır. Çünkü Partinin, ekonomik nedenlerden dolayı yurdundan kopmuş ve yabancı diyarlarda yaşamını örgütlemeye çalışan Kürdistanlı kitlelere yönelik yürüttüğü faaliyetlerin etkileri büyüktür. Binlerce Kürdistanlı gence kaynağa dönüş temelinde yapılan çağrılar etkisini gösterir. Avrupa'ya ve çeşitli ülke ve alanlara yayılan gençliğin toparlanması için yapılan çağrıya en olumlu cevabı veren arkadaşlar arasında **Hayrettin** yoldaş da yerini alır. Ailesinin, dar aile çıkarlarını dayatarak, hatta zor kullanarak **Hayrettin** yoldaşı mücadeleden koparma çabaları olsa da O, verdiği karardan geri adım atmaz. Kurtuluşun, ülke bağımsızlığına bağlı olduğunun, bireysel kurtuluş yollarının olmadığının bilinci içinde hareket eder. Bir süre Avrupa'da yürütülen faaliyetler içinde yerini alır. Eğitim için Akademi sahasına gönderildiği gün, büyük bir coşku ve sevinci yaşar. Çünkü özlemini çektiği ülkesine bir adım daha yaklaştığının mutluluğuna kavuşur.

Akademi ortamında verilen eğitimden en iyi bir biçimde yararlanmaya çalışır. Sportif ve canlı hareketleriyle Akademi yaşamına erkenden uyum sağlar. Silaha hakim ve savaş ruhuyla dopdolu olan **Hayrettin** yoldaş ülkede dağların doruklarına çıkmanın hasretini hep dile getirir. Partinin bir grup arkadaşın ülkeye yöneleceğinin kararını açıklaması üzerine tüm yoldaşları gibi O da sevinci dorukta yaşar. Belli hedef ve görevlerle yükümlü kılınan bir grup yoldaşıyla ülke pratiğine yönelirken, dağların doruklarına ulaşmadan şahadete kavuşması acı da olsa, ülke topraklarıyla kucaklaşmanın hasretini giderir. Uzun yıllar özlem dolu yürekle yaşayarak kaynağa dönüşü gerçekleştiren yoldaşlarımızdan biri olan **Hayrettin** yoldaşı da özgür vatan topraklarına kavuşarak yaşatacağız.

Ahmet HACİ (Ceger)

1968 yılında bir yurtsever köylü ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu köyde okur. Orta öğrenimini tamamlamak için ilk kez ailesinden ve köyünden ayrılır. Artık yaşamı kendi başına örgütleme ve okula gitme O'nun yaşamının bir parçası olur. 1980 yılında başlayan öğrencilik yılları **Ceger** yoldaş için farklı anlamlarla yüklüdür. İlk etapta okuyarak tahsilli olma amacıyla orta öğrenimine başlarken, 1982'lerde Kuzey Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi O'nu asıl amaca doğru yöneltir. Okulda ve gittiği her çevrede tartışılan, PKK'nin bağımsızlığı hedefleyen direniş çizgisi olduğunu görür. Derin yurtseverlik duyguları O'nu erkenden harekete geçirir. Yıllardır halkın büyük destek ve yardım sunmasına rağmen, mücadeleyi geliştirmeyen ilkel-milliyetçi ve küçükburjuva önderlikli hareketlerin niçin teslimiyete ve ihanete gittiklerini kavrar. Sahte önderliklerin Kürdistan devrimine ve halkına dayattıkları teslimiyetçi çizgiye karşı durur. Özellikle öğrenci çevresi içinde yoğun tartışmalara katılır. Aynı çatışmada birlikte mevzilenip düşmana karşı savaştıkları **Dijwarê Hozan** arkadaşla aynı düşünceleri paylaşarak gençlik içinde bağımsızlık çizgisini savunur ve tartışırlar. **Dijwar** yoldaşın aracılığıyla Partiyle ilişki kurar. Bulunduğu alanda yalnız propaganda faaliyetleriyle yetinmek istemez. Ülkenin sıcak savaş alanlarında olmak ister. Düşmana karşı savaşta yer alma istemini Partiye iletir. 1987 yılının sonlarında bu istemi Parti tarafından uygun görülür ve Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitime alınır.

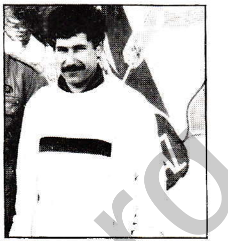

Dijwarê Hozan

Akademi ortamından yararlanmaya çalışır. Özellikle de PKK'nin devrimci militan kişiliğine ulaşmak için kişilik dönüşümünü esas alır. Hata ve yetmezliklerini giderme ve doğru olan ölçüleri şahsında tam hakim kılmak için çaba sarfeder. Ve Akademi yaşamı içinde birçok konuda yetkinleşir ve gelişme kaydeder. Ülkeye yönelme kararını beklerken, Ortadoğu'da kitle faaliyetleri içinde yer almakla görevlendirilir. Uzun bir süre kitle faaliyetlerini sürdürdükten sonra tekrar Akademi ortamına çağrılır. Halk İktidarına Doğru Eğitim Devresi'ne katılır. Baştan beri en büyük istemi olan ülke pratiğine gitme talebi Parti tarafından bu dönemde kabul edilir. Artık **Ceger** yoldaş çok mutludur. Ülkeye açılma ve uğruna yüzlerce yoldaşının kanının döküldüğü topraklarla kucaklaşmanın sevinç ve coşkusuyla ülkeye yönelir. 29.11.1989 günü sınır hattında çıkan çatışmada O da mevzilenir ve düşmana olan kin ve öfkesini kusar. 12 yoldaşıyla birlikte şehit düşerek Kürdistan halkının kalbine gömülür.

Cemil SAKILCAN (Zerdeşt)

Zerdeşt yoldaş 1967 yılında Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesine bağlı Kolacık köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Yaşama gözlerini yoksulluk içinde açan **Cemil** yoldaş, daha küçük yaşlarda yoksulluğu yenmenin mücadelesi içinde olur. Yaşamın acı ve zorlu yönleriyle tanışır. Böyle bir ortam içinde büyür. Geçim sıkıntısı içinde okula başlar. Ancak 3. sınıfa kadar okuyabilir. Aslında amacı okuyup öğretmen olmaktır. Ülke ve halk gerçekliğinin henüz tartışılmadığı bir dönemde, her Kürdistanlı gencin düşüncesi budur: Sömürgeci bir kurum ve kuruluşta yer almak. Bu bir kurtuluş ve çıkış yolu olarak görülür. **Cemil** yoldaş bu amaca yoksulluk yüzünden ulaşamaz. Bunu kadere bağlayarak, aileye maddi katkıda bulunmak için ağabeyleriyle birlikte İstanbul'da inşaatlarda çalışmaya başlar. Ardından ailesi, çok sevdiği ve üzerinde yaşadığı toprakları terkederek İstanbul'a yerleşir. Metropole göç etmenin ekonomik sorunları çözmediğini gören **Cemil** yoldaş, çözümü başka yerlerde arar.

1986'da Libya sahasına işçi olarak gider. Yine inşaat işlerinde ücretli işçi olarak çalışır. Bir kez daha hayalleri boşa çıkar. Ailesine maddi katkıda bulunamadığı gibi, kendisini dahi geçindiremez. Yabancı diyarlara işçi olarak gitmenin zorluklarını ve acılarını yaşar. Ama bu kez bunun nedenlerini kendisine kavratan Partimizle tanışır. Yıllardır çözemediği ve hep bir kurtuluş olarak sarıldığı işlerde çalışmanın niçin sonuç vermediğini kavrar. Metropol şehirlerinde, yabancı diyarlarda niçin horlandığını, çok çalıştığı halde yoksulluktan niye kurtulmadığını kavradıkça, asıl insanca yaşama nasıl kavuşulacağının ve kurtuluşunun hangi yolla mümkün olacağının kararını verir. İlk etapta bildiri, dergi dağıtma ve bu yönlü Parti faaliyetlerine katılma durumunda olan **Cemil** yoldaş Partiyi tanıdıkça, ilişkileri arttıkça 1988'in sonunda profesyonel olarak faaliyetlere katılma kararını verir. Ekonomik nedenlerden dolayı koptuğu

ve içten içe hasretini çektiği vatan topraklarına dönmenin ve o uğurda savaşmanın talebini Partiye iletir.

Cemil yoldaş, üzerinde yaşarken tanımadığı vatanını ve halk gerçekliğini yakından tanıma ve ona kavuşma özlemiyle dolup taşar. Akademi ortamına bu duygularla gelir. Ülke pratiğine hazırlanan onlarca yoldaşının içinde yer alır. Özlü ve sorumluluk duygusuyla hareket eden **Cemil** yoldaş, olgun tutum ve davranışlarıyla arkadaşları arasında sevilen ve sayılan bir konumda olur. Birçok özelliğiyle gelecek vaadeden eğitime de bu temelde yaklaşır. Tüm arkadaşları gibi O da, Halk İktidarına Doğru Eğitim Devresi'nden önemli sonuçlar çıkarır. Mahsum Korkmaz Akademisi'nden mezuniyet belgesini alır. Ülke pratiğine yönelmenin bekleyişi içinde olur. Çok geçmeden yoğun hazırlıklar sonucu hazırlanan bir grup arkadaşın içinde yeri alarak ülke pratiğine yönelir. 29.11.1989 günü sınır hattında çıkan çatışmada şahadete ulaşır. Bir raporunda belirttiği gibi, *"Sınıfımı, kişiliğimi, düşmanımı ve ülkemi Parti içinde tanıdım. Bundan sonra kanımın son damlasına kadar yeni tanıdığım ülkem Kürdistan ve Partim için savaşacağım"* sözüne bağlı kalır.

Zinar Ahmet HACİ (Reşit)

1968 yılında zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Bu zengin aile ortamı içinde büyür. İlkokulu köyde bitirdikten sonra, orta öğrenimi için şehire gider. Daha sonra üniversite imtihanlarını kazanır. Yüksek öğrenimini tamamlayamaz. üç yıl okuyabilir. Üniversite gençliği içinde bilimsel dünya görüşüne sahip olur. Bu süreçte Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen mücadeleyi yakından takip eder. Bu konuda gençlik arasında yürütülen yoğun tartışmalara katılır. Her şeyden önce aydın Kürdistanlı bir genç olarak taşıması gereken sorumluluk anlayışının bilincine ulaşır. Bu noktadan sonra düşüncesini daha çok Kürdistan bağımsızlık mücadelesi uzerinde yoğunlaştırır. Çok geçmeden Partiyle ilişkiye geçer.

1986 yılında gençlik içinde ve kitle faaliyetlerinde bulunur. Olguları kavrama ve kavratma yeteneğine sahip olduğu için en çok da gençliğin eğitim sorunlarıyla ilgilenir. Bilinci ve gücü oranında yararlı olmaya çalışır. Ailesi tarafından bu faaliyetlerden alıkonulmak istenir. Ancak **Zinar** yoldaş baştan beri bilinçli olarak verdiği karardan geri dönmez. Ülke ve halk çıkarlarını her şeyin üstünde tutarak Partinin bağımsızlıkçı çizgisini savunur. Ailesinin sunduğu maddi imkanlara dayanarak bireysel yaşamını kurtarmanın bencilliğini göstermez. O da tüm Kürdistanlı gençlik gibi kurtuluşu bağımsızlık savaşında görür. Zengin bir aile çocuğu olduğunu her zaman çevresinden gizlemeye çalışırdı. Kendisi bilincinde olsa da, birçok kişinin "zengin aile çocuklarından devrimci çıkar mı" düşüncesine kapılmamasını ister. Çünkü Kürdistan'da bireysel çıkarların ve dar aile çıkarlarının nasıl her şeyin önüne konulduğunu çok iyi kavradığı için, ailesinin kendisine dayattığı yaşamı kabul etmez. Ailesi onu kazanmaya ve davasından koparmaya çalışırken, O da doğruları ailesine dayatarak kazanmak ister. Süreç içinde bunu başarır. Ailesini kazanır ve böylece onun da maddi imkanlarını devrime sunar. Ailesini devrimin hizmetine sokan direngen bir yoldaştı. Her şey vatan için şiarına bağlılığını pratikte yerine getirerek ifade ederdi. Doğru olanda diretir ve mutlaka gereklerini yerine getirirdi.

Birçok özelliğiyle gelecek vaadeden **Zinar** yoldaş, cesaret ve fedakarlığın bir örneğiydi. Devrimci yaşamı boyunca Partiye ve halka hizmet etmekten geri durmayan **Zinar** yoldaş, düşmanla karşı karşıya geldiği noktada da yoldaşlarıyla omuz omuza savaşarak vatan topraklarıyla kucaklaşır. Her şeyden daha kutsal olan vatan uğruna kanını döker ve son görevini de böyle yerine getirir. Yaşamıyla, mücadelesiyle, şahadetiyle birçok gerçekliği dile getiren **Zinar** yoldaş da sınır hattı şehitlerimizle anılacak ve halk iktidarı kurularak yaşatılacaktır.

Ahmet HAMZA (Ali Hasan)

Ahmet yoldaş 1963 yılında orta halli bir köylü ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokuldan mezun olana kadar yaşamı köyde geçer. Orta öğrenimi için şehire gider. Okul okumak O'nu tatmin etmez. Kafasını meşgul eden düşüncelere takılır.

Ahmet Hamza - Muhiddin Rauf - Zinar Ahmet

Okur-araştırır ama tam cevap bulamaz. Kürdistan'ın sömürge ve parçalanmış bir ülke olarak dünya halkları arasından silinip gitmesini asla kabul etmez. İşte, O'nu sürekli meşgul eden düşünce buydu. Düşünmenin, ülke ve halk gerçekliğini görmenin yalnız başına yetmediğini anlar. Arayışını derinleştirir. Alanda I-KDP'ye bağlı veya onun uzantısı durumunda olan gruplar içinde yer alır. Fakat onların Kürdistan sorununa yaklaşımındaki sahtelikleri yakından izler. Kendisinde mevcut olan yaklaşım ve yurtseverlik duyguları O'nu bu düşüncelerle birleştirmez. Hep çelişkili ve çatışmalı olur. Ancak örgüt adı altında çalışan bu grupla uzun süre kalır. Sorunları çok araştırması ve sürekli incelemesi, O'nu asıl içinde yer alması gereken Partiye katılmasını sağlar.

İlk etapta Partinin aktif bir sempatizanı olarak kendi köyünde ve çevre köylerde propaganda faaliyetlerine katılır. Daha çok, teslimiyetçi küçük-burjuva örgütlerin Kürdistan sorununa yaklaşımlarındaki sahtelikleri açarak, teşhir eder. Bu yönlü faaliyetleriyle kitleleri bağımsızlık çizgisi etrafında toplamaya çalışır. Ki bunu bilinci ve gücü oranında yaparak başarır. Belli bir süre Akademi ortamında kalır. Akademi'de aldığı eğitimle kendisini daha da geliştirir ve düşüncelerini pekiştirir. Artık kitle faaliyetlerinde çalışmak istemediğini belirterek, sıcak savaş alanlarına gitmek ve silahlı mücadele içinde yer almak talebinde bulunur.

1989 Kasım ayında bir grup yoldaşıyla birlikte sınır hattında çıkan çatışmada şehit düşer. Kürdistan'ın parçalanmışlığını kabul etmeyen **Ali Hasan** yoldaş, düşmanın çizdiği sınırları tanımaz. Özgür vatan topraklarını yaratma mücadelesinde yer almak, halk iktidarını yaratmak için yola çıkışın büyüklüğüne ulaşır.

Muhiddin Sait RAUF (Cahit)

Egemen güçler tarafından parçalanmış bir ülke gerçekliğinin olumsuz etkilerini uzun yıllar yaşayan Kürdistan halkı, birleşmiş bağımsız Kürdistan'ın kurulacağını bir daha düşünemez hale gelir. Her parçası egemen güç tarafından egemenlik altına alınır ve Kürt halkı bu noktadan sonra bitirilmeye çalışılır. Uzun yıllar yaşanan durum da bu olur. Farklı dil ve kültürler altında eritilmeye çalışılır. Bu, hiçbir kaide-kural tanınmadan uygulanır. Zorla eritilmeye ve yokedilmeye çalışılan bir halk gerçekliği ortaya çıkarılmak istenir. Fakat Kürdistan'ın her parçasında gizli bir sır olarak saklanan direniş tohumları günü geldikçe yeşermeye ve boy vermeye başlar. İşte düşman bu noktada önüne geçemez bir selle karşı karşıya gelir. Başlangıçta kıraç bir toprakta çok zor yetişen tohum suya, güneşe kavuştukça büyür, meyvesini verir. Bugün Kürdistan'ın her parçasında saklı tutulan direniş tohumları boy vermeye başlamıştır. Bağımsızlık çizgisi etrafında bir araya gelen Kürdistan halk kitleleri, kendi kimliğine sahip çıkar hale gelmiştir.

PKK'nin öncülüğünde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bağımsızlığı hedefleyerek gelişme kaydetmeye başladığı yıllardan bu yana, etkisini Kürdistan'ın diğer parçalarına da taşırmıştır. Burada geniş kitlelerin desteğini alarak ve direnişçi öğeleri bağrında toplayarak Kürdistan bağımsızlığı için savaşın içine çekmiştir. Direnişçi bir öze ve savaşma azmine sahip **Muhiddin Sait RAUF (Cahit)** yoldaş da, böyle bir gerçekliğin ürünü olarak şahadete ulaşmıştır. O hiçbir zaman suni olarak çizilen sınırları tanımamış, kendisini bağımsız Kürdistan'ın yaratılmasına karşı sorumlu hissetmiştir.

Kürdistan'ın bağımsızlık savaşçılarından **Muhiddin** yoldaş, 1960 yılında Kürdistan'ın küçük bir kasabasında dünyaya gelir. Ailenin tek erkek çocuğu olması nedeniyle, ailesi tarafından üzerinde çok durulur ve hep korunmak istenir. Ailenin bu yaklaşımı O'nu hiç etkilemez. Bağımlı ve korunmaya muhtaç bir kişiliğin şekillenmesine yol açmaz. Tam tersine o özgür iradesine dayanarak hareket eden bir kişilik olarak gelişir. İlk ve orta öğrenimini yaşadığı kasabada tamamlar. Üç yıl aynı yerde öğretmenlik yapar. Bu yıllarda bir aydın olarak bilimsel dünya bakış açısıyla marksist klasikleri okur. Kürdistan sorunuyla yakından ilgilenir. Sahte Kürt örgütleriyle hiçbir biçimde ilişki kurmaz, yanaşmaz bile. Okumak ve her şeyi öğrenmek ister. Bu arada üniversite imtihanlarına girerek kazanır; Hukuk Fakültesi'ne kaydını yaptırır. Üç yıl devam eder, ancak tamamlamaz. Çünkü O'nun için artık hedeflenen daha büyük amaçlar vardır.

1982 yılında Partiyle ilişki kurar. İlk ilişki çevresi olarak tüm imkanlarını Partiye açar. 1983 yılında kitle faaliyetleri içinde aktif görev üstlenir. Partinin ideolojisinin, politikasının, direnişçi hattının zafer getireceğini halka genişçe anlatır ve yoğun bir propaganda faaliyeti geliştirir. Gittiği her yerde ve konuştuğu her insanda büyük bir etki bırakır. Kısa süre içinde halk tarafından sevilen, sayılan bir kişilik olarak kabul görür. El attığı her işi mutlaka başarırdı. Önderlik vasıflarına sahip örgütleyici ve sorunları çözebilen yetenek ve güçteydi. Güçlü bir üsluba sahipti. Parti politikasına hakimdi, halkı kazanmasını bilirdi. Bu ve benzeri birçok güçlü özelliğiyle gelecek vaadeden bir halk önderiydi.

Uzun yıllar kitle faaliyetlerini yürüten **Muhiddin** yoldaş, belli aralıklarla Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitim devreleri içinde yer alır. Sürekli bir faaliyetlilik içinde olur. Tüm gücünü ve çabasını harcar. Yoğun bir pratik faaliyetlilik içinde olmasına rağmen, O bu faaliyetliliği küçümsememekle birlikte sıcak savaş alanlarında olmak ister. Ve bu talebini Partiye sunduğu her raporunda dile getirir. Her yoldaşı gibi O da özgür Kürdistan dağlarından başlayarak, özgürlüğü ülkenin her tarafına yaymanın bilinciyle böyle bir dayatıcılık içinde oldu.

29.11.1989 günü **Muhiddin** yoldaş da, ülke toprakları üzerinde yürüyüp ve engin özgürlük kokan dağların dumanlı başına bakarak ilerler. Özgürlük yürüyüşçüleri olan sınır hattı şehitlerimiz, görevlerinin bilinci içindedirler. Düşman bunu farkederek engellemeye çalışır. Ancak özgürlük yürüyüşünü engelleyemez. Karşısında bir halkın gür sesini temsil eden önder kadro ve savaşçıların görür. Muharebe saatlerce sürer. Düşman bir kez daha özgürlük savaşçıları karşısında yenilgiye uğrar.

Sınır hattı şehitlerimizden **Muhiddin** yoldaş, sade bir halk önderi olarak anılacak ve vatan topraklarının savunulmasındaki kararlılığı esas alınarak bağımsız, özgür Kürdistan yaratılacaktır.

Musa YILDIZ (Serhat)

Sınır hattı şehitlerimizden **Musa YILDIZ (Serhat)** yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte önemli görevler başarmak ve hedeflere ulaşmak amacıyla ülke pratiğine yönelirken şehit düştü. Halk iktidarına doğru ilerlerken yola çıkışın anlam ve önemi büyüktür. Her dönemin kendisine özgü zorlukları aşmanın bedeli olarak ödenen kayıplarımızın acısı derin olsa da, bu görev ve sorumluluklarımıza sahip çıkmak kaçınılmaz zorunluluktur. Sınır hattı şehitlerimizin oynadığı rol bu olmuştur. Yeni dönem görevlerini layıkıyla yerine getirmenin dayatıcılığı içinde olmuş ve bunun yoğunlaşmasını sağlamıştır.

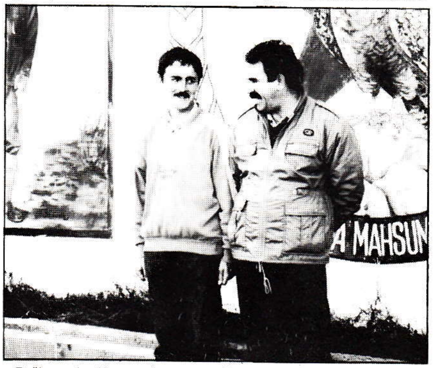

Dağların doruklarına ulaşmanın derin özlem ve coşkusuyla yola çıkan **Musa** yoldaş, 1971 yılında Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Anıl köyü Tut mezrasında dünyaya gelir. Köyünde ilkokulu bitirir. Daha küçük yaşlarda aile sorumluluğunu üstlenir. Çünkü babası ekonomik nedenlerden dolayı Avrupa'da işçi olarak çalıştığı için böyle bir sorumluluk **Musa** yoldaşa düşer. Köy koşullarında aile sorumluluğunu üstlenme küçük yaşlarda zor bir görev olsa da **Musa** yoldaş bunu üstlenir. Bu sorumluluk duygusuyla yetişir ve gelişir. Böylece küçük yaşlarda başlayan sorumluluk duygusu, O'nu daha büyük sorumluluk ve görevlere hazırlar. Şahsında topladığı birçok güçlü özellik, bu yaşam koşulları içinde şekillenir. Ulusal kurtuluşçu mücadelemizin yakın etkisi altında olan bir alanda olması, kendisinde erkenden Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşmak gerektiği bilincini geliştirir. 80'lerde sömürgeci ordu güçlerinin köy baskınlarına ve işkence sahnelerine tanık olur. Bu kendisindeki düşünceyi daha da derinleştirir.

Bu düşünce ve duygular içindeyken 1985'te babası tarafından işçi olarak Avrupa'ya çıkarılır. Avrupa'da iş bulmak ve çalışmak sanıldığı kadar kolay gerçekleşmez. **Musa** arkadaşa yakınları iş imkanı sunarlar. Ancak **Musa** yoldaş, kişiliği yozlaştıran ve doğal yaşam ve ilişkilerde kişiyi alıp uzaklara götüren bu iş imkanını kabul etmez. Çünkü O, sade ve özlü kişiliğiyle böyle bir işyerinde çalışmayı bir hakaret olarak görür ve hızla bundan uzaklaşır. Emperyalist ülkelerde Kürdistan gençliğine iş imkanı diye sunulan bataklığın neye hizmet ettiğini ve bunun kötü sonuçlarını gördüğü noktada, insanlığa hizmet etmenin ne kadar büyük bir onur ve şeref olacağını derinden düşünür. Köyündeki sade yaşamı özler, dağlarda savaşan gerillanın çağrısını duyar. Nefret ettiği ve kabul etmediği Avrupa yaşamına karşı tepkisi giderek artar. Ve bu dönemde 1988'de Partiyle ilişkiye geçer. Kürdistan'da bir gerilla olarak savaşmanın kararını verir. Belli bir süre Avrupa faaliyetleri içinde görevlendirilir. Faaliyetlere aktif olarak katılır. Ancak O, her zaman ülkeye dönmenin talebi ve dayatıcılığı içinde olur.

1989 başlarında talebi kabul edilir. Ülkeye güçlü girmenin ilk hazırlıklarının yapıldığı Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderilir. Yoldaşlarıyla erken kaynaşabilen ve onlarla her şeyi paylaşan cana yakın özellikleriyle Akademi yaşamına erkenden uyum sağlar. Cana yakınlığı ve girişkenliğiyle yoldaşlarıyla bütünleştiği gibi, yaşam ve ilişkilerde ortaya çıkan hata ve yetmezliklere karşı da eleştirici olur. Sürekli örgütün yaşam ve ilişkilerini hakim kılmak için en ufak bir hatayı kabul etmez ve bunun giderilmesi için çaba sarfeder.

Yaşam ve ilişkilerinde örnek olmaya çalışır. Eğitim sürecine doğru bir yaklaşım gösterir. Sürekli okuyarak Partinin ideolojik-politik ve savaş hattını kavramaya ve bunlar üzerinde yoğunlaşmaya çalışır. Düşmana karşı duyduğu kin ve öfkesini kusmak için, askeri derslere çok özen gösterir, ve her şeyi inceliklerine kadar öğrenmenin çabasıyla derslere yaklaşır. Ciddi ve olgun tavırlarıyla, yaşam ve ilişkilere özlü yaklaşımıyla örnek bir arkadaş olan **Musa** yoldaş, Akademi ortamında dağlarda savaşmaya hazır bir gerilla haline gelir. Mahsum Korkmaz

Akademisi'nde aldığı mezuniyet belgesiyle başarılı bir öğrenci olduğunu kanıtlar. Her yoldaşı gibi O da Partinin kendisini ülkeye göndereceği günün sabırsızlığı ve bekleyişi içinde olur. Kış koşullarında ülkeye yönelmenin zorluklarını aşabilecek güç ve atılganlıkta olan **Musa** yoldaş, ülkeye gidiş kararının açıklandığı günü coşkuyla karşılar ve sevinci dorukta yaşar.

Akademi ortamında bir grup arkadaşıyla ayrılırken, düşmana karşı kin ve öfkesini bir an önce kusmanın kararlılığıyla yürür. 29.11.1989 günü sınır hattında -çok erken ve talihsiz bir karşılaşma da olsa- düşmanla karşı karşıya gelir. Çok sevdiği ve uğruna kanını döktüğü vatan topraklarına ayak basar ve mevzilenir. Bu kutsal mevzide son kurşununa kadar düşmanla çatışarak şahadete ulaşır.

cak ve halk iktidarına doğru yürüyüşümüzde kılavuzluk yapacaklardır.

Ramazan GÜLMEZ (Fırat)

Fırat yoldaş, 1963 yılında Siirt'in Baykan ilçesine bağlı Çukurca köyünde doğdu. Tüm Kürdistan'da ekonomik nedenlerden dolayı doğal göçe zorlanan aileler gibi, **Ramazan** yoldaşın ailesi de yoksulluk yüzünden kendisini Manisa'da bulur. O zamanlar ilkokulu henüz bitirmemiş olan Ramazan yoldaş, köyünden kopmanın acısını ve özlemini derinden yaşar. Bu yetmiyormuş gibi hiç tanımadığı ve kaynaşmadığı yeni bir arkadaş yapısıyla karşılaşır. Çünkü O'nu köyündeki insanlar ve arkadaşları seviyor ve birlikte anlaşıyorlardı. Okul bu anlamda kendisi için sevilirdi ve okuma istemi vardı. Metropole göç ettiklerinde ve yeni başladığı okul yaşamı O'nu hep düşündüren bir durum olur. Okula devam etmez. İlkokulu bitirdikten sonra, daha küçük yaşlarda işçilik yapmaya başlar. Metropol şehirlerinde Kürdistan gençliğine biçilen değer ve dayatılan yaşam **Ramazan** yoldaş için de geçerlidir. Küçük yaşlardan beri kendisini düşündüren ama cevabını bulamadığı gerçekleri araştırma içine girer. Mahallede, işyerinde arkadaşlarıyla tartışır. Sürekli içinde taşıdığı soruların cevabını bulmaya çalışır. Tüm yönleriyle olmasa da, Kürdistan sorununun tartışıldığı 1978 yılında sorularına kısmen cevap bulur.

Artık **Ramazan** yoldaş daha bilinçli ve ilgiyle gerçekleri öğrenmeye yönelir. Yıllardır köyüne duyduğu derin sevgi ve özlemin asıl nedenini anlar. Kürt ve Kürdistan olgularının kendi yaşamıyla yakın bağlantısını ve geleceğin nerede olduğunu görür. Gençlik içindeki tartışmalara daha canlı katılmaya başlar. O'nun ilgi noktası hep bir Kürdistanlı olarak Kürdistan sorunu üzerinde yoğunlaşma olur. Bu nedenle yaşamın alıklaştırıcı ve gerici bağlarına takılmaz. O'nun özlü yaklaşımı ve ülkesine karşı taşıdığı sorumluluk duygusu sonucunda çok erkenden Parti hareketine karşı sempatisi gelişir. 1978 yılında aktif bir sempatizan olarak Manisa'nın Turgutlu ilçesinde yürütülen kısmi faaliyetler içinde yer alır. Bu, Partiyle kurulan ilk bağı olur. Parti ideolojisini bildiği oranda Kürdistanlı çevrelere aktarmaya çalışır. Bildiri dağıtmadan tutalım afişleme, pullamaya kadar çeşitli faaliyetlerde bulunur. Diğer yandan tuğla fabrikasında bir işçidir. 1982 yılına kadar Partinin aktif bir sempatizanı olarak katılım gösterir. Belli bir süre ilişkisizlik durumu yaşasa da, Kürdistan'a ve Partisine olan bağlılığını yitirmez. Tekrar 1987-1988'lerde Parti kanallarının metropol şehirlerine ulaşmasıyla **Ramazan** yoldaş Yunanistan alanına çekilir. Oradan Akademi alanına gider.

Kaynağa dönüşün odak noktası olan Akademi ortamı, **Ramazan** yoldaş için de çok yönlü bir eğitim sahası olur. Coşkulu ve alçakgönüllülüğüyle dikkat çeken **Ramazan** yoldaş, eğitimden önemli sonuçlar çıkarır. Ve bir raporunda şunları dile getirir: *"Kendi sınıf ve ülke gerçekliğimi daha iyi kavramış bulunuyorum. Mensubu olduğum sınıfın nasıl sömürüldüğünü, ülkemin nasıl işgal ve talan edildiğinin farkına varmakla sorunun çözülmediğini de kavramış bulunuyorum. Bununla birlikte silahlı savaşım sonucu ancak sömürü ve işgalin sona ereceğine de bir o kadar inanıyorum."* Sömürüye ve yabancı işgale karşı silahlı savaşımızın boyutlandığı ve halk iktidarına doğru yüründüğü bir aşamada kendisine düşen görevin bilinciyle hareket eden **Ramazan** yoldaş, ülkede sıcak savaşım içinde yer almanın şansına kavuştuğu gün daha coşkulu ve sevinçlidir. Artık onu hiçbir şey engelleyemezdi. Aradan uzun yıllar da geçse unutamadığı ve hep içinde yaşattığı vatan topraklarına kavuşmanın yüce duygularıyla dolup taşar. Bir grup yoldaşıyla sınır hattından geçiş yapmak isterken sömürgeci güçlerle girdikleri çatışmada şehit düşer.

Yeni bir dönemin başlangıcında giriştiği hazırlıklar tamelinde ülkeye yönelen **Ramazan** yoldaş ve aynı grupta yer alan yoldaşlarımız, yeni dönemin başlatıcı gücü olarak anılacak ve halk iktidarına doğru yürüyüşümüzde kılavuzluk yapacaklardır.

Zeki DAĞLIKAN (Firaz)

Yurtsever bir aile çevresi içinde yetişen **Zeki DAĞLIKAN (Firaz)** yoldaş 1969 yılında Siverek'te doğdu. Ailesinin daha küçük yaşlardayken Çukurova'ya göç etmesi **Zeki** yoldaş üzerinde etkileri olsa da, yurtseverliğin canlı tutulduğu bir aile ortamında büyümesi O'nu güçlü özelliklere ulaştırır. Küçüklüğünden beri canlı, atak ve girişken özellikleriyle aile ortamında sevilir. Metropolde olmalarına karşın, Siverek'teki gelişmeler, Partimiz tarafından yerel işbirlikçi-feodal eşkiya çetelerine vurulan darbeler, tüm aile fertlerini etkilediği gibi, **Zeki** yoldaşı da küçük yaşlarda duyarlı kılar. Bulunduğu ortamda Kürdistanlı çevrelerin horlanmasına, Kürt-Türk çelişkisi biçiminde kendisini gösteren çatışma ve kavgalara tanık olur. Gerçekliğini bu ortamda kavrar. Yine ailesinin Siverek olaylarını yakından takip etmesi ve Partiye sempati duyması, **Zeki** yoldaşı da doğal bir PKK'li olarak geliştirir. Okula gitme imkanı olmaz. Çünkü kimliği yoktur. Orta halli bir aile ortamında yaşamasına karşın, erkenden çeşitli işlerde çalışmaya başlar. Çoğu zaman değişik metropol şehirlerine giderek oralarda tarım işçiliğinde, inşaatlarda çalışır. En son çalıştığı bir inşaat firmasında greve katılma gerekçesiyle işten atılır. Sömürgeci-faşist Türk devletinin işçi ve insan hak ve özgürlüklerine yönelik politika ve uygulamalarına karşı tepkisi gün geçtikçe artar. Gelecek vaadetmeyen bir yaşamın akıntısı O'nu sürekli rahatsız eder ve arayış içine sürükleyen bir etken olur.

Bu arayışına en doyurucu cevabı veren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişim seyri olur. Hiçbir zaman içinden söküp atamadığı yurtseverlik duyguları bu dönemde daha da kabarır. Ardarda gerçekleşen silahlı direniş eylemleri ve Türk sömürgeci ordusunun Kürdistan'da üstüste yediği darbeler O'nu derinden etkiler. Yıllardır metropol şehirlerinde, ülkesinden uzak yaşamın acı sonuçlarını kendi içinde tartışır. Dağlarda savaşan gerillanın çağrılarını derinden duyar. Bir Kürt genci olarak görevinin başında olması gerektiğinin kararına varır. Bu kararı ve girişkenliği O'nu erkenden Partiyle ilişki kurmaya götürür. Kısa süre içinde Akademi ortamına ulaşır.

Akademi'de çok yönlü yürütülen eğitim faaliyetlerine katılır. Daha çok kendisini askeri konularda yetkinleştirmenin ve bir an önce sıcak savaşımın içinde yer almanın çabası içinde olur. Atak ve hareketli yapısıyla askeri bir kişilikte olduğunu ispatlar. Yaşam ve ilişkilerinde sade, arkadaşlarıyla kaynaşabilen, uyum sağlayan özellikleriyle tanınır. Akademi ortamını, vatana dönüşün ilk adımı ve sıcak yuva olarak görür. Kendisini böyle karşılamalarını ister. Yanlış yaklaşım ve tutumları kabul etmez. Doğru olanda diretir. Eğitim devresinin sonunda, her yoldaşı gibi O da Partinin kendisini ülkeye göndereceği günü bekler. Bir grup arkadaşla ülkeye yöneleceği kararı belirlendiği an **Zeki** yoldaş bir gerilla olarak Kürdistan dağlarında savaşa katılacağının sevincini daha derinden duyar. Hayal ettiği yaşama ve özlediği vatana dönme onda daha başka duygular yaratır. Daha ilk adımını attığı sınır hattında, diğer 12 yoldaşıyla geçiş yapmak isterken çıkan çatışmada şehit düşer.

Vatan topraklarında kanlarını dökerek, ona layık birer evlat olduklarını kanıtlayan sınır hattı üzerindeki şehitlerimiz arasında yer alan **Zeki** yoldaş kaynağa dönüşü gerçekleştiren bir yoldaş olarak anılacaktır.

Gabar direnişinde genç savaşçımız Hesinger'i Şehit verdik

Tarihsel geçmişiyle de önemli bir konumu olan Silopi-Cizre alanları yurtseverlikleri ile mücadelemize aktif destek ve katılımlarıyla önemli bir yeri teşkil etmektedirler. Geçmişte ilkel milliyetçiliğin, reformist örgütlerin tahribatlarını yaşamalarına rağmen, daha çok 82'lerde ülkeye yönelen PKK'nin 15 Ağustos tarihsel atılımıyla birlikte yeni bir yaşam ile tanışan yöre halkımızın filli olarak TC devletiyle girilen savaşta şekillenen, ondan etkilenen ve ARGK saflarına yüzlerce savaşçı veren bir konumu vardır. Yüzlere varan şehidiyle yöre halkımız bu savaşla bütünleşmiş durumdadır.

İşte, 89 yılında gelişen mücadeleden etkilenerek ARGK saflarına gönülü olarak katılan genç ve değerli savaşçılarımızdan biri de **Hesinger** yoldaştı. 89 yaz ortalarında savaşa katılan **Hesinger** yoldaş, Batü aşiretinin Barkevir köyünde yoksul bir ailenin çoçuğu olarak dünyaya gözlerini açtı. Yaşam zorlukları, devletin ve feodal ağaların baskısı ile birleşince Silopi'ye yerleşmek zorunda kaldılar. Zorlu yaşam koşullarına sahip olan ailesinin geçimine, Silopi merkezinde demircilik işinde çalışarak katkı sunar. Bu ortamdan çıkış yolunu devrimde görerek ARGK'nin saflarına katılır. Cudi'de ARGK birlikleri içerisinde yer alarak faaliyete başlar. Son olarak Gabar birliği içinde görev üstlenir. Bu sürede yaşanan eylemsel faaliyetlerde ve çatışmalarda aktif bir savaşçı olduğunu ispat eder. Kısa süren savaş pratiği sonrasında Gabar'ın Besüke köyünde düşmanın özel tim ve çetelerinin pususuna düşer. Yaralı olarak ele geçen **Hesinger** yoldaş, kahramanca bir tavır sergilemesi üzerine telaş içinde dehşete kapılan çeteler tarafından kurşuna dizilir; ve Gabar şehitleri kervanına katılır.

Kısa süren savaşçı yaşamıyla halkımızın değerli evladı ve kahraman savaşçısı olduğunu kanıtlayan **Hesinger** yoldaşın ve şanlı 89 mücadele yılı şehitlerinin anılarını, savaşı daha büyük atılımlarla yaşatarak ölümsüz kılacağız.

Botan Cephesinden savaş arkadaşlar

89 atılım yılının şehitlerinden Xalit yoldaşın anısına

15 Ağustos atılımının yarattığı güçlü gelişmelerle boyutlanan savaşımızın en çok varlık ve destek bulduğu alanlardan biri de Uludere'dir. Yöre halkının çevre alanlardan farklı bir konuma sahip olması, yaşadığı tarihsel geçmişten, önemli oranda koruduğu yurtseverlik ve savaşkan özelliğinden kaynaklanır. Guyi aşiretinin hakim olduğu bu alan, Kürtlük ve Kürdistan için önemli hizmetler sunmuştur. Yöre insanları yüzlerce şehit kanıyla bu bereketli toprakları sulamışlardır. Bunun için, dost kimdir; düşman kimdir; düşmanla nasıl savaşılır, bunları iyi bilir Guyi insanı. Yaşadıkları ortam, bulundukları alan itibarıyla onlarda asi ve direngen bir kişilik şekillendirmiştir. Kaçakçılığı, yaşamak için yapmak zorundadırlar. Özgür bir vatan özlemlerini gerçek haline getirmek için, peşmergelik büyük tutkuyla sarıldıkları bir yaşamdır. Bu şekillenme Guyi insanını direngen ve yırtıcı bir biçimde ortaya çıkarır. Bu yaşama hiç yabancılık çekmezler. Doğal bir yaşama kavuşmuş gibi savaş içinde rahattırlar.

Sahip oldukları bu konumla Kürtlük ve Kürdistan adına ortaya çıkan ilkel-milliyetçi vb. hareketlere saftemiz yurtseverlikleriyle önemli destek ve katkı sunarlar; şehit verirler. Kürdistan adına ilk eylemlerde Guyi insanı başı çeker; şehit verir. Fakat, bu emek ve döktükleri kanın bedeli olarak teslimiyet ve ihanetin en acısını da tadarlar. Buna rağmen umutlarını yitirmezler. Yurtseverlik özleri o kadar derin ve gelişkindir ki, dayatılan baskı ve zulüm yanında, asimilasyon için, TC'nin yoğun çabalarına rağmen sonuç değişmez. Gelişen mücadelemizin başından beri gerek destek anlamında, gerekse de bizzat katılım anlamında savaştaki yerlerini alırlar. Birçok evladını devrime adarlar. Bu alanda Partimizin saflarında savaşa katılan ve şehit düşen yüzlerce komutan ve savaşçı yoldaşımız vardır. Her yıl bu katılım büyüyerek devam etmektedir. Guyiler bağrından **DELİL, XALİT, HAZIM, SERBEST** vb. daha nice komutan ve savaşçılar çıkarmıştır. İşte bu şehitler zincirine Kasım 1989'da yeni bir halka daha eklendi. Değerli komutan yoldaşımız **Xalit**, Çukurca-Irak sınır hattında düşmanla girdiği bir çatışmada kahramanca savaşarak şehit düştü. Uludere'nin Rıpın köyünden yoksul bir aileden olan **Xalit** yoldaş, 1988 yazında gönüllü olarak 10'a yakın arkadaşıyla birlikte gerilla birliklerine katıldı. Katıldığı günden itibaren saf, temiz ve fedakar bir kişiliğin sahibiydi. Bu neşeli, coşkulu yaşamını sonuna kadar sürdürdü. **Xalit** yoldaş Partiye bağlı ve yoldaşları içinde moral kaynağı olan bir yoldaşımızdı. Diğer belirgin bir özelliği de girişken ve savaşçı bir kişiliği temsil etmesiydi.

Başta Uludere alanında görev alan **Xalit** yoldaş, 88 sonbaharında Cudi Dağı'nda çıkan çatışma da dahil, onlarca eylem ve çatışmada en aktif bir şekilde yer aldı. 1989 Bahar Atılımında Şırnak-Bestler alanında yürütülen siyasal ve eylemsel faaliyetlerde bulundu. Haziran Konsey Toplantısı sonrasında 1. Bölge Ana Hareketli Birliğin aktif bir üyesi olarak yaz atılımına katıldı. Bu süreç içinde istikrarlı bir gelişme gösteren **Xalit** yoldaş, başta manga komutanlığı, daha sonra takım komutan yardımcılığı ve takım komutanlığı gibi görevlerde bulundu. Bu süreçte Beytüşşebap, Hakkari, Çukurca alanlarında yürütülen faaliyetlerde en önde ve aktif bir şekilde yer aldı.

Xalit yoldaş, küçük veya büyük çaplı her eylemde seçilen elemanların mutlak bir güven unsuru olarak mutlaka yer alırdı. Bunun dışındaki bir konumu kabullenmezdi. Bu durum **Xalit** yoldaşın inisiyatifli, girişken ve oldukça soğukkanlı olma özelliğine yakından bağlıydı.

Böylesine değerli bir geçmişi ve pratiği olan **Xalit** yoldaşın aramızdan fiziki olarak ayrılması elbette üzücüdür, ancak acı ve tatlı anılarımızla unutulmayacak bir şekilde halkının ve yoldaşlarının yüreğinde onurlu yerini almıştır. Birliklerimizin yürüyüşlerinde, toplantı ve sohbetlerinde dilden düşmedi, düşmüyor. 1990'lı yıllara merdiveni dayarken, emeği, göz nuru ve kanlarıyla ayağa kalkan bir halk gerçeğine bizi ulaştıran tüm şehitlerimizle birlikte, değerli yoldaşımız **Xalit**'in anısını da yaşatmasını bileceğiz.

Botan Cephesinden savaş arkadaşları

ARGK'nin yiğit neferi Halim (Hasan BOĞATEKİN) yoldaşı şehit verdik

Savaşın tüm şiddetiyle hüküm sürdüğü Kürdistan'da, insanların ölmesi artık yadırganacak bir durum olmaktan çıkmıştır. Çünkü savaşın doğası gereği kanın akması gerekiyor. Ancak savaşta kayıplar, sadece karşıt güçlerin etkisiyle olmuyor. Doğa koşulları ve olanaksızlıkları da kayıplara yol açıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşında da zaman zaman bu türden şahadet olayları yaşanıyor. Acımasız doğa koşulları, hastalıklar birçok değerli yoldaşı bizden ayırmıştır. **Yaşar ORGAN, Abdülaziz KANAT, Ethem AKCAN** ve daha birçoğu buna örnektir. Bu tür şahadetlerin en sonuncularından biri de Dersim'de yaşandı.

Halk savaşımızın yiğit askeri, Kürdistan gençliğinin atılganlık, cesaret, fedakarlık, alçakgönüllülük ve diğer tüm meziyetlerini şahsında somutlaştıran **Hasan Basri BOĞATEKİN (Halim)** yoldaş, yakalandığı kanser hastalığından kurtulamayarak, Ekim 1989'da Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük şehitleri arasına katıldı. Devrim şehidi **Halim** yoldaşı tanımak, onun şahsında Kürdistan yurtseverliğinin, dürüstlüğünün, Parti ve yoldaşlara bağlılığın ve daha birçok olumlu özelliğin ölçütünü görmek, her dürüst insanın görevleri arasındadır.

Hasan Basri BOĞATEKİN (Halim) yoldaş, 1972 yılında Bingöl merkeze bağlı Şaban köyünde dünyaya geldi. Sömürgeci-faşist Türk devletinin yoğun baskıları, çekilmez dereceye varan hayat koşulları insanlarımızı emperyalist metropollere ve değişik ülkelere kaçma ve böylece yaşam şansı aramaya yöneltti; herkesçe bilinen bir gerçekliktir. Bu yaşama zorlanan ailelerden birisi de **Halim** yoldaşın ailesiydi. Avusturya'ya işçi olarak giden babası, bir süre sonra çocuklarını da yanına aldı. Böylece **Halim** yoldaş, daha çocuk yaşta iken ülkesinden, vatan topraklarından kopmuş oldu. Ancak bu sadece bir fiziki kopuştu. Yılda bir defa, birkaç günlüğüne de olsa geldiği Kürdistan, O'nun kalbinde yer edinmiş, vatan aşkı bir kor halinde varlığını sürekli korumuştur. Bu nedenle **Halim** yoldaş, Avrupalarda da olsa ruhen ülkesindeydi. Bu vatan sevgisi O'nu Avrupa'nın tüm olumsuz etkilemelerinden korudu. Birçoklarının oralarda özünden boşaltıldığı, kişiliksizleştirildiği ortamda **Halim** yoldaş, her türden yabancılaşmaya karşı kıyasıya bir çatışma içinde benliğini muhafaza etmesini bilmiştir. Ta ki Parti örgütümüz kendisine ulaşıncaya kadar.

Mücadelemiz ve Partimiz PKK ile tanışması, **Halim** yoldaşdaki yurtseverlik ateşini harlandırmış ve gerçek kurtuluş yolu olarak gördüğü PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşındaki yerini tereddütsüzce almasını sağlamıştır. Cephemiz ERNK'nin bir kolu olan Kürdistan Devrimci-Yurtsever Gençlik Birliği (YXK)'nin Avrupa örgütü içinde yer alarak faaliyetlere başladı. Fakat O'nun gönlünde başka bir aslan yatmaktaydı O, sevdalandığı Kürdistan'a dönmek, elde silah, sömürgecilerle sonuna kadar çatışmak istiyordu. Bu istemini yazdığı raporlarında örgüte iletmiş, ama her defasında biraz daha beklemesi gerektiği cevabını almıştı. Bu durum, **Halim** yoldaşı çok üzmekteydi. Çünkü kimseye açamadığı bir "sır", O'nu gizliden gizliye kemiriyor, her gün ölüme daha da yaklaştırıyordu. **Halim** yoldaşın ailesinden dahi gizlediği bu "sır", Avrupa'nın O'na musallat ettiği kanser iletiydi. Evet, **Halim** yoldaş kanserliydi. Ve bir hayli de ilerlemişti. Tedavisinin olanaksız olduğunu bildiğinden kimseye açma gereğini de duymamıştı.

Ailesi de **Halim** yoldaşdaki vatan aşkı karşısında yapacak bir şey bulamayınca, O'nu memleketleri olan Bingöl'e, yakınlarının yanına gönderdi. Bu gönderiş **Halim**'deki yaşam umutlarını canlandırdı. Adeta yeniden doğmuş gibi oldu. Yeniden vatana, sevgili Kürdistan'ına dönüyordu. O'nu mutlu edecek bundan daha başka ne olabilirdi ki... Gerçi Parti kanalıyla dönmeyişi onda bir burukluk yaratıyordu ama, başka çaresi de yoktu ve fazla önemli de değildi. *"Nasıl olsa orada da Partiyle ilişki kurarım, gerillalarla tanışırım, hatta belki de saflarına da kabul ederler"* diyerek sevinçten uçarak Kürdistan'a dönmüştü. 1988'de Bingöl'e gelir gelmez devrimcileri aradı. Ama bir türlü bağ kuramıyordu. Bir süre sonra sadece arkadaşları aramanın yetmediği, kendisinin de üzerine düşen görevleri yerine getirmesi gerektiği inancıyla Bingöl merkezinde bir Parti temsilcisi gibi çalışmaya başladı. Kısa bir süre içinde gençlik arasında geniş bir çevre oluşturdu. Propaganda-ajitasyon faaliyetleriyle ortamı sürekli canlı kıldı. Fakat tüm bunları yapmak **Halim** yoldaş için yeterli değildi. O, mutlaka özgürlüğün simgesi olan Kürdistan dağlarında olmak istiyordu. Bu konuda ısrarlı çabaları oldu ve sonuç da aldı. 1989 Ağustos'unun ilk haftasında kendisinin hazırladığı bir grupla birlikte kırsala çekilerek ARGK saflarına katıldı. Gerillaları ilk gördüğünde gözleri umut ışınları saçar olmuş; canlı, şen ve atak yapısı daha da belirginleşmişti. Artık ondan daha mutlu kimseler olamazdı.

Gerilla grubuna katıldığı ilk akşam hemen bir yoldaşının çantasına yapışarak gerillanın yükünü taşımak istemesi, verilen ilk gerillacılık derslerini cankulağıyla dinleyip, harfiyen uyum sağlaması, **Halim** yoldaşdaki fedakarlığın, azmin ve güçlü komutan adayı olacağının belirtileriydi. Saflara katıldıktan sonra tüm doğa zorluklarına sanki yıllardır gerillaymış gibi göğüs germekte ve aşmaktaydı. Bu yönlü şikayetler duyduğunda, *"Gerilla, zorlukları aşandır, aşılmayan görevler başarılmaz"* diyor ve arkadaşlarına örnek oluyordu.

Halim yoldaşın gerilla saflarına katılışı üzerinden uzun süre geçmeden, ciddi bir rahatsızlık içinde olduğu gözden kaçmamıştı. Günlük yaşamında sık sık kusma, zayıflama vb. durumu hasta olduğunu gösteriyordu. Kendisine her sorulduğunda önemli bir rahatsızlığının olmadığını, hastalığının geçici olduğunu belirterek, kimsenin kendisiyle uğraşmasını istemiyordu. Bu arada verilen ilk onbeş günlük eğitimi başarı ile tamamlayarak ARGK savaşçısı olmaya hak kazandı. Yemin töreninden sonra kendisine verilen silahı coşkuyla alan **Halim** yoldaşın tavırları görülmeye değerdi. Daha sonra Dersim Bölge Komutanlığı'na bağlı Şehit Ulaş Grubu içinde yer alarak eylemlere katıldı.

Gerillacılığı bir yaşam olarak benimseyen **Halim** yoldaş, katılışının üzerinden daha iki ay geçmemişti ki, o amansız hastalık sonucu hayata gözlerini yumdu.

Artık **Hasan Basri** yoldaş fiziki olarak aramızda yok. O'nun yarattığı boşluğu görmemek mümkün değildir. Ama şehitler arkalarında gözyaşı dökülmesini istemezler. Onlar sömürgeci Türk devletinden intikam almamızı istiyor ve bekliyorlar. En değerli varlıklarımız olan şehitlerimizin tümünden olduğu gibi, şehit **Hasan Basri** yoldaştan da öğreneceğimiz çok şey vardır. **Hasan Basri** yoldaş birçoklarının "yaşam umudu" olarak baktığı Avrupa'nın yoz ve bitirici yaşamını elinin tersiyle iterek "kaynağa dönen" ilkeli, örnek bir insandı. O, Kürt gençliğinin pırıl pırıl parıldayan sade bir temsilcisiydi. O, vatanseverliğin, fedakarlığın, dürüstlüğün yoğrulmuş hamuruydu. O, emperyalizme, sömürgeciliğe, her türden yerli gericiliğe karşı direnen yiğit bir ARGK neferiydi. O, son nefesini verirken de, Partimiz, Başkan APO'nun, şehitlerimizin şaşmaz bir takipçisiydi. **H. Basri BOĞATEKİN (Halim)** yoldaşı saygı ve minnetle anarken, en son O'nun şahsında, tüm devrim şehitlerine verdiğimiz sözü yineliyor, onların manevi komutası altında sömürgeciliğe karşı savaşmaya ve intikam almaya devam edeceğimizi belirtiyoruz.

-Halim yoldaş mücadelemizde yaşayacak!
-Devrim şehitlerimiz zaferin garantisidirler!

Silah arkadaşları
5 Kasım 1989

Değerli yurtsever savaşçı Ömer AKDOĞAN yoldaş şehit düştü

Halkımız bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yiğit evladı **Ömer AKDOĞAN** yoldaşı 7 Eylül 1989'da şehit vermiştir.

Bağımsızlık ve özgürlüğünü elde eden her halk gibi, Kürdistan halkı da mutlaka ve mutlaka gelecek bağımsız bir vatanda özgürce yaşama kavuşacaktır. Bunun derin inancıyla, Partimiz, Ordumuz ve Cephemiz önderliğinde, büyük fedakarlık ve yurtseverlik destanlarını görmekteyiz. Bu fedakarlık ve yurtseverlik örneği **Ömer AKDOĞAN** yoldaşın kişiliğinde en berrak biçimde görüldü.

Partimizin yeni dönem şiarı olan halk demokrasisinin inşasına gittiğimiz bu süreçte, uğruna savaşarak şahadete ulaşan **Ömer AKDOĞAN** yoldaşın mücadele hayatı, biz yoldaşlarına ve halkımıza büyük örneklerle doludur.

Ömer yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemize uzun dönemden beri sempati duymaktaydı. 1983 yılından bu yana sömürgeci ve işbirlikçi hainlerin tüm baskı, zulüm ve zorbalıklarına rağmen, kendi yurtsever özünü hiçbir zaman yitirmemiş, aksine düşmana daha da kin ve nefretle dolarak ulusal kurtuluş mücadelemize bağlanmıştı.

Ömer yoldaş, Beytüşşebap'ın Piroza köyünde 1945 yılında dünyaya geldi. Yoksul, yurtsever bir aileye sahip, evli ve yedi çocuk babasıydı. Bu yoldaşımız, başta en yakın aile çevresi olmak üzere, bulunduğu alanda halkın mücadele saflarında fiilen yer alması için daima uğraş vererek çalışmalar yürüttü. 1983'lerden beri milislik düzeyinde ulusal kurtuluş mücadelesine katkı sunuyordu. Kendisine verilen her görevi eksiksizce yerine getiriyor, Partiye, şehitlere ve Parti Önderliğine en soylu bağlılık örneklerini sergiliyordu.

Ömer yoldaş, tek başına ve yakın aile çevresiyle birlikte çetelere karşı çok sayıda eylemlere katıldı. Vatanımızın kurtuluşu ve halkımızın geleceği için büyük bir fedakarlık ve azimle çalışması; sömürgecilere ve vatan hainlerine büyük kin beslemesi sonucu, halkın ve gerilla birliklerinin büyük sevgi ve saygısını kazandı. Dürüstlüğü ve yurtseverlik görevlerine güçlü sahip çıkışıyla Botan'da örnek insan oldu.

Ömer yoldaş, son olarak çetelerle tek başına girdiği bir çatışmada çok sayıda çeteyi öldürmüş, yine bir o kadarını yaralamıştı. Bu eylemden sonra, ARGK gerilla birliklerine katıldı. Ordumuz ARGK içerisinde kuryelik vb. birçok görevi başarıyla yerine getirdi.

Ömer yoldaş, 7 Eylül 1989 tarihinde gerilla yoldaşlarıyla birlikte Kato Dağı'nın Deriye Zêr (Altın Kapı) noktasından başka alanlara ulaşmak için geçerken, sömürgecilerin ve işbirlikçi çetelerin pususuna düşer. Çatışmanın ikinci gününde **Ömer** yoldaş kahramanca direnerek şehit düştü. Çatışma iki gün daha devam eder. Böylece 4 gün 4 gece boyunca gerillalar tarafından sömürgeci güçlere ağır darbe vuruldu ve sömürgeci çember de yarıldı.

Düşman, kudurmuşcasına havadan ve karadan Kato Dağı'nı bombalayarak, gerillaları imha etmeyi hedefledi. Ancak Kato'nun koruyucu koşulları, düşmanın emelini kursağında bıraktı. Bu çatışmada (köylülerden alınan bilgilere göre) düşman, 9 asker ölü ve çok sayıda yaralı vermiştir.

Ömer yoldaş, mücadele hayatında maddi-manevi olarak daima dürüst, yurtsever ve fedakar özüne bağlı kaldı. Şehit olduktan sonra da çevresi ve ailesi üzerinde büyük etki yarattı.

Evet, **Ömer** yoldaşın şahadeti tüm şehit yoldaşlarımız gibi, ulusal kurtuluş savaşımıza ışık olacak; yoldaşımıza bağlılığın bir gereği olarak, cepheden cepheye savaşımız gelişecek; Bağımsız, Demokratik ve Birleşmiş bir Kürdistan yaratılacaktır.

Mücadele arkadaşları

CUDİ ŞEHİDİMİZ MAHMUT (MEHYEDDİN ...) YOLDAŞIN ANISINA

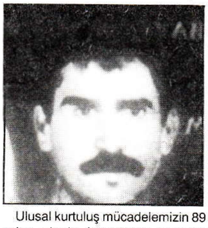

Ulusal kurtuluş mücadelemizin 89 atılım yılında, her alanda yaşanan gelişmelere, Silopi alanında da halk kitlelerinin yoğun destek ve katılımı gerçekleşti ve gençliğin de yoğun bir şekilde ARGK saflarına aktığı bir alan oldu. Sadece savaşa katılımı bu düzeyle de sınırlamayan Silopi halkının, Derebaşı Olayı ve sonrasında gelişen ayaklanması, mücadelemizin ulaştığı düzey ve halk kitlelerini sarması özelliklerini en iyi bir şekilde ortaya koyuyor.

Düşmanın tüm psikolojik savaş uygulamalarına, baskı ve zulmüne rağmen Cudi, Gabar vb. alanlarında gelişen savaşa, adeta kendisini siper ederek katılım sağlayan, desteğini esirgemeyen yöre halkımızın evlatlarından biri olan ARGK'nin değerli savaşçısı **Mahmut (Mehyeddin...)** yoldaş da 89 Temmuz'unda Ordumuz ARGK'nin Askerlik Yasası'yla saflara katıldı. Yoksul bir aileye mensup olan **Mahmut** yoldaş, daha küçük yaştan itibaren emekçi bir insandı. Başta yaşadığı alan olmak üzere, metropol dahil Kürdistan'ın birçok şehrinde çalışarak yaşamını sürdürdü ve ailesinin geçimini sağladı. Elektrikçi mesleği bulunan **Mahmut** yoldaş, yöre halkı tarafından tanınan ve sevilen biriydi. Dokuz yoldaşıyla birlikte saflara alınırken, adeta düğün töreniyle gerillalara birlikte dağa çıktılar. Yurtsever bir çevreye sahip olan **Mahmut** yoldaş, Silopi direnişinde de etkin yerini almıştı.

Birçok değerli özelliklere sahip olan **Mahmut** yoldaş olgun, fedakar, çalışkan, atak bir yapıya sahipti. Cudi alanında yürütülen faaliyetlerde aktif yer aldı. Kürt insanının mert, yiğit özelliklerini taşıyordu. Savaşın tüm zorluklarına rağmen, direngen ve fedakarlığıyla bu engelleri yenmesini bildi. Yoğun bir faaliyet süreci içinde bulunduğu 19 Aralık 1989'da takımıyla birlikte asi ve donmuş kar üzerinde yol alırken talihsiz bir kayma sonucu uçurumdan düşerek şehit oldu.

Yoldaşlarını acı içinde bırakan bu talihsiz olay, **Mahmut** yoldaşın anlamlı yaşamı ve pratiğinin değerliliğinden bir şey kaybettirmedi, aksine yoldaşlarına kin ve öfkeyle savaşı daha ileri düzeyde örgütleme sorumluluğunu dayattı.

Biz savaş arkadaşları olarak, şehitlerimizin mücadeleyi geliştirirken uğruna şehit düştükleri davayı kazanmak için, sözümüze bağlı olduğumuzu belirtmekle yetineceğiz.

Botan Cephesinden savaş arkadaşları

HARUNA DİRENİŞİ ZAFERE YÜRÜYEN HALKIMIZIN KARARLILIĞINI PEKİŞTİRİYOR

Gün geçtikçe boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında yok oluşa sürüklenen faşist sömürgecilik, savaşımıza yönelik olarak daha önce denenip iflasla sonuçlanan "çarelere" yeniden yeniden başvuruyor. Özel savaşın has savaşım türlerinden biri olan çetecilik, iflas etmesine rağmen, TC tarafından tekrar sahneye konulmaya çalışılıyor. Sonucu çoktan belli olan bir politikaya yönelirken, düşmanın içinde bulunduğu çıkmaz daha açık halde gözler önüne seriliyor.

Eruh bölgesinin bir kesiminde bu şekilde ayakta tutulmak istenen çete artıklarından biri de Baho Ağa ve yardakçılarıdır. Aralık ayı ortalarında, bu bölgenin Haruna mıntıkasına ait bir köyde yapılan bir ihbar sonucu, çetelerin desteğinde düşman askeri güçleriyle bir ARGK birliği arasında çatışma çıktı. Bir görev için geçtikleri Mardin alanından geri dönerken ihtiyaçlarını karşılamak için uğradıkları bir köyde gerillalar, bir düğün için köyde bulunan Baho Ağa ve çetelerine ihbar edilirler. 6 kişiden oluşan ARGK birliğinin kaldığı evi saran çeteler ile gerillalar arasında çatışma çıkar. Kısa süre sonra düşman askeri güçlerinin de köye takviye edilmeleri sonucu çatışma şiddetlenir. Ertesi güne kadar süren çatışma neticesinde, **Yaşar** yoldaş komutasındaki gerilla birliğinden **Yaşar, Cimşit, Kahraman, Zînar** ve ismini öğrenemediğimiz iki ARGK savaşçısı yoldaş kahramanca çarpışarak şehit düşerler. Çatışmada düşman askeri güçleri de çok sayıda kayıba uğratılırlar.

YAŞAR: Mardin'in İdil ilçesinden olan **Yaşar** yoldaş, mücadeleyle ilişkiye geçtiği dönemler, ağır yaşam şartlarının zorlaması sonucu geçimini kaçakçılık yaparak sağlamaktaydı. Evli ve çocuk sahibi olan **Yaşar** yoldaş, Partiyle ilk ilişkiye geçtiğinde milis olarak çalışmaya başlar.

Mücadelenin gelişmesi ve 15 Ağustos atılımıyla boyut kazanması sonrasında aktif olarak saflarda yer almak için ısrarlı bir istemde bulunur. Bunun üzerine 1985 Mart'ında saflara aktif olarak katılan **Yaşar** yoldaş, yine bu dönemde **Hüseyin ALTINTAŞ** yoldaşın şehit düştüğü çatışmada yer alır.

1985 ortalarında Partinin istemi doğrultusunda kurye olarak Suriye alanına geçen ve buradan da Akademi ortamına giden **Yaşar** yoldaş, bu sahada askeri ve siyasi eğitim görür. Kongre dönemine kadar burada kalır ve daha sonra ise Ortadoğu faaliyetlerinde yer alır. Savaşın gelişip genişlemesi, onda ülkeye dönüp sıcak savaş alanlarında yerini alma konusunda zaptedilemez bir arzuyu körüklüyordu. Bunun sonucunda 88 baharında yeniden askeri ve siyasi eğitime alınan bu yoldaşımız, Botan grubunun planlamasına dahil edilir. Gelişip güçlenen ve komuta özellikleri kazanan **Yaşar** yoldaş, grubun rehberi olarak 1988 Temmuz'unda Cudi alanından ülkeye giriş yapar. Kısa bir süre burada kalır, daha sonra da Bestler mıntıkasına geçer. Şansızlık **Yaşar** yoldaşın peşini bırakmaz. Ayağının sakatlanması sonucu bir dönem dağda atıl durumda kalır. Daha sonra İdil'e yakınlığı nedeniyle burada daha faydalı olur düşüncesiyle 88 sonlarında Gabar'da Haruna mıntıkasına gider. Şehit düşene dek Gabar Dağı'nda çıkan çatışmalarda aktif olarak yer alır ve düşmana karşı amansız bir savaşçılık sergiler. Haruna mıntıkasında kalan **Yaşar** yoldaş, manga komutanlığı ve takım komutanlığı görevlerinde bulunur.

Yaşar yoldaşda, Kürdistan insanının davaya sonsuz bağlılığının örneğini görmek mümkündür. Partiye ve Parti Önderliğine olan üstün bağlılığı, O'nu yoldaşları arasında seçkin bir yere oturtmuştu. Engin bir yurtseverliğe sahip olan **Yaşar** yoldaş, PKK içinde bulduğu ortamla özde olan olgunluğunu, fedakarlığını Kürdistan halkının hizmetine sunma fırsatını edinmiştir. Yoldaşlarına karşı son derece saygı ve sevgi dolu olan bu yoldaş, Parti yaşamıyla bütünleşmede azimli bir çaba göstermekteydi. Şehit olduğu ana kadar bütün meziyetlerini Parti, halk ve devrim davasına hiçbir ikircikliğe düşmeden sunan **Yaşar** yoldaşın anısı, Partiye, halka ve devrime bağlılığımızın meşalesi olacaktır.

CİMŞİT: İdilli olan **Cimşit** yoldaş, saflara 88 Haziran'ında katıldı. Ulusal kurtuluş mücadelemizin kitleler içinde kök saldığı ve safların giderek netleşme içinde olduğu bir dönemde kabına sığmaz bir arzuyla yerini alır. Savaş cephesine Cudi grubunda katılan **Cimşit** yoldaş, bir süre bu grup içinde kalır. Daha sonra da Bestler mıntıkasına geçer ve bir dönem de burada kalır. 88 sonbaharında ise Gabar mıntıkasına geçer.

Cimşit yoldaş, saflara katıldıktan sonra savaşçı özelliklerini son derece geliştirir ve komutanlık özelliklerini kazanır. Hızlı bir gelişme temposu tutturan yoldaşımız, son dönemde takım komutan yardımcılığı görevini sürdürmekteydi. Komutanlaşmaya, yetkinleşmeye son derece açık bir yapıya sahip olan **Cimşit** yoldaş, haklı davasına sarılan Kürdistan gencinin sarsılmaz inanç ve azmiyle doluydu. O'nun anısı, savaşımızı zafere götürmenin yeminidir.

KAHRAMAN: Silopi'nin Bespil köyünden olan Kahraman yoldaş, 1989'un Eylül ayında mücadelemizle ayağa kalkan Kürdistan halkının 17 yaşındaki bir genci olarak saflara katıldı. Yoksul ve yurtsever bir ailenin çocuğu olan **Kahraman** yoldaş, gerçek kurtuluşun ulusal kurtuluş saflarında olduğunu daha genç yaşında bilince çıkarıp yerini alınca, en büyük istemi yerine gelmiş oluyordu. Beş yoldaşıyla birlikte Haruna direnişinde yiğitçe çarpışıp şehit düşen **Kahraman** yoldaşın cenazesini, düşman ailesine vermek istemedi. Ailesinin cenazeyi alma konusunda kararlı olduğunu gören düşman, geri adım atmak zorunda kalarak cenazeyi ailesine teslim etti. Yakın köylerden ve çevreden çok sayıda yurtseverin katıldığı cenaze töreniyle **Kahraman** yoldaş toprağa verildi.

ZİNAR: Nusaybinli olan **Zinar** yoldaş mücadeleye 89 yaz atılımı sırasında büyük bir hırs, azim ve istekle katılmıştır. Cudi grubuna katılarak savaş cephesindeki yerini alan **Zinar** yoldaş, Mardin faaliyetlerine yardımcı olması amacıyla Eruh bölgesine gönderilir. Genç olmasına rağmen gerilla kurallarında ve disiplinde çok duyarlı olan **Zinar** yoldaşın çok değer taşıyan bir pratiği vardı. Parti değerlerini koruma ve yoldaşlarına bağlılık konularında çok özenli bir yaklaşıma sahipti. Hasta olmasına rağmen bunu hiçbir zaman sözkonusu etmezdi. Davaya sadakatle bağlı, fedakar bir kişiliğe sahip olan **Zinar** yoldaş, hastalığını yoldaşlarından bile özenle saklıyor, hiçbir şey yokmuş gibi hareket ediyordu. Şehit olduğu ana kadar da bu özelliklerini Parti, halk ve devrim davasına sunmuştur.

Botan Cephesinden savaş arkadaşları

Gelecek dolu yaşamın yılmaz savaşçısı Ali AY (İzzet) yoldaş ölümsüzleşti

Ali AY (İzzet) yoldaş, daha çocuk yaştayken annesini kaybetti. Annesinin ölümü üzerine babası tarafından da terkedildi. Bu nedenle **İzzet** yoldaş, ana-baba sevgisinden yoksun olarak Suruç halkı tarafından büyütüldü. Yaşamı daha küçük yaşlardayken binbir türlü zorluk içinde devam eder. Yetim olmasından ötürü, öğrenimini ancak bir yıl kadar yapar.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin önder gücü ile henüz tanışmadığı dönemlerde başıboş, lümpen vb. toplumun tasvip etmediği bir yaşamın sahibi idi. Aradığını bulamamış, her şeye boş vermiş bir durumu, isteyerek olmasa da kabullenmişti.

Yıl 1979. **İzzet** yoldaş, yeni bir yaşamı yakalama şansına ulaşıyor. Bu döneme kadar boş verdiği, bir türlü bağlanamadığı ve hep kahrettiği eski yaşamı artık geride bırakmanın büyük mutluluğuyla kucaklaşıyor; merhabalaşıyor soylu bir yaşamla. Eski yaşamında arayıp da bulamadıklarını ve üstüne üstlük düşünemediklerini de bu aydınlık ve gelecek dolu yaşamda buluyor. Dört elle sarıldığı ve kaybetmeye tahammül edemeyeceği bir yaşam oluyor bu.

Yörede faaliyet yürüten Partili yoldaşlarla girdiği ilişkileri günden güne geliştiriyor. Partiye, yoldaşlarına derinden bağlanıyor. Okuma-yazması olmadığı için, zorlansa da eğitim çalışmalarına katılıyor. Bu zayıf yönünden ötürü daha çok pratiğe ağırlık veriyor ve askeri alanda gelişmesine önemle sarılıyor. Zaman zaman yarı-şaka yollu, *"Ne kadar okunursa okunsun kafama girmiyor. Kurtulmak, eşitlik ve sosyalizm; bunlar yetiyor benim için"* diyordu.

Ali AY yoldaş, 12 Eylül darbesine kadar sempatizanlık düzeyinde birçok pratik görevi yerine getiriyor. Bu dönemlerde, Partiyi ve mücadele çizgisini, görebildiği tehlikelere karşı koruyor ve bu yönlü kararlıca davranıyor.

Askeri-faşist cuntanın yönetime gelmesi ardından **İzzet** yoldaşın Parti ile ilişkileri koptu. Bu dönemde faşist cuntanın yoğunlaştırdığı tutuklamalardan O da payını alıyor. Yakalanıp götürüldüğü sorguda kararlı bir direnişçilik sergiledi. Bir yıla yakın süre Diyarbakır Cezaevi'nde yattı. 1981'in sonbaharında Suruç Grubu Davası'nda mahkemeye çıkarıldı. Mahkemenin ilk duruşmasında tahliye oldu.

İzzet yoldaş tahliye olduğu dönemde, Parti Ortadoğu'da yeni bir mücadele dönemi için askeri ve siyasi hazırlıklar yapıyordu. Bu nedenle ülkede Partiye ulaşan ilişki kanalları oldukça zayıftı. **İzzet** yoldaş, cezaevinden çıktıktan sonra, Parti ile ilişki kuramayınca Mersin'e giderek orada çalışmaya başlar. Bu ilişkisizlik 1987'lere kadar devam eder. Fakat **İzzet** yoldaş, Mersin'de bir yandan çalışırken, diğer yandan da dar çevresiyle şu veya bu düzeyde ulusal kurtuluş mücadelesinin propagandasını yapar; dikkat çekecek şekilde duvarlara, uluslararası TIR kamyonlarına vb. yerlere sloganlar yazar. Fakat, bu çalışmaları kendisini tatmin etmez; hissettiği boşluğu doldurmaz. Bir arkadaşıyla birlikte, Partiye ulaşmanın yollarını bulmak için çabalar içerisine girerler. Bu çabaların sonucunda bir kaçakçı ile tanışırlar. Bu kaçakçı ile, kendilerini yurtdışına çıkarmaları üzerinde anlaşırlar. Ancak, kaçakçının buna karşılık istediği paraları yoktur. Bunun üzerine kendilerine gerekli parayı temin edebilmek için, bir soygun eylemini gerçekleştirirler. Soygun eylemi başarısızlıkla sonuçlanır; ilkin arkadaşı ve daha sonra **İzzet** arkadaş da yakalanır. Aylarca içerde yattıktan sonra serbest bırakılırlar.

İzzet yoldaş bir süre sonra, 1988'de ülkede Parti ile ilişki kurmayı başarır. Botan'dan Urfa'ya gönderilir. Parti güçleri tarafından eğitilen **İzzet** yoldaş, mücadeleci özelliklerini daha da geliştirir; kararlılık ve inancını derinleştirir. Urfa'da faaliyetliliğini 9.11.1989 tarihine kadar sürdürür. Birlikte faaliyet yürüttükleri bir unsurun yakalanıp çözülmesi sonucu, bölgede yoğun operasyonlar geliştirilir. Düşmanın askeri güçleri, aldıkları bilgileri değerlendirerek **İzzet** yoldaşın bulunduğu evi kuşatmaya alırlar. Yemek üzerindeyken, faşist Türk askeri güçleri tarafından kurşun yağmuruna tutulur. Ve **İzzet** yoldaş, çok değer biçtiği yeni yaşamını, şehitler kervanına katılarak ölümsüzleştirir.

89 atılım yılı şehitlerimiz Şoreş ve Eşref yoldaşların anısına

Bugünlere ulaşmamızda Partimizin yoğun çabası, doğru önderliği ve halkımızın büyük desteği vardır. Kurtuluş Ordumuzun yüzlerce şehidi ve savaşçısının kahramanca çaba, emek ve saldırı ruhu, halkımızı derinden etkileyen sonuçlar yarattı. İşte bu sürecin yaşandığı 88'in başında gerilla güçlerimize katılan değerli bir yoldaşımız da **Şoreş**'tir. **Şoreş** yoldaş, Eruh'un Fındık yöresindendi. Yoksul bir aile mensubuydu. Çobanlık yaparak aile geçimine katkıda bulunurdu. ARGK'nin Askerlik Yasası gereğince gerilla saflarına katıldı. Büyük hazırlık ve direniş sürecine fedakarlıkla katılan ve emek sahibi olan yoldaşlarımızdan biriydi. 1988 yılı boyunca hareketli ana birlik saflarında savaşa katıldı. Çalışmaların en önünde aktif bir katılım gösterdi. Bu süreçlerde yaşanan en küçüğünden en büyüğüne kadar tüm eylemlerde yer aldı. En ufak bir ikircikliк göstermedi. Birliğinin lojistik sorumluluğunu, manga komutanlığı görevini başarıyla yürüttü. 1989 yılı ortalarında çalışmalarındaki başarılarından dolayı, Gabar alanında takım komutanı olarak görev yapma şansına ulaştı. Düşmanın, alana yoğun operasyon gücü konumlandırma, kuşatma ve ezme çabalarına rağmen, alanın yerlisi olmasından ötürü en büyük yükü **Şoreş** yoldaş omuzladı. Gerek düşmana saldırılar yöneltenerek darbe vurmada, gerekse de birliğini korumada önemli bir rolün sahibiydi.

Şoreş yoldaş dürüst, fedakar özelliklere sahip ve yoldaşlarına sevgi ve saygıyla dolu olan bir kişilikti. Bu olumlu özelliklerinin yanısıra görevine bağlıydı ve mutlaka başarmak için direngendi. Kendisini siyasal olarak da geliştirmek için yoğun bir çabası vardı. Bu durumuyla yoldaşları içinde sevilen sayılan bir konuma ulaşmıştı.

Şoreş yoldaş, düşmanın yoğun saldırıya geçtiği ve 1989 sonbaharında Ankara'dan alana getirdiği özel komando birliğinin operasyonu sonucunda Gabar alanında girdiği bir çarpışmada günboyu gösterdiği büyük direnişçilik ve savaşçılıkla düşmana onlarca ölü ve yaralı verdirerek, değerli savaşçı yoldaşımız **Eşref**'le birlikte şehit düştü. Bu çarpışmanın ağır yükünü taşıyan **Şoreş** ile **Eşref** yoldaşlar, düşman saldırılarının boşa çıkarılmasında gösterdikleri kahraman savaşçılık ve fedakarlık sonucu birliği düşman kuşatmasından kurtardılar. Böylesine onurlu bir kavgada gösterdikleri yiğitlik örneğiyle kahraman Halk Kurtuluş Ordumuzun değerli komutan ve savaşçıları olarak Gabar şehitler kervanına katıldılar. **Şoreş** ve **Eşref** yoldaşların şahadeti, yoldaşlarının yüreğindeki intikam ateşini daha da gürleştirmiştir.

Değerli komutan yoldaşıyla birlikte şehit düşen **Eşref** yoldaş, 89 Atılımından etkilenerek saflara katılmıştı. Cizre'nin Masire köyünden yoksul bir ailedendi. Yurtsever bir çevreye sahip olan **Eşref** yoldaş, baskı ve zulmün en ağırını yaşamıştı. Büyük özlemini duyduğu gerillaya ulaşmak için çok çabalamıştı ve bu istemi 1989 baharında gerçekleşmişti. Yeni olmasına ve donanımsızlığına rağmen, güçlü yurtsever ve direnişçilikle biçimlenen kişiliği ile tüm zorlukları yenmiş, yoğun çatışmalar ve eylemlilik ortamında büyük savaşçılık ve direnişçilik örneği sergilemiştir. Cudi ve Gabar alanındaki yoğun savaş ortamında örnek bir pratiğin sahibi olmuştur.

Kurtuluş mücadelemizin bu süreçlerine, büyük fedakarlık ve özveriyle adım adım katkı sunan **Şoreş** ve **Eşref** yoldaşlar, bundan sonraki mücadele pratiğimizde de anılarını hep taze tutarak yaşatacağımız değerli savaş arkadaşlarımızdır.

1989 atılım yılı savaş kahramanlarının anılarına bağlılığımızı, mücadelemizi geliştirerek yaşatacağız.

Botan Cephesinden savaş arkadaşları

Gabar muharebesi şehitlerinin direnişi zafer yaratmada güç veriyor

Sait (Selim...)

Silopi'nin Xinis köyünde orta halli, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacıyla metropol kentlerinde çalıştı. İzmir'de inşaat işçiliği ve en tortu işler yaptı. Belli bir süre İzmir'de çalıştıktan sonra, ülke özlemine dayanamayarak tekrar köyüne döndü.

Sait yoldaş, derin bir yurtsever öze sahipti. Aile çevresinde de yurtseverliğin köklü olması O'nun Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duymasına vesile oldu.

ARGK birliklerinin köylerinde toplantılar gerçekleştirip propaganda yapmasından **Sait** yoldaş etkilenir. Gönüllü olarak 1989 baharında ARGK saflarına katılır. Özlemini duyduğu, kurtuluşunu gördüğü ulusal kurtuluş savaşındaki yerini alarak, tüm kinini sömürgeci Türk devletine kusar.

Sait yoldaş, ARGK saflarına katıldıktan sonra siyasi ve askeri eğitime tabi tutulur. Kısa sürede gelişme kaydeden **Sait** yoldaş, savaşkan ve atak yapısıyla manga komutanlığına atanır. Üstlenmiş olduğu görevi büyük azim, coşku ve fedakarlıkla bütünleştirerek yerine getirir. Bu özelliklerini mücadele yaşamı boyunca sürdürür.

Sait yoldaş; Partiyi, Parti kurallarını uygulayan, uygulatan bir kişiliğe sahipti. Yoldaşlık ilişkilerine büyük önem veren yapısıyla, tüm yoldaşları tarafından sevilen, saygı duyulan bir konuma ulaşır.

Kısa süren mücadele yaşamı, başta Cudi Dağı olmak üzere, yoğun bir eylemlilik sürecini yaşadı, yaşattı. Yaratmış olduğu gelişmeler sonucu Gabar'a geçer. Gabar'da da savaşkan ve atılgan özellikleri ile sürekli ön saflarda yerini alır. O, savaşın geliştirilmesinde, güçlendirilmesinde bitmez-tükenmez enerjinin sahibiydi. **Sait** yoldaşın propaganda gücü de oldukça fazla idi. Askerlik Yasası'nın iyi bir uygulayıcısı durumundaydı. Her gittiği köyde propaganda gücüyle, ARGK'ye asker katmada, orduyu büyütmede yoğun bir çabanın sahibiydi. Diğer taraftan köy korucularını, çeteleri silahsızlandırma ve etkisizleştirmede güçlü yeteneklerin sahibiydi. Savaştaki ataklığı, soğukkanlılığı ile yoldaşlarını korumada örnek bir kişiliktir.

Birlik içinde çıkan bir düşman unsur, birlikleri buluşma noktasından çatışma içine çeker. ARGK savaşçılarının üstün çatışma yeteneği ile muharebe gecenin geç saatlerine kadar sürer. **Sait** yoldaş taşımış olduğu Bsifing silahıyla düşmana büyük kayıplar verdirir. Çatışmada ağır yaralanan **Sait** yoldaş, diğer yoldaşlarına seslenerek; *"Partinin silahını kurtarın"* der. Sait yoldaş almış olduğu ağır yaralar sonucu, ölümsüzleşerek şehitler kervanındaki yerini aldı.

Riyat (...)

Şırnak merkezinde yurtsever, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yaşamı acı ve yoksulluk içinde geçti. Yoksulluk nedeniyle çok genç yaşta çalışmak zorunda kaldı. Ailesinin maddi olanaksızlıklarından dolayı, öğrenimini ancak ortaokula kadar sürdürebildi. Ailesinin maddi sorunlarını çözebilmek için, Şırnak Kömür Ocakları'nda çalışmaya başladı. Sömürgeciler tarafından kömür ocaklarından çıkarılan kömür talan edildikten sonra, geceleri gidip toprak yığınları içinde büyük emekler vererek, kömür toplayıp Şırnak'ta satardı.

Riyat yoldaş, Botan genelinde yürütülen mücadeleden etkilenir. Şırnak'ta 10 arkadaşını örgütleyerek, ARGK saflarına katılmaya karar verir. ARGK saflarına katıldıktan sonra eğitime tabi tutulur. Eğitimini sürekli leştirmeyi hep ön planda tutan **Riyat** yoldaş, eğitimde kavradığını mutlaka pratiğe geçirmeyi ilke edinmişti. Eğitim sorununa son derece duyarlı yaklaşırdı. Teori ile pratik arasındaki bağlantıyı çok iyi özümseyerek kısa süre içinde büyük gelişme yarattı. **Riyat** yoldaş, Parti çizgisinin, taktiğinin yaman bir uygulayıcısı durumundaydı. Bu güçlü özelliklerinden dolayı manga komutanlığına yükseldi.

Riyat yoldaşın da içinde yer aldığı gerilla birliği tarafından Gabar'da sömürgeci ordu birliklerinin konvoyuna pusu kurulur. Düşman konvoyu imha edilir. Eylem gerçekleştirildikten sonra, birlik geri çekilir. Geri çekilme esnasında eylem birliği düşman pususuna düşer. **Riyat** yoldaş güçlü askeri yetenek ve taktiklerini harekete geçirir ve düşman çemberini parçalayarak kurtulmayı başarır.

1988 Cudi Dağı eylemliliğinde yer alan **Riyat** yoldaş, başarı dolu pratiği ile, sömürgeci Türk devletine karşı intikam duyguları ile hareket ederek tüm kinini kustu.

Riyat yoldaş, kurallara bağlı bir yoldaştı ve verilen görevleri mutlaka yerine getirmeye çalışırdı. Diğer yandan mücadele yaşamında hiçbir yakınmaya, şikayete yer vermezdi; bunun zerresini bulmak mümkün değildi. Olgun kişiliği, fedakarlık ve üstün moral gücüyle başarının kaynağı durumundaydı. Yoldaşlık ilişkilerine büyük önem vererek, ölçülü davranış tarzıyla yoldaşlarına örnek olmayı başardı. **Riyat** yoldaş, savaş ortamında bir savaşçının ulaşması gereken düzeye ulaştı. Eylem esnasında soğukkanlılığını koruyarak inisiyatifini kullanmasını en iyi biçimde kullanırdı.

Riyat yoldaş, ARGK birliği ile sömürgeci ordu güçleri arasında Gabar Dağı'nda çıkan çatışmada da yer alıyordu. Çıkan muharebe, gece geç saatlere kadar devam etti. Kanının son damlasına kadar savaşı tüm şiddetiyle sürdüren **Riyat** yoldaş, şehitlik mertebesine ulaşarak, şehitler kervanına katıldı.

Hacı... (Gabar)

Cizre'nin Kanürlü köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. ARGK saflarına katılmadan önceki yaşamı, Kanürlü köyünde çobanlık yapmakla geçer.

Gabar yoldaş üstün zekası ile, çobanlık yaptığı dönemde Botan dağlarını karış karış tanır. ARGK saflarına katıldığında, bu yeteneklerini mücadelenin hizmetine sunar.

Gabar yoldaş çobanlık yaparken, dağda ARGK savaşçıları ile karşılaşır. ARGK savaşçılarının ikna temelindeki çalışmaları sonucunda savaşa katılmaya karar verir. 15 Haziran 1989'da ARGK saflarında yerini alan **Gabar** yoldaş, siyasi eğitime tabi tutulur. Askeri alandaki yeteneklerini siyasi eğitim ile tamamlayarak güçlü bir kişiliğe ulaşır. Bu üstün yetenekleri ile kısa bir süre içinde manga komutanlığına getirilir. Manganın başına geçen **Gabar** yoldaş, hareketli yapısı üstün zekası ile eylemden eyleme koşar. Girdiği her eylemde sömürgeci ordu sürülerini bozguna uğratarak, büyük kayıplar verdirirdi. Bahçesaray Kaymakamlık binasının işgali eyleminde aktif olarak yer aldı. Eylemin hedefine ulaşmasında büyük bir çabanın sahibiydi. Sömürgeci eğitim kurumlarına yönelik okul yakma eylemlerinde aktif yer alarak, bu kurumları etkisiz hale getirmede önemli rol oynadı. Sömürgeciler, birçok alanda okulları kapatmak zorunda kaldılar. Düşmanın ajan faaliyetlerine büyük darbe indirirdi. Batıl köyünü basarak 3 ajanın cezalandırılması eylemine katıldı.

Gabar yoldaş, çetelere karşı yürütülen mücadelede yoğun bir eylemlilik sürecini yaşattı. Köy baskınlarında çok sayıda çeteyi cezalandırma, silahsızlandırma ve caydırmaya yönelik çabaları sonuç veriyordu.

Askerlik Yasası'nın hayata geçirilmesinde yoğun çabaların sahibi oldu ve çok sayıda savaşçının ARGK saflarına katılmasını sağladı. Ordunun sayısal olarak büyütülmesinde bitmez tükenmez bir enerji ile çalışmaları yürütüyordu.

ARGK birliği ile çapulcu ordu sürüleri arasında gündüz başlayan ve gece geç saatlere kadar devam eden çatışmada, **Gabar** yoldaş, güçlü manevra gücüyle düşmana büyük kayıplar verdirir. Çatışmada mermileri bitinceye kadar savaşı sürdürür. Almış olduğu ağır yaralar sonucu şahadet mertebesine ulaşarak ölümsüzleşir.

Hamit... (Şoreş)

Cizre merkezinde çok yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yaşamı, büyük zorluklar içinde geçti. Ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacıyla çocuk denecek yaşta çobanlık yapmaya başladı. Kısmi olarak ailesinin geçim sorununu üstlendi.

Şoreş yoldaş, yurtsever özü güçlü olan bir aileye mensuptu. Partimiz PKK'nin yürütmüş olduğu ulusal kurtuluş mücadelesinden etkilenir ve ilgi duymaya başlar. Bir an önce ARGK saflarında yerini almanın özlemiyle yüreği çarpar. Bunun sonucu olarak arayış içine girer. Cizre şehir merkezinde halk milisleriyle ilişkiye geçerek savaşmak istediğini, savaşa katılma arzusunu belirtir. Bu istemi kabul edilerek ARGK saflarına alınır. Bu istemi yerine getirildiği an, mutluluğun en yücesini yaşar, bu sevincini gizleyemez.

Faşist Türk sömürgeciliğinin şehirleri denetimine aldığı bir ortamda, dayattığı kişiliksizleştirme, yozlaştırma politikasını kendi kişiliğinde boşa çıkaran **Şoreş** yoldaş, bu ortam içinde yurtsever karakterini koruyabildi. Sömürgecilerin tüm dayatmaları; zulüm, işkence ve baskıları, O'nun ulusal kurtuluş savaşının bir neferi olması önünde engel olamadı.

Şoreş yoldaş, ARGK saflarında yerini alarak, savaş koşullarına göre yaşamını biçimlendirdi. Savaş koşullarında eğitimini tamamlayarak, kısa süre içinde büyük bir eylemliliği yaşamına egemen kıldı. Çetelere karşı kesin sonuç almaya yönelik eylemlerde en aktif şekilde yer aldı. Yürütmüş olduğu savaşta çeteleri, köy korucularını silahsızlandırma ve caydırmaya yönelik bir çabanın sahibiydi.

Şoreş yoldaş, kurallı yaşamı pratiğine egemen kılan bir savaşçıydı. Partiye, Parti değerlerine bağlılıkta hassas olduğu kadar, korumasını da bilirdi. Yoldaşlarına bağlılıkta örnek bir kişiliğe sahipti. Dayanıklı yapısıyla, direngen, alçakgönüllü ve yorulmak nedir bilmeyen özellikleri ile tüm yoldaşları tarafından sevilen, sayılan bir konuma ulaştı. Partinin verdiği her görevi, büyük coşku ve fedakarlıkla yerine getirirdi.

Şoreş yoldaş Gabar'da eylemliliğe yöneldiği bir dönemde, sömürgeci ordu sürüleri ile ARGK birliği arasında çatışma meydana gelir. Gündüz başlayan çatışma gece geç saatlere kadar sürer. Çatışmada üstün askeri yetenekleri ile sömürgecilere büyük kayıplar verdiren **Şoreş** yoldaş, kanının son damlasına kadar savaşarak şahadet mertebesine ulaştı.

(Zeki...)

Şırnak'ın Gundikê Remo köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluğu yoksulluk içinde geçti. Çocuk yaşta ailesinin maddi yükünü hafifletmek için çalışmaya başladı ve çok genç yaşta çobanlığa başladı. Bir süre de Şırnak Kömür Ocakları'nda çalıştı.

Gundikê Remo, savaş ortamında mücadelemize büyük katkıları bulunan bir alandır. Yurtsever duygular, yaşama bir bütün olarak egemendir. Sömürgeci Türk devletinin tüm çabalarına rağmen köy koruculuğunu kabul etmez. Düşman köyü tümden boşaltma yöntemine başvurur. Fakat köy halkı, ölümü göze alarak köyünden, toprağından kopmayı kabul etmez. Sömürgeciler, aldıkları kararı uygulamaları karşısında köy halkı büyük bir isyana geçer. Bu uygulamalara karşı, **Zeki** yoldaşın da içinde yer aldığı büyük bir grup, dağlık alana çekilerek ARGK saflarına katılır. Gundikê Remo köyü, böylelikle düşmana kahredici darbeyi indirir.

Zeki yoldaş, mücadele saflarına katılmadan önce ülke sevgisiyle doluydu. ARGK birliklerinin yapmış olduğu köy toplantılarına katılır ve yapılan propaganda faaliyetlerinden etkilenirdi. Bunun üzerine halk milisliği görevini üstlenir ve tüm yeteneklerini harekete geçirerek, mücadeleye katkılarını sunmaya çalışır.

Zeki yoldaş, Türk sömürgeciliğine karşı soylu kinle doluydu. Türk sömürgecilerinin örgütlemek istediği çeteciliğe büyük darbeler indirdi. Çetelerin silahlarını ve telsizlerini alarak ARGK saflarına katıldı.

Zeki yoldaş, 1989 yılının baharında ARGK saflarına katılır. Gundikê Remo köyüne giren ARGK birliği, köy halkını köy meydanına toplayarak propaganda yaptıktan sonra, Askerlik Yasası'na göre savaşa katılacak olan gençlerin isimlerini açıklar. **Zeki** yoldaş, gönüllü olarak saflara katılır. Ordu içindeki yerini alır.

Zeki yoldaş, ARGK saflarına katıldıktan sonra siyasi ve askeri eğitime alınır. Savaş ortamında eğitimini tamamladıktan sonra, aktif bir savaşçı olarak mücadeleye katılır. Katıldığı eylemlerde yüksek askeri dehası ile örnek bir kişiliğe sahipti. Parti içinde kısa geçmişine rağmen, Parti yaşamıyla bütünleşerek uyum sağlayıp büyük gelişme kaydetti. **Zeki** yoldaşın en olumlu özelliklerinden biri de savaştaki saldırı ruhunu sürekli kılmasıdır. Coşkulu, fedakar, çalışkan özelliklerinden dolayı manga komutanlığı yardımcılığına getirildi. Verilen bu görevin coşkusuyla, görevlerini layıkıyla yerine getirmeye çalışırdı.

Zeki yoldaş, siyasi ve askeri eğitimde öğrendiği her şeyi pratiğe aktarmayı ilke edinmişti. Bu özelliklerinden dolayı yoldaşları tarafından sevilen, sayılan bir konuma ulaştı.

Zeki yoldaş, sömürgeci kolluk kuvvetleri ile ARGK birliği arasında meydana gelen büyük bir çatışmada mermileri bitinceye kadar kahramanca direniş sergiler. Sömürgeci ordu birliklerine büyük kayıplar verdirerek şehitler kervanına katıldı.

-Gabar direniş şehitlerinin anısını, özgür vatan toprağını yaratarak abideleştireceğiz!

Botan Cephesinden savaş arkadaşları

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

GERÇEKLEŞEN SOSYALİZMİN DÖNÜM NOKTASINDA YENİ SOSYALİZM ARAYIŞLARI ÜZERİNE

Tarihte sosyal mücadeleler her zaman düz bir hat üzerinde gelişmezler. Bazen sıçramalı ileriye açılımları olduğu gibi, aşırı gitmenin tıkandığı, tökezlediği ve aynı biçimde restorasyon, yani yeniyi yeniden inşa etme süreçlerinin de yaşandığını görmekteyiz. Normal olan da budur. Sürekli geriye gidiş ne olağandır, ne de ileriye doğru hep gidilir. Ender olarak bunlar ortaya çıkar. İnsan türünün toplumsal gelişmesi diyalektik karakterdedir; yani çelişkilidir. Geri ve ileri yanları sürekli çatışma halindedir. Bunlar toplumsal biçimlenişler ve ulusal bünyeler içinde bazen çok kısa süreler içinde, bazen de devrimsel dediğimiz patlamalar halinde önemli sıçramaları gerçekleştirdikleri gibi, eğer önlerine koydukları amaçlara karşı tutarlı yürüyemezlerse, kabuk bağlarlarsa, önlerine dikilen yeni sorunlara çözüm gücü göstermezlerse, güçlü bir devrimci temele de dayansalar, bu tip sıçramalı gelişmeler, tersine bu sefer bir reaksiyon, bir gericilik biçiminde sağa savrulurlar. Güçlü bir devrimci gelişme, güçlü bir karşı-devrimci gelişme eşlik edebilir.

Tarihten bazı örnekler verirsek; daha İslam Devrimi bir-iki on yılını yaşamadan sağa kaymıştır. Bir anlamda özellikle de devlet bürokrasisini yarattıktan sonra, o bürokrasiyi kullanan ve somut ifadesini Emevi devletinde bulan, birçok yaklaşımıyla da İslamın özüne ters düşen veya onun sağını temsil eden eski, gerici birçok özelliği devlet yapısında temsil eden bu gelişme bile daha sonraki bütün savaşlarda etkili olmuş, mezhep çatışması biçiminde de sürse, günümüze kadar varlığını etkili bir biçimde Ortadoğu halkları bünyesinde sürdürebilmiştir. Bu da tamamen sosyal bir mücadeledir ve son tahlilde devrim ile karşı-devrim biçiminde bir tanımlamayı hak edebiliyor.

Fransız Devrimi'nde de benzer durumlar yaşanmıştır. Devrimin ilk yıllarındaki muazzam ve daha çok da terörle yürütülen gelişmesi kısa bir süre sonra tökezlemiş, iç nedenlerle dış nedenler birleşmiş ve daha fazla açılım şansı bulamadığı için, o bildiğimiz restorasyon dönemiyle tekrar o yıktığı dağınıklıkların kendini restore etmesi sözkonusu olmuştur. Yani birkaç on yıl burjuva devriminin yayılma yıllarıysa, daha sonraki birkaç on yıl da tekrar restorasyon dönemi olarak, yani gericilik dönemi olarak gelişmiştir.

En çok üzerinde durduğumuz ve bugün son derece tartışmalı bir duruma gelen gelişmelerin temelini oluşturan Ekim Devrimi için de ve daha çok da yaşadığımız günlerde benzer bir durumla karşı karşıyayız. Devrimin üzerinden 70 yıl geçmesine rağmen, bugün güçlü bir karşı-devrimci tepkiyle bir sağa savrulmanın yoğunca yaşandığı bir gerçektir. Bu demek değildir ki, her şey sağa, yani kapitalizme savrulur. Mümkün değil, mutlaka bu savrulma içinde tekrar ileriye hamle yapma durumu ortaya çıkacaktır. O halde nasıl değerlendirmeliyiz bu ortaya çıkan gelişmeleri? Biraz daha detaylandırırsak, genelde her devrimin hızlı gelişme dönemleri vardır. Daha çok ihtilal dönemi dediğimiz, eski düzenin paramparça edildiği, onun bütün alt ve üstyapısının alaşağı edildiği bir dönem ve yine daha sonraki bir süreci vardır, o da devrimin kendi altyapısını ve üstyapısını kurmaya çalıştığı yıllardır.

Bu yıllar, genellikle devrimin yılları olarak adlandırılır. Restorasyon veya geriye dönüş -eğer fırsat bulursa- devrim, altüst oluş yıllarında ortaya çıktığı gibi, kuruluş yıllarında da ortaya çıkabilir. Bu başarılı olur veya başarısız olur ama; hem yıkma, hem yeniden inşa başarıya ulaştıktan sonra da geriye dönüş gelişebilir. Nitekim verdiğimiz örnekler bunu kanıtlar. İslam Devrimi'nde olsun, Fransız Devrimi'nde olsun, başarı sağlandıktan sonra eskinin varlığını daha etkili duyurduğu gözlemlenebilmektedir. Tam başarıya ulaştıktan sonra neden gerileme sözkonusu olsun diye sorulabilir. Devrimlerin mantığında biraz da süreklilik vardır. Devrimin sıçramalı karakteri kadar, süreklilik biçiminde bir özelliğine de tanığız ve bu süreklilik içinde her zaman bir gerileme yanı ve bir de ilerlemek isteyen yan vardır. Eğer, tam başarıya ulaştık, örneğin sosyalist dönemlerde de başarıya ulaştık, garantiye aldık her şeyi, artık bundan sonrası yaşamamız gereken bir cennettir, denilirse; sonsuz barış çağıdır, denilirse, işte orada mutlaka yeni türden bir çelişki gelişir. Bu hülyaya son verecek, gerçekten acımasızlığını bir kez daha ortaya çıkaracak; hem de beklemedikleri anda ve zeminlerde boy verecek gelişmeler ortaya çıkar. Böylece, yapılması gerekenin daha çok olduğunu, hayallere kapılırlarsa, beklemedikleri bir şekilde her şeyi kaybedebileceklerini açıkça gösteren ve özellikle de karşı-devrimci yanı ağır basan gelişmeler peşpeşe devreye girer. Devrimci düşüncenin bu temelde daha gerçekçi olması kadar özellikle devrime oportünistçe yaklaşımın da hayalciliğe götürdüğü, dolayısıyla karşı-devrimcilerin gelişmesini hazırlayıcı bir konum yarattığı görülmektedir. Bir yerde gerçeklerle, devrimci gerçeklerle ters düşen her zaman oportünizme gider. O da karşı-devrim zeminine götürür. Ve bildiğimiz gibi, bu sefer geriye doğru altüst oluşlar başlar. Bu, tekrardan bir devrimle karşı-devrim döneminin içine girildiği anlamına gelir ve tarih yine bu mücadeleler tarafından belirlenerek gelişmesine devam eder.

Bu çerçeve dahilinde Ekim Devrimi ve sonuçlarına baktığımızda, şüphesiz insanlık tarihinin önemli bir sıçrama noktasıdır. Devrimde yarım da olsa, başarı sağlanmıştır. Özellikle kapitalist sistemin en zayıf halkası olarak Çarlık Rusyası'nda devrim üstyapıyı ve altyapısını yıkmıştır. Yoğun mücadeleler pahasına da olsa, sosyalizmin inşasına ve onun üstyapısının sağlamlaşmasına, sağlamca gelişmesine başarıyla geçilmiştir.

Her devrim biraz da kendisini ahir zaman devrimi sayar, maalesef. Çok tuhaftır; İslam Devrimi'nde bunun peygamberi, "İslam son dindir, ben de son peygamberim" der. Bunun bazı nedenleri vardır. Bir yerde en son Semavi bir din olmasının, uygarlığın vardığı aşamayla ilişkisi vardır. Dinsel kavramların gerçekten en son şekline, özellikle Musevilik ve Hıristiyanlık -ki en kapsamlı dinlerdir bu dinler- ardından İslamiyette varmış olduğundan bahsetmek gerekiyor. Hz. Muhammed'in bu yönlü varsayımı, yani son peygamber olma, son pir olma görüşü, bir anlamda doğrulanmıştır da. Neden? Çünkü, ondan sonra yeni dinlerin ortaya çıkmasından ziyade, yeni bir ideolojik tür ve daha çok da kapitalizmin gelişmesiyle ortaya çıkmıştır. Dinlerden ziyade, gerçeğe daha yakın felsefe ve diğer ideolojik düşünce biçimleri, insanlığın ufkunu açmaya çalışmışlardır. Bir yerde demek ki, uygarlığın vardığı aşamada artık dinlerin, İslamiyetin somutunda son söz olduğu, din adına söylenen en doğru sözlerin İslamiyette söylendiği, bu anlamda, "son din, son peygamber" varsayımının, hatta belirlemesinin yerinde olduğu görülüyor.

Fransız Devrimi'nde de benzer bir durum vardır. Fransız Devrimi, insanlığın sonsuz özgürlük, eşitlik, kardeşlik çağının açıldığından bahseder ve aslında düşünmez devrimlerin gelişebileceğini. Fransız Devrimi ve onun ilkeleri o zaman için son sözdür. Bir kez daha adeta peygamberce, sonsuz gelişmeye yol açan ilkeler ve onun devrimi ve kişiliği ortaya çıkmıştır. Dönemine göre biraz da böyledir. Nasıl ki, dönemine göre İslam, söylenmesi gereken en son sözleri söylemişse ve eylemi sınırsız bir biçimde ortaya koymuşsa, Fransız Devrimi'nde ifadesini bulan burjuva devrimi de o dönemin en cesur sözünü ve eylemini ortaya koymuştur. Dolayısıyla sonsuz ufuk ve eylem iddialarının o gün için bir geçerliliği vardı. Ama; o gün için. Unutmayalım ki, insanlar genellikle kendi yaşadıkları çağı, çağların en son sözü olarak değerlendirirler.

Bizler bile bugün yaşadığımızı değerlendirirken, yaşadığımız çağı değerlendirirken, en gelişmiş, insanlığın ulaşabileceği -bir anlamda da öyledir- tam son söz olarak değerlendiriyoruz. 2000 yıl sonrasını fazla ciddiye alıyor değiliz. Varılacak yere varılmıştır, söylenecekler söylenmiştir inancındayız, ki onlar yaşadıkları tarihsel döneme haklı olarak daha fazla böyle bir hüküm biçebilirler. Çünkü o güne kadar görülmemiş ilkeler ve uygulamalar sözkonusudur.

Ekim Devrimi de böyle bir ütopyaya sahiptir. Ekim Devrimi'ndeki komünizm ütopyası; yani sonsuz barış, özgürlük çağı, herkesin yeteneklerine ve ihtiyaçlarına göre ilkesi nedir? Bir ütopyadır! Gerçekleşme şansı da olsa, bilime son tahlilde dayanma iddiasında da olsa, bir ütopyadır. Ütopyalar her zaman gerici değildir, ilericidir de. Komünizm ütopyası ilericidir. Gerçekten Ekim Devrimi'nin geliştiği yıllarda, onun dünyayı sarsan etkilerine baktığımızda, ortaya atılan ilkelerine, sloganlarına baktığımızda ve de inanılmaz bir enerjiyle, bu devrimin dünyaya saçıldığını gördüğümüze, insanlığın bir kez daha peygamberce bir kalkışa geçtiğini, bir kez daha son söz dedirtecek kadar öğrenmesi gereken en doğru sözü söylediğini, eylem denilen, devrimci savaş denilen bir uygulamayı en cesur bir kalkış olarak önüne koyduğunu ve gerçekleştirdiğini de görüyoruz. Hem de bu devrim gerçekten özgürlük, eşitlik, kardeşlik anlamında daha önceki devrimleri katbekat aşan bir özellikte olarak gerçekleşir. Ve etkileri hem daha da süreklidir ve hem de yaygındır. O zaman bir proletarya enternasyonalizmi ilkesi vardır. Bu ilkeye göre, tüm ulusların bağımsızlığı ve özgürlüğü şarttır. Dünyanın neresinde olursa olsun, ezilen halkların başkaldırısı desteklenecektir.

Bu ilkedir. Öyle devletin politik çıkarı, dış ilişkilerin ihtiyacı gibi, herhangi bir oportünist yaklaşımla lekelenemeyecek kadar ciddi bir ilkedir. Her halükarda sadece ve sadece devrimin çıkarına -devletin değil, ulusun değil- göre, ya açık desteklenir ya da sakıncalıysa desteklenmez, hem de geçici bir süre için. Ama, dünya devrimine hizmet ettiği oranda bu böyledir, çünkü; bütün halkların direnişinde bu yan çok güçlüdür. Bunlar sonuna kadar desteklenir. Bu Ekim Devrimi'nin yüce bir ilkesidir. Ve daha sonra kurulan devletlerin politikaları ile alakası olmayan, devlet çıkarı ile alakası olmayan yüce bir ilkedir. Saptırılmıştır, o ayrı bir mesele. Başlangıç böyledir yani. Sınıfsal eşitlik için de böyledir. Yani sınıfların tasfiyesi, çok belirgin bir tanıma sahiptir, ulusların eşitliği kadar sınıfların eşitliği, hatta sınıfların ortadan kalkışı, Ekim Devrimi'nin en tarihi gerçeklerinden birisidir.

Yine, daha sonra bürokratik bir kapitalist sınıfın boy vermesi, sınıfların ortadan kaldırılması teorisinin güçlü ve gerçekleşme kabiliyetinde olduğu gerçeğini ortadan kaldırmadı. Devrim bu ilkeye son derece bağlıdır ve tamamen sonuna kadar, yani sınıfların ortadan kalkışına kadar devrime bağlı olma, devrimi dünya devrimi haline getirme, bu konuda tüm karşı koymaları, geriye sapışları sonuna kadar ideolojik-politik ve eylemsel mücadele ile karşılayarak, amacına sonuna kadar yürüme, onu gerçekleştirme tutkusundadır. Ekim Devrimi'nin evrenselliğinden bahsedeceksek, bu iki alandaki eşitliğe, birinci planda yer vermeliyiz. Bu, sonuna kadar ulusların bağımsız, özgür ve eşit temellerdeki birliğin; yani, enternasyonalizm ve bunu mümkün kılan sınıf temelindeki sınıflararası eşitliğin; yani, sınıfların tasfiyesinin gerçekleştirilmesidir. Buna sonuna kadar bağlı kalınması, Ekim Devrimi'nin sürekliliği ve evrenselliğidir. Burdan saptınız mı, ulusların bağımsızlık ve özgürlük savaşımını sürekli kılmadınız mı, onu desteklemediniz mi, bu ilkeye ters düşmüşsünüzdür. Sınıfların ortadan kaldırılışını sürekli devrimle beslemediniz mi, bu ilkeye de ters düşmüşsünüzdür. Ve eğer bu ikisinden vazgeçmişseniz, devrim durmuştur. Onun yerine ya bir yozlaşmadan, ya da bir karşı-devrimin gelişmesinden bahsedebiliriz. Bu ilkeye nasıl varılır? Parti meseleleri, kurulacak demokrasi ikincil düzeyde sorunlar olarak karşınıza çıkıyor. Ekim Devrimi'nin temel ilkesi bu olursa, şüphesiz bunun bir partisi olacaktır. Bu, devrim partisidir; bürokratların değer paylaşımı, -daha sonraki sosyalist ülkelerde gelişen budur- üretilen değeri paylaştıran bir mekanizma değildir. Zaten bu partilerin şimdiki yıkılışını değerlendirirken, bunu daha iyi göreceğiz. Partiler devrimi evrenselleştirme ve sürekli kılma partileridir. Yoksa, bu toplumların ürettiği ve adına reel sosyalizm dediğimiz, belli ölçüde maddi, manevi kalkınmışlıklarını gaspedip, bir kapitalist sınıf gibi, biraz da çapulcasına bir klik örgütlemeleri, bir aygıt geliştirmeleri, proletarya partisi anlamıyla çelişir, onun reddidir. Yine proletarya demokrasisi ile çelişip onun reddidir. Bunların partide, devlette kurdukları aygıt, aslında hem devrim partisi kavramına ve hem de devlet demokrasisine aykırıdır. Neden? Çünkü; kurulacak parti de, devlet de son tahlilde bu ilkelere hem süreklilik, hem evrensellik kazandırmakla mükelleftir.

Ekim Devrimi'nde eşitlik uğruna savaşım veren partiyi ve onun kurduğu üst yapıyı, yani en başta devleti, belli bir ulusun reel sosyalizminin kuruluşu ile sınırlandırdınız mı; ve de bu ulusun bünyesinde yapmanız gereken tek işin, ekonomik kalkınma çelişkisi olduğu, kapitalist-emperyalist ülkelere ulaşma ve gerekirse, bunun için devrimi değil de baş çelişkisini, yani emperyalizmle uzlaşma ve hatta giderek sonsuz barış içinde yaşamayı kabul ettiniz mi, Ekim Devrimi'nin ilkesi ile ters düşmüşsünüzdür. Hele hele içte birçok sınıf belirtisine, en başta parti içinde, devlet içinde meydan verdiniz mi;

"... Öyle anlaşılıyor ki, 80'ler sonrası Sovyetler Birliği'nde Andropov yönetimi, biraz daha radikaldir ve devrime yönelmeyi amaçlamış olabilir. Onun ortaya çıkışını, tasfiyesini iyi bilemiyoruz, ama, böyle bir istemden bahsedilebilir. Tamamen kapitalizme savrularak değil de, devrime sarılarak bir adım atma çabası başarısızdır, veya başaramamıştır. Gorbaçov, bu çelişkilerin farkında olarak ortaya çıkıyor. Ve özellikle anlaşılıyor ki, her ne kadar Glasnost-Perestroika adı altında, yeni görüşler dese de ve bugün en çok Brejnev'i eleştirir gibi görünse de, aslında kendisi, Brejnev döneminin beslemesidir..."

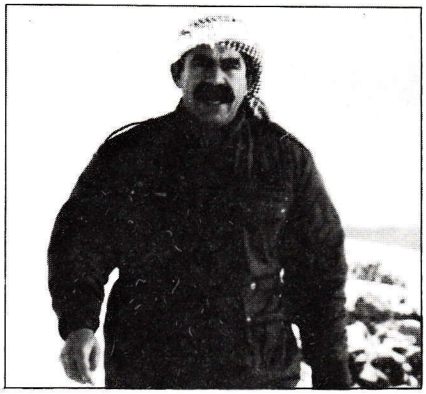

ulusların eşitsizliğine göz yumdunuz mu; dış politika uğruna, yani bir yerde içteki sınıf çıkarının dışarıya yansıması olan dış politika uğruna devrimleri de sınırlandırdınız mı, devrimden vazgeçtiniz mi, Ekim Devrimi'nin temel ilkesinden vazgeçmişsinizdir. Ve ortada kalan, aslında belli ölçüde devrimsel bir gelişme temelinde ortaya çıkılsa da, sosyalizmin belli bir gelişmesine tanık olunsa da, devrimle sürekli beslenmediği için, devrim evrenselleşmediği için bir yozlaşmadır. Bu devrimci temelin giderek aşınması ve giderek onun aşınması oranında bunun ideolojide oportünist, revizyonist bir tutum alması ile başlatılır. Daha sonra devletin, partinin içinde bir bürokratik aygıta hakim olmakla ve buna süreklilik vermekle biraz daha hayatiyet bulur. Dış politikada devrimlerden vazgeçme, iç politikada sınıfsal eşitsizlikleri geliştirme ile karşılık verdiniz mi, artık oportünizme ve revizyonizme, politikada da bir geriye dönüşe, ekonomik alanda kapitalizme yol veren, ona umut veren gelişmeye yol açmış olursunuz. Devrim tamamen durur. İçte sınıfsal eşitsizlikler kaldırılmazsa, daha da gelişmeye başlar. Sonuç olarak; bu ülkelerde, değişik bir tarzda da olsa, belli bir gelişme aşamasından sonra da gelişse, bir geriye dönüş, hem altyapıda, hem üstyapıda gelişmeye başlamıştır. Öncelikle ideolojiktir, sonra politik, giderek ekonomik bir hal alır. Sovyet tipi sosyalizmin gelişmesinde, bu durumları görüyoruz. Çok iyi görüyoruz hem de.

Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği koşullarda, kapitalist emperyalizmin dünya çapında egemenliği sözkonusudur. Her ne kadar kapitalist emperyalist ortaçağ kalıntıları ile güçlü bir ittifaka girmişse de -örneğin Çarlık Rusya'sı da bunlardan birisidir-, kendi içinde çok çelişkiliyse ve yıkılış ögelerini taşıyorsa da hala güçlü ve egemendir. Ekim Devrimi gerçekleştiğinde emperyalizmin sisteminde ufak bir gedik açmıştır. Yani ulusal baskı, sömürgecilik ve aşırı sınıf baskısı ve sömürüsü ortamında açılan bir penceredir. Dolayısıyla, hem hakim sistemden sürekli bir etkilenme, onun kuşatması altında olma sözkonusudur, hem de gerçekleşen Rusya yarı-feodal bir ülkedir. Ortaçağın etkileri ile sürekli tehdit altına alınma anlaşılırdır. Çünkü, bu zeminde boy veriyor. Başlangıçtaki çok sert acımasız terörü uygulaması da anlaşılırdır. Uygulamazsa, bir gün dahi yaşayamaz. Bilindiği gibi, devrimi daha bu yıllarda yani gerçekleşmesinden bir yıl sonra, emperyalizmin kuşatması, içteki ayaklanmalar, onu neredeyse tasfiyeye götürüyordu. Ama, şiddetli geçirilen bir iç savaş her ne kadar tehlikeyi bertaraf ettiyse de, oldukça yıpranmış olarak çıkıyor. Henüz inşa sürecine, yani sosyalizmin inşasına geçilmemiş; ve tam bir kuşatma altında olduğu için de dışarıdan fazla destek alamıyor.

Ekim Devrimi'nin özellikle çok bel bağladığı Avrupa devriminin gerçekleşmemesi, Polonya önlerinde Kızıl Ordu'nun başarısızlığı ile pekişiyor. 20'lerde ulusların kurtuluş hareketi çok sınırlıdır.

Bir Türkiye'deki ulusal kurtuluş hareketi vardır, ancak o da burjuva önderliklidir. Son derece güdük bir anti-emperyalist ve içte demokratik yönü olmayan bir devrimdir. Ondan medet umuyor, hatta oldukça destekliyor. Çünkü, o dönem için, biraz emperyalizmi zorluyor, emperyalizmin önderliğine oynayan İngiliz burjuvazisini uğraştırıyor, o yüzden destekliyor, aslında. Sınırlı ve taktik amaçlıdır bu destek.

NEP programı vardır. Kapitalizmi biraz yaşatarak devrime soluk aldırmayı amaçlıyorlar, yani kendi önderliklerinde bilinçli, geriye yönelik küçük bir adım atıyorlar. Biraz soluk alma, mola verme dönemi olarak ele alıyor, oldukça taviz veriyorlar. Yine bir soluk aldırmadır bu. Daha 1917'lerde bu gerçekleşiyor. Bildiğimiz gibi, bu zor koşullarda hayat bulmaya çalışan Ekim Devrimi ne altyapısını, ne üstyapısını inşa etmiş durumda değildir. Parti içinde zaten sürekli çatışmalar vardır. Parti içinde geriyi, burjuva yolları, kapitalist yolları önerenler vardır. NEP programını daha da uzun süreli kılmak isteyenler vardır. Buharin örneğinde olduğu gibi, Troçki örneğinde olduğu gibi, devrime inanmayanlar vardır. "Tek ülkede devrim gelişemez ve dolayısıyla daha o günden yaşanması gereken bir tasfiyedir. Dünyaya

“... Devrim üzerinden 70 yıl geçmesine rağmen, bugün güçlü bir karşıdevrimci tepkiyle bir sağa savrulmanın yoğunca yaşandığı bir gerçektir. Bu demek değildir ki, her şey sağa, yani kapitalizme savrulur. Mümkün değil, mutlaka bu savrulma içinde tekrar ileriye hamle yapma durumu ortaya çıkacaktır...”

devrim ihraç edilemez. Avrupa devrimi de gerçekleşemiyor. Dolayısıyla Rusya'daki devrimi de, umutsuz olarak görmek gerekir. Kısa bir süre içerisinde yozlaşması, tasfiye olması kaçınılmazdır" tarzında bir görüş vardır.

Diğer yandan, canını dişine takarak devrimi sürdürme çabası vardır. Stalin ve kişiliğinin gündemleştirdiği aslında budur. Zor koşullarda da olsa, aceleye de gelse, kaba da olsa, devrimi sürdürmeyi, özellikle de sosyalist inşada, onun proletarya diktatörlüğü aygıtını geliştirmede kararlı tutumu ifade etmektedir. Bu tutumlar da bilindiği gibi, 25'lerden itibaren, öncelikle Parti içindeki hiziplerin mücadelesini sona erdirme, bununla atbaşı olarak Kulakları ezme, yani toprak orta burjuvalarını tasfiye etme, tarımda kollektivizasyon, büyük bir sosyalist inşa ameliyatıdır. 30'larda bu büyük bir hamledir. Tarihi bir girişimdir. Yine bu yılda sosyalist sanayisinin inşasına geçilir. Bu da tarihin büyük bir hamlesidir. Ve bu yıllar denilebilir ki, Sovyetler'in en çok kök saldığı, ekonomik temele kavuştuğu yıllardır. Aynı biçimde devlet çatısı, proletarya diktatörlüğü çok kaba da olsa, adı çok geçen sertliklere, acımasız uygulamalara da tanık olunsa, öyle gerçekleşiyor. Doğrultu esas itibarıyla, Ekim Devrimi'nin alt ve üstyapısını kurma yönündedir.

Özellikle 25'lerden itibaren, Stalin'in Bolşevik Partisi'nin denetimini devraldığı dönemden itibaren dünya çapında gelişen bir faşizm tehlikesi vardır. Ve 30'ların sonlarına doğru geldiğimizde faşizm artık dünyayı yutacak durumdadır. Dolayısıyla tavizler de verir Stalin. Hatta Hitler'le bu konuda 1939'larda bir anlaşma imzalar. Emperyalist sistemi kendi içinde en azından birkaç yıl da olsa uğraştırmayı amaçlıyor. Biraz daha zaman kazanma çabasıdır ve çok iyi bilinir ki, faşizm, daha sonra Sovyetler'i yıkmaya hazırlanacaktır. Bunun için Parti içinde de aşırı bir merkeziyetçilik, diktatörlük uygulanarak, Sovyetler savaşa hazır hale getirilmeye çalışılır. Özellikle devlette ve partide demokrasi ihmal edilir, uygulanamaz. Eski canlı, tartışmalı parti ortamı yerine, emirle yürüyen bir dönem zorunlu olarak gelişir. Stalin bu konuda doğru mu hareket etti, yanlış mı hareket etti? Düşünülmesi gereken, mutlaka devrimin alt ve üstyapısını kurmak ve faşist bir saldırıya karşı hazırlıklı olmayı gerçekleştirmektir. Bunların yapıldığını görmekteyiz. Parti içinde demokrasi oldukça sınırlandırılmıştır. Tartışma özgürlüğü sınırlandırılmıştır. Bu olmayınca da, özünde bağlı olmayanlar kendini gizlemiştir. Ses çıkaramaz duruma gelmişlerdir. Bir yerde ikiyüzlülük gelişmiştir. Daha sonraki yozlaşmanın bu aşamadaki gelişmelerle yakından ilişkisi vardır.

II. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı bütün olumsuzluklar, 20 milyon insanın kaybı, getirdiği yıkım ilave sorunlar getiriyor. Hiç şüphesiz; savaştan sonra da sosyalizm geliştirilmek istenmiştir. Fakat gelişme, sadece kapitalizmin düzeyine ulaşmayı, devlet kurmayı amaçlıyor. Onu aşma biçiminde bir perspektifi neredeyse yoktur. Dolayısıyla burada ciddi bir noksanlıktan bahsetmek gerekiyor. Amaç; kapitalist emperyalizmi dengeleme ise, ya sonrasına ne diyeceğiz? Mevcut ilke ve uygulama kapitalizme ulaşma ise; onu aşma, onu tasfiye etme durumu nerede kalıyor? Burada bir kez daha özellikle Stalin pratiğinde karşımıza çıkan temel noksanlık, kapitalizme ulaşma, onun ile denge kurmayı taktikte de olsa, amaçlamadır. Bütün gücünü buna harcamadır. Yapılan, bunun yerine devrimi süreklileştirmeyi, evrenselleştirmeyi ikinci plana düşürmedir. Zaten Çin Devrimi'ne bakışında da bunu görmek mümkündür. Stalin, Sovyet-Rusya merkezli sosyalizmin inşasına o kadar gömülmüştür ki, eğer Çin'deki devrim biraz onu olumsuz yönden etkiliyorsa, mesela bir istikrar dönemine ve emperyalizmle fazla savaşmamaya ihtiyacı varsa ve bu sarsıntıya uğruyorsa, devrimi desteklememiştir. Nitekim o zaman III. Enternasyonal işbaşındadır ve bunun şahsında Çin Devrimi mahkum edilmiştir; "Çin Devrimi'nin gelişim rotası doğru değildir" denilerek desteklenmemiştir. Mao kendi başına bu görevi destekler. Halk savaşı teorisini geliştirerek ve köylülüğü de bu savaşa çekerek, Çin Devrimi'ni bağımsız bir temelde geliştirerek zafere götürür. Burada mühim olan; devrime yaklaşımda daha çok hakim olan anlayışın, var olanı biraz koruma veya buna aşırı rol verme; gerekirse, parça-bütün meselesinde vurgulandığı gibi, bu ilkeyi biraz da ters yorumlama, her şeyi bir yerde Sovyet Rusya'daki sosyalizmin yaşatılmasına göre değerlendirmedir, bu sosyalizmin yaşatılması için devrimlerden de vazgeçilir. Emperyalizmle uzlaşma mantığına daha fazla yer verilir. İkisi de yapılmıştır. Aslında, Çin Devrimi'nden vazgeçme ve daha o zaman hem Hitler'le, hem de İngiliz-ABD ittifakı ile uzlaşmayı arama durumu vardır. Bunun taktik gerekçeleri belki sıralanabilir, ama ne kadar taktiksel olarak yaklaşılmıştır, ne kadar geneli belirleyen bir durum kazanmıştır? Daha sonraki gelişmelerden görüyoruz ki, aslında başlangıçta sınırlı, geçici amaçlar için geliştirilen bu ilişkiler daha sonra temel Sovyet politikası olarak karşımıza çıktı. Günümüzde de artık dış politika olmaktan da çıkıp neredeyse bir dünya görüşü haline geldiğini görmekteyiz. Bunlara neden yönelindi? Devrimin evrensellik ve süreklilik ilkesinden neden vazgeçildi? Aslında dünya devrimi için az çaba harcandığı söylenemez. Kurulan III. Enternasyonal bir anlamda dünya devriminin planlanması fikrinin bir eseridir. Lenin önderliğinde kurulan bu Enternasyonal, emperyalizmin bağımlılığı altındaki ülkelerde, ulusal kurtuluş devrimlerini, kapitalist metropollerde ise, işçi sınıfı devrimlerini gerçekleştirmek ereğine sıkı sıkıya bağlıdır. Stalin'in Enternasyonal'de aldığı tutum bu ilkeyi daha çok, her şeyi aşırı bir biçimde Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin inşasına bağlı görme, "gerekirse bazı devrimlerden vazgeçilir ve kapitalist emperyalizmle uzlaşılır" mantığı çerçevesindedir. Bu temelde Ekim Devrimi'ni, onun Sovyetler'deki gerçekleşisini, reel sosyalizmi sürdürmedir.

Kısaca, Stalin dönemi için şu saptamayı yapmak yerindedir: Her ne kadar devrim sürdürülmek istenmişse de, devrimin sürdürülmesine, onun alt ve üstyapısının kurulmasına içten inanılmış ve temel iç ve dış politikalar bu devrime göre belirlenmişse de, aşırı taviz verilmiştir.

Troçki için söylenecek tek bir söz, bu konuda köksüz de olsa, küçük-burjuva aydın yaklaşımı ile de ilişkili de olsa, devrimin sürekliliğine ve evrenselliğine daha fazla yer vermek istemesidir. Aslında Sovyetler'e uygulanırsa, bu görüş, o yaklaşımı ile, sınıf temeli ile, diğer görüşleriyle tasfiyeye götürür. Ama Sovyet örneğinde görülen Sovyetler'i yaşatmak için dünya devrimini ikinci plana düşürme, devrimin sürekliliğini gözetme değil de, "uzun soluklar kazanayım" adı altında oldukça etkili uzlaşmalara yönelme, Ekim Devrimi'nin evrensel ve süreklilik ilkesi ile çatışır.

Bir anlamda Leninist tipin, devrimin sonraki gelişmesinin ciddi yaralar alması olarak da bu durumu değerlendirebiliriz. Bilindiği gibi, Lenin bu devrimin ideolojik ve politik önderidir. Ve zaferine de tanık olmuştur ama, kuruluşuna yön verememiştir, kuruluşunu yönetememiştir; özellikle onun ekonomik inşasını ve proletarya demokrasisini, diktatörlüğünü kendi önderliğinde ne başlatabilmiş, ne de sürdürebilmiştir. Daha sonrasının hiziplerin çatışması ortamında nasıl geliştiğini gördüğümüzde, acaba Lenin'in bizzat kendisi bu uygulamaları ne kadar kabul edebilirdi sorusunu sorabiliriz. Lenin'in son değerlendirmelerinin olduğundan, onun vasiyetinden bahsedilir. Troçki hakkında, Lenin yanılmaz, bir ortayolcu olarak değerlendirir. Fakat, "onunla çalışılabilir" der. "Tamamen Bolşevik hizbin denetimi altında olmak kaydıyla bu çalıştırılır" der ve nitekim çalıştırılıyor da. Ekim Devrimi'nin ilk günlerinden tutalım, daha öncesi ve sonrasında, Troçki'nin Lenin'le ortak çalışması vardır; fakat, o Lenin'i kullanmak istiyor, Lenin de onu kullanmak istiyor. Durum böyledir. Lenin, Stalin'in kabalığından bahseder. Aslında sonunda çok iyi görüyor ki, Stalin pratikçiliği, Bolşevik hizbinin varlık nedenidir. Ve Bolşevik hizbi de olmasa, Ekim Devrimi aslında fazla sürdürülemez. Dolayısıyla bir yerde, o pragmatizme mahkum; kaba, bürokrat, hatta büyük Rus şovenizmi etkilerini taşıyor dese de, ciddi eleştirileri olsa da, önemli oranda Bolşevikliğin, Bolşevik kadroların gerçeği de budur. Ve denilebilir ki, o zaman Politbüroyu teşkil edenlerin hemen hepsine eleştirileri olmakla birlikte, başka bir çıkışı da Lenin göremiyor. Bu ne demektir? Ekim Devrimi'nin daha o zamandan bir tıkanıklıkla karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Aslında Lenin devrime inanıyor, devrim kendisinin eseridir. Ona bütün gücünü vermiştir, Politbüro kendisinin sorumluluğu altında kurulmuştur. Ama, çok şiddetli eleştirileri de var; beğenmiyor. Bunlardan gelebilecek tehlikeyi görüyor, endişeli olduğunu ve dikkat edilmezse, gerekeni yapılmazsa, Ekim Devrimi'nin başına -şimdi daha iyi ortaya çıktığı gibi-, belaların gelmesinin kaçınılmaz olduğunu söylemek istiyor. Bu görüş daha da geliştirilebilir veya devrimin esas inşa edeni ve kurucusu olması itibarıyla, Lenin'in bu görüşlerine daha da yer verilebilir.

“... Dış politikada devrimlerden vazgeçme, iç politikada sınıfsal eşitsizlikleri geliştirme ile karşılık verdiniz mi, artık oportünizme ve revizyonizme, politikada da bir geriye dönüşe, ekonomik alanda kapitalizme yol veren, ona umut veren gelişmeye yol açmış olursunuz...”

Fakat, daha sonrası için bundan sonuç çıkarmak varsayım olur. Gerçekleşene bakmak gerekir. Gerçekleşene baktığımızda, etkili olarak kendisini ortaya çıkaran birkaç kişilik var. Stalin'in kabalığı mı denilir, sosyalizmi gerçekleştirmek için tüm gücünü hatta bazı konularda hataları görmemezlikten de gelerek ortaya koyması mı denilir, buna fazla gömülmesi mi denilir, nasıl yorumlanırsa yorumlansın o, devrimi sürdürmüştür. Parti içinde demokrasiye, yine halkın demokrasisine incelikli bir biçimde yer verme, iç devrimi bir bu yönüyle, yani halkın katılımını güvence altına alma temelinde geliştirme, emirle değil de, içten katılımı kesinleştirme ve en önemlisi de devrimi evrenselleştirme, buna da daha fazla ağırlık verme konularında neler yapılmıştır sorusuna cevap aranacak olursa; hiçbir şey yapmamıştır diyemeyiz. Bu konuda belki de sandığımızdan daha fazla çabaların sahibidir. II. Dünya Savaşı sonrasında belli bir yaygınlaşmaya gitme, Çin Devrimi'ne destek, Doğu Avrupa ülkelerindeki komünist partilerine destek, yine birçok sömürgenin kurtuluşuna hem teoride ve hem de pratikte destek, pek de boş durmadığını ortaya koyar. Fakat, yine de çok yetersizdir. Yine Kulakları tasfiye etmesi, aydınlara, küçük-burjuvalara darbe vurması, sınıf eşitsizliği, sınıfların ortadan kalkması için az şey yapıldığını ortaya koymaz. Bilakis, çok şey yapıldığını ortaya koyar. Bu konuda tarihi bir öneme sahip, ama, gerçekten belli imkanları da yaşıyor. Bir yandan Troçki'nin eleştirileri, diğer yandan Buharin'in eleştirileri vardır. Ki, birisi sürekli ve evrensel devrim sloganını atmaktadır, fakat kendi hizbini bile kurtaramayacak, kendini bile tasfiye etmekten kurtaramayacak durumdadır. Daha sonra kurduğu IV. Enternasyonal da bugüne kadar dünyada ciddi bir devrimci oluşuma geçememiştir. Elde hazır bir devrim de olsa, bunların başa gelince ne yapacaklarını bilemiyoruz. Yani Troçki modelindeki devrim, sürekli devrim kanıtlamak zorundadır. Kanıtlamadıkça, bu konuda tutarlı olmadıkça, bir küçük-burjuva hizip olarak anılmaktan hem de sürekli anılmaktan kurtulamayacaktır.

Buharin -ki Gorbaçov belki bugün onu biraz yenileştirme iddiasındadır- kapitalistlere biraz ayrıcalık tanınarak, kısacası NEP programının biraz yaygınlaştırılarak sürdürülmesinden yanadır. Biliyoruz ki, buna da karşıdır Stalin ve tasfiye eder. Sonuç; demek

ki, önemli eleştirilere de uğrasa, uygulamada başarı ve başarısızlıklarla dolu da olsa, Sovyetler'de reel sosyalizmin gerçek kurucusu Stalin'dir denilebilir. II. Dünya Savaşı'nda sınanmıştır, bu savaştan başarıyla çıkmıştır. Daha sonra kendini yenileme fırsatını bulamadan veya biraz geliştirse de köklü bir yenileşmeyi yaşayamadan; özellikle, gerek devrimin evrenselliği, gerekse içerde kapitalizm ve daha çok da bürokrasiye karşı halkın katılımını yetkinleştirmeden; yani "halkın sosyalizmi günlük bir yaşam biçimi olarak algılayıp ona sürekli sahip çıkması" ilkesine işlerlik kazandırmadan, dönem sonra erer.

Daha sonraki dönem biraz daha değişiktir. Bürokrasinin güç aldığı bir dönemdir. Parti ve devlet içinde daha önceki yılların yarattığı yıpranma ve yoksulluk vardır. Büyük kayıplar kadar, geriye kalanların da acıları, yoksullukları sözkonusudur. Yine, ulusal kurtuluş hareketlerinin atılım kazandığı bir gerçektir. Doğu-Avrupa ülkelerinde, Çin'de devrimin geliştiği bir gerçektir. Bunlara destek de sözkonusudur, ama artık bu temelde, bu devrimlere dayanarak Sovyetler Birliği emperyalizme karşı dengeye ulaştırılsa da, bunu daha da aşan bir yönetim, Parti içinde ve devlette yoktur. Kruşçev ve Brejnev dönemleri tipik olarak artık Ekim Devrimi'nin sonuna gelindiğinin itiraf edildiği yıllardır.

Yani yapılması gereken artık, gerçekleşen sosyalizmin nimetlerinden yararlanmaktır! Sovyet halklarına ve de o sistem içinde kalanlara belli bir tüketim imkanı sağlatarak ve de bunu emperyalizmle dengeye ulaşma politikasına bağlı kılarak, dünya çapında nihai olarak devrimlerden vazgeçme, dünya devrimini artık bırakma, içerde ise, sınıf farkının ortadan kaldırılması değil, devlet ile partinin bürokratikleşmesine göz yumma sözkonusudur. Hatta bizzat bunu tasvip etme, geliştirme vardır. Ve giderek ekonomide de, bireysel girişimciliğe daha fazla özgürlük tanıma, yani kapitalizmi besleyecek küçük-burjuva tipi gelişmelere yer verme gittikçe yaygınlık kazanır.

Bu yılların Ekim Devrimi'nde restorasyon yıllarının başlangıcı olarak da görülmesi, fazla abartmalı değildir. İzlerini hiç şüphesiz Stalin uygulamacılığından alır. Yani Stalin'in temeldeki politikaları, bu sefer sağ temelde geliştirilir. Stalin'de önemli oranda taktik endişelerden kaynaklanan emperyalizmle uzlaşma, Kruşçev ve Brejnev dönemlerinde stratejik bir anlama, sürekli birlikte yaşama anlamına kavuşur ve buna bir de atomun çıkışı eklenir. Atom tehlikesi adeta bu taktik ilkeye, stratejik bir değer atfetmelerine yol açar. Aslında kendi sanılarıdır o. Belirleyici olan, daha çok devlet ve parti içindeki bir çıkar grubunun, gittikçe kemikleşmesidir. Onun ideoloji ve politikadaki restorasyonudur. Atom tehlikesi bir bahanedir. Veya bunu kamufle etmek için ısrarla vurgulanan bir araçtır. Gerçekten bu yıllarda görüyoruz ki, kapitalizm ile birlikte yaşama ilkesi evrensel bir ilke haline getirilmiştir. Bu ne demektir? Devrim değil, barış demektir. Bu da evrensel devrimden, yani dünya sosyalist devriminden vazgeçmektir. Dünya sosyalist devriminden vazgeçmek; emperyalizmle sürekli barış içinde olmak demektir. Bu dönemde bu görüş; hem teoride, hem pratikte geliştiriliyor. Bu yıllar aslında dünya komünist hareketinin revize edilmesi yıllarıdır. Dünya devrimi ilkesinin ve içte sınıfların tasfiyesi ilkesinin oportünistçe revize edilmesi yıllarıdır. Her ne kadar "olgun sosyalizm" denilse de, hiç şüphesiz sosyalizmde bazı olgunaşan yönler bulunsa da, olgun revizyonizmden de bahsetmek gerekir.

Brejnev döneminde bu daha da belirgindir. 80'lere doğru geldiğimizde bakıyoruz ki, bir yol ağzına gelinmiştir. Bu aynı zamanda bir tıkanmadır. Devrimden sapış, önce ideolojik alanda olmuştur. İdeolojik alanda devrimden sapış, 60'lardaki komünist partilerin toplantılarında tartışılmıştır. Mao'nun eleştirileri vardır. Doğruya yakın eleştirilerdir. Tarihi kopuşma, Çin-Sovyet çatışması başlar. Bu yıllar aynı zamanda giderek emperyalist-kapitalist ilişkilerinin ön plana alındığı, ulusal kurtuluş hareketlerinin bu sefer stratejik olarak değil, taktik olarak desteklendiği yıllardır. Daha önce taktik olarak düşünülen kapitalist-emperyalist ülkelerle ilişkiler, stratejik bir hal almaya başlarken, daha önce stratejik olan ulusal kurtuluş hareketleri desteklemede bu dönemde taktik bir ilişkiye indirgenmiştir. Yani bu dönemde, ulusal kurtuluş hareketleri ancak Sovyet devletinin çıkarına uygunsa, desteklenir; değilse, desteklenemez. Yani, sürekli devrim endişesiyle ulusal kurtuluş hareketleri desteklenmiyor. Devrimin çıkarına olup-olmadığına bakılmıyor. Dünya sosyalist devriminin çıkarına olup-olmadığına bakılmıyor; Sovyetler önderliğindeki sosyalizmin, Sovyet devletinin dış politikasına yararlı olup-olmadığına bakılıyor. Yararlıysa destekleniyor. Örneğin; Vietnam savaşının desteklenmesinde, bu tutum egemendir. ABD'yi zayıf düşürdüğü için, ABD de Sovyetler karşısında denge durumuna getirilmek istendiği için destekleniyor. Bu yıllarda, bu çok açıkça ortaya çıkıyor. Her şey ABD'ye karşı denge kazanmak içindir; denge kazanılıp da bir uzlaşma dönemine girildi mi, bu devrimlerden de vazgeçiliyor. Kısaca; devrimlere stratejik yaklaşımdan vazgeçme, giderek bunun taktiğine yönelme aşamasından geçiliyor. Yine kapitalist-emperyalist ülkelerle düşünülen taktik ilişkiler giderek stratejik ilişkilere; yani sonsuza kadar birlikte yaşama ilişkilerine dönüştürülüyor. Bu tamamen Ekim Devrimi'ne hakim olan evrensel devrim ilkesine aykırıdır, onun reddidir. Revizyonizm işte buradadır.

"... Gorbaçov'un durumu, tipik bir ortayolcu durumudur. Sözümona aşırılıklara karşı çıktığını iddia ediyor ama, öyle değil. Kendisi mevcut bürokratik aygıtın içindedir. Bürokrasiyi çok eleştirmesine rağmen, bu konuda devlette demokrasinin olmayışından bahsetmesine rağmen, kendisi bunun başıdır. Dolayısıyla çok trajik bir durumla karşı karşıyadır..."

Ve 60'larda gittikçe kendisini komünist partilerin resmi platformuna dayatan bu sapma, daha sonraki süreçte bir devlet politikasına, yani siyasal bir politikaya dönüşmüştür. Ve daha da kötüsü, parti ve devlet içinde güçlü bir bürokratik aygıt tarafından ısrarla savunulmuştur. Tabii altyapı üzerindeki etkisi, ekonomide tembellik, sosyal alanda ahlaksızlık, yozlaşma, siyasal alanda da böyle bir kemikleşme; bürokratik, kapitalist bir tabakanın kemikleşmesidir. İçte de görülüyor ki, bu temelde sınıfların ortadan kaldırılışından değil, gelişmesinden bahsetmek gerekir. Bu hem bireysel girişimciliğe verilen tavizler, daha kötüsü de, bürokrasinin ayrıcalıklı durumunda, hem de kapitalist temelde gelişmede görülür. Hiç şüphesiz bu, bir tıkanma anlamına gelecektir. Bu bir restorasyon anlamına gelecektir. Ya yeniden bir devrimle bu aşılmak istenilecektir, ya da daha bir sağa çekilme, bu restorasyonun daha bir açığa çıkması, kendisini doğal sonuçlara götürmesi biçiminde karşımıza çıkacaktır.

Öyle anlaşılıyor ki, 80'ler sonrası Sovyetler Birliği'nde Andropov yönetimi biraz daha radikaldir ve devrime yönelmeyi amaçlamış olabilir. Onun ortaya çıkışını, tasfiyesini iyi bilemiyoruz, ama, böyle bir istemden bahsedilebilir. Tamamen kapitalizme savrulamak değil de, devrime sarılarak bir adım atma çabası başarısızdır, veya başaramamıştır. Gorbaçov bu çelişkilerin farkında olarak ortaya çıkıyor. Ve özellikle anlaşılıyor ki, her ne kadar Glasnost-Perestroika adı altında, yeni görüşler dese de, ve bugün en çok Brejnev'i eleştirir gibi görünse de, aslında kendisi, Brejnev döneminin beslemesidir. Brejnev döneminde Gorbaçov beslenmiştir. O dönemin politikalarının içinde büyümüştür. Bu temelde, bu dönemin adamıdır. Eleştirisi şu bakımdan samimi değildir: Uzun yıllar, hem de partide bir yetkili olarak politikaları kendisi hayata geçirmiştir. Yani Kruşçev ve Brejnev dönemlerinin politikasını kendisi hayata geçirmiştir. Bu dönemde, Brejnev'in yol açması temelinde Politbüro'ya gelebilmiştir. Gerçekten eleştirilerinde haklılık yönleri var. Mesela, tembellik, ayyaşlık, ahlaksızlık ve yozlaşmanın boyutlanışını eleştirmiştir. Bunların belirtileri vardı o dönem. Bunlar doğru görüşlerdir, ama kendisi bu doğru görüşlerden yola çıkarak, devrime sarılmayı değil, daha da sağa savrulmayı öngörüyor. Yaptığı, kapitalizmi daha da geliştirmedir. Bu konuda hızla yaptıkları vardır. Nedir bunlar? Bir sefer, çok açık bir biçimde başta ABD olmak üzere, emperyalist ülkelerden medet umuyor. "Beni destekleyin" diye yalvarıyor. Ve daha sosyalizm tarihinde görülmemiş bir biçimde, bütün Doğu-Avrupa'daki sosyalist kazanımları peşkeş çekmekte tereddüt etmiyor. Hatta biraz da eliyle itekliyor; "gidin sizi Batılı kapitalist ülkeler doyursun. Benim problemlerim başımdan aşkındır. Ben SSCB'yi idare etmekte zorluk çekiyorum. Sizin yükünüzü Batılı, özellikle de Avrupalı kapitalist ülkeler paylaşsın" demektedir. Bu çok belirgin, hatta uzlaşma da demeyelim, bir yerde teslimiyet var. ABD ile içine girdiği ilişkilerde teslimiyet kendisini gösteriyor. ABD'nin bile beklediğinden daha fazla taviz üstüne taviz verebiliyor; tek taraflı hem de. ABD'nin kendisi buna şaşıyor, "bu bir oyun mudur" diyor. Gerçek olma ihtimali daha fazla. Belki oyun olarak düşünülebilir ama, gerçek olma yönü de ağır basıyor, bu bir, dikkate alınabilir. İçerde taviz veriyor; özellikle özel mülkiyetin canlanmasına, serbest piyasaya taviz veriyor. Ve bunun yasalarını çıkarıyor. Kısaca Brejnev döneminde başlatılan süreci daha açık bir şekilde devlet politikasına dönüştürüyor. Daha sağa saparak gerçekleştiriyor. Bir taktik olarak da görmüyor bu yaklaşımları. "Yeni görüşler", "yeni teori" adı altında bütün SSCB'ye egemen olması için -tabii savaşarak- uygulatmak istiyor. Yani belki daha önceleri taktik olarak başvurulmak istenen bazı politikaları, tam bir dünya görüşü olarak ve hem de partiye, devlete hakim kılmak için, tüm gücünü ortaya koyarak, taviz üstüne taviz vererek, gerçekleştirmek istiyor. Tamamlıyor varlığını, restorasyonu tamamlıyor. Dönemece doğru getirir. İşte tam da bu noktada Doğu Avrupa'daki gelişmeler patlak verdi. Ve Litvanya, Azerbaycan'da gördüğümüz, daha da yaygınlaşacağa benzer gelişmeler patlak verdi.

Bunları nasıl değerlendireceğiz? Karşı-devrim olarak değerlendirilmesi gerekenler nelerdir bu gelişmeler içerisinde? Kısaca değerlendirmeye çalışırsak; bu gelişmeler kapitalizme savrulma aşamasında ortaya çıkmıştır. Gorbaçov yönetiminin etkin desteğiyle veya bunun "yeniden yapılanma" dediği, "açıklık" ilkesini hayata geçirmek istediği bir aşamada ortaya çıkıyor. Bunlar ikili karakterdedirler diyorum. Şöyle ki, tam da bu yeni görüşlerden fırsat bulan çevreler işi, tam bir karşı-devrimci ayaklanmaya kadar götürüyorlar. Ve biraz da başarılı oluyorlar. Halk, gerçekte sosyalizme karşı değil -hemen bunu belirtelim- bu revizyonist sağ sapmaya tepki olarak ayağa kalkıyor. Bunu biraz ayırdetmek gerekiyor. Bilinçli kapitalizmin yolcuları mevcut olduğu gibi, bürokratik-revizyonist uygulamadan nefes alamaz duruma gelen halk da, bunun öncüsü komünist partilerden nefret duyarak ayağa kalkıyor. İşte ikili karakter buradadır. Bu partilerin ve de devletin içinde nasıl revizyonist görüşlerin, giderek bir bürokratik aygıtın oluştuğunu biraz göstermeye çalıştık. Bu aynı zamanda halk için ne anlama gelir? Bu, komünist partilerin devrim partileri olmaktan çıkmaları, bilakis halkın daha önceki sosyalist kazanımlarının kaybettirilmesidir. Hem altyapıda, hem üstyapıda yaşanan budur. Altyapıda ekonomik yaşam seviyesini düşürmüştür. Üst yapıda, halk demokrasisi değil, gerçekten bir kliğin giderek diktatörlüğü gelişmiştir. Bu hangi sonuca yol açacaktır? Halkın partiden ve devletten soğumasına yol açar. Bu soğuma işi o kadar gelişmiştir ki, bu partinin enkazını bile kimse kaldırmak istemiyor. Kimse sahip çıkmıyor. Halkın ve emekçilerin ezici bir kesimi, aslında kapitalizmin yolcularından farklıdır. Kapitalizmi bilinçli olarak geliştirmek isteyenler var. Bunlar halkın tepkilerini kötüye kullanmak istiyorlar. Bu da anlaşılıyor. Ama; bu bizi şu sonuca götürmekten alıkoymamalıdır: Devlet ve partiye egemen olan aygıt, halkın müthiş tepkisini çekmiştir. Halkın çıkarlarına ters düşmüştür. Bu daha çok kapitalizmin yolcularına zemin hazırlamıştır. Can alıcı nokta burasıdır. Şimdi bu klik önemli darboğazda. SSCB'de, Macaristan'da, Polonya'da ortaya çıkan durumlar ve hemen hemen tüm sosyalist ülkelerde ortaya çıkan durumlardan yararlanan kapitalizmin yolcuları diyor ki, "daha hızlı yönelelim kapitalizme, serbest piyasaya." Halk bundan öfkeli. Bu kadar emek verdiği, bu kadar hizmet ettiği kendi parti ve devletinin bu kadar ters düşmesinden öfkeli ve isyan ediyor. Büyük dram zaten buradadır. Proletarya önderliğindeki partiler ve devlet halktan kopuk ve kapı kapitalizmin yolcularına ardına kadar açık. Dayanacakları zemini yaşatmakla meşguller.

"... Devrimlere stratejik yaklaşımdan vazgeçme, giderek bunun taktiğine yönelme aşamasından geçiliyor. Yine kapitalist-emperyalist ülkelerle düşünülen taktik ilişkiler giderek stratejik ilişkilere; yani sonsuza kadar birlikte yaşama ilişkilerine dönüştürülüyor. Bu tamamen Ekim Devrimi'ne hakim olan evrensel devrim ilkesine aykırıdır, onun reddidir. Revizyonizm işte buradadır..."

Gorbaçov'un durumu, tipik bir ortayolcu durumudur. Sözümona aşırılıklara karşı çıktığını iddia ediyor ama, öyle değil. Kendisi mevcut bürokratik aygıtın içindedir. Bürokrasiyi çok eleştirmesine rağmen, bu konuda devlette demokrasinin olmayışından bahsetmesine rağmen, kendisi bunun başıdır. Dolayısıyla çok trajik bir durumla karşı karşıyadır. Kendisini aşmak için, kendisini yırtmak zorundadır. SSCB'de aşama yapmak için, mevcut partiyi ve devleti yıkmak zorundadır. Nitekim son zamanlarda hızla içine girilen durum da budur. Kendi bindikleri dalı kendileri kesiyor. Komünist partilerinin kendilerini tasfiye etmeleri, devlet diktatörlüklerinin kendilerini tasfiye etmesi karşısında fırsat bulan emperyalizm ve öteki yandaşları, neredeyse "bütün sosyalist sistem yıkıldı, komünizm ütopyası tamamen yıkıldı" deyip, bayram ediyorlar. Halk öfkeli ve şaşkın. "Bu adamlar nasıl bu duruma yol açtı" diyor ve hücuma geçiyorlar.

Çavuşesku'nun durumu daha da trajiktir. Çavuşesku bu ikilemi en trajik ve de en tehlikeli bir biçimde yaşayan tipi temsil ediyor. Ve bu anlamda kendi çizgisinde, ikiyüzlülükte iddialıdır. Yani reel sosyalizme en çok inanmış ve ona tapan ve taptıran kişi durumundaydı. Fakat gafildi. Öyle sosyalizm kurulmaz, yaşam sürecini incelemek kayda değer, fakat çok kısa olarak da belirlense, kendisi Sovyet tipi sosyalizmin ürünüdür. Başa geçtiğinde Sovyet blokundan ters bir istikamette yol almak istedi. ABD'ye, İngiltere'ye, kısaca Batı'ya dayanarak Romanya'yı sözümona bağımsız sosyalizm doğrultusunda geliştirmek istedi. 80'lere kadar bu konuda son derece özgür bir politikayı yaşatmak istedi. Kaldı ki, burada kendisini besleyen asıl zemini inkar etme durumu da vardır. Buna kafa tutması durumu da vardır. Hep sorun çıkardı, yanlış da olsa, doğru da olsa, sorun çıkardı. Burada tam bir ütopyayı yaşıyor. Dayandığı zemini gözardı ediyor. Onun yıkılışına götüren bir neden budur. İkincisi, daha önce 70'lerde uyguladığı politikayı, Doğu Avrupa ülkeleri ve Sovyetler uygulamak istediğinde, bu sefer bunlara da karşı çıktı. Bu sefer kaskatı, hem de komünizme yürüyelim iddiasındaki bir tutum içine girdi. Batı'ya karşı en kararlı tavrı aldı. Sosyalist ülkelerdeki bu sağa savrulmaya karşı tavrı da yine kendisi aldı. Fakat, çok geçti ve biraz da taktikti.

İçerdeki durumuna gelelim. İçte halkı tüm kuruluşa katması gerekiyorken, devlet bürokrasisine çok yayılan ve milis de desek, aslında bir anlamda denetim örgütü, istihbarat örgütü olan güce yaslanarak sosyalist inşayı gerçekleştirmek istedi. Madem böylesi bir militan güç, polis gücü gerekliydi; o zaman halk nerede? Hemen şunu belirtelim; sosyalizmi kendi savunuculuğuna yapanların, yani emekçilerin çabalarında yaşatmak gereklidir. Gizli örgütlerle, denetim-istihbarat örgütleriyle, sosyalizm savunmaya alınamaz, korunmaya alınamaz. Bu sosyalizmin çok hayati bir ilkesidir. Madem bu kadar eşitliği, özgürlüğü

sağlayan bir sistemdir sosyalizm; o halde onu gizli örgütler değil, açık örgütler denetlemelidir, yani halkın kendi denetimini kendisinin sağlaması gerekiyor. Zaten reel sosyalizm ilkelerden temel bir sapmadır. Hemen belirtelim; devletin ve partinin rolünün giderek toplumda zayıflaması gerekirken, hatta sönmesi gerekirken -çünkü, bilimsel sosyalizmde bu böyledir- onların bilakis devlet aygıtını polis ve ordu içinde alabildiğine geliştirmeleri, sosyalizmin özündeki devletin ve partinin giderek zayıflatılması ilkesine terstir. Ve hele hele sosyalist kurmayı orduya ve polise vermek, bu kurumu halktan alıp bu kuruma vermek, "sosyalizm; halkçı, halkın en gelişmiş demokrasiye sahip olması gereken rejimdir" tanımına terstir. Bu terslik geliştirilmiştir. Bu terslik Çavuşesku örneğinde trajik bir biçimde varlığını bir kez daha açığa çıkarmıştır. Gafildir çünkü, Çavuşesku hiç de böyle bir sola nişan olacağını düşünemezdi. Kurduğu sosyalizm, yönettiği sosyalizm, kurmaya aldığı sosyalizmden o kadar emindi ki, bu gelişmeyi hiç mi hiç düşünemiyordu. İç ve dış politikadaki bir sapmanın, dürüst de olsa, tutarlı da olsa, trajik sonucu ancak bu kadar olabilir.

Diğerleri biraz ikiyüzlüdür; Jivkov örneğinde, Honecker örneğinde, diğerlerinin örneğinde yaşanan budur. Madem ki, kurduğun sosyalizme bu kadar bağlısın; niye düşkünce terkettin? Bir cümle ile, niye alaşağı olmayı kabul ettin? Kırk yıllık tek etkili, yetkili öndersin, niye yerini bıraktın? Neden? Çünkü; biraz Sovyetler'den etkilendiler. Kendilerine samimiyetsizlikleri yüzünden bunlar, yirmi-kırk yıldır yönettikleri devleti, partiyi bir günde terkedebildiler. Bunlara, kusurlu mu diyelim, oportünist mi diyelim, oldukça düşkün bir duruma girdiklerini mi söyleyelim; bütün bunların hepsi söyleniyor. Nihayet çoğu da tutuklu durumda şimdi. Sanırsam oturtulacaklardır. Biz isterdik ki, halkın kendisi sarılsın, şunu sorsun onlara: Siz bizim partimizi nasıl bu duruma getirdiniz, siz bizim devletimizi nasıl kapitalizmin yolcularına bu şekilde teslim ettiniz? Bu temelde halk, bunları sanık sandalyesine oturtmalı ve hesap bu temelde verilmeliydi. Ama, şimdi tersi yapılıyor. Onları sanık sandalyesine oturtmak isteyenler, daha çok kapitalizme yol almak isteyenlerdir. "Gelin bize teslim edin, tamamen bize teslim olun" demektedirler. Evet, onları sanık sandalyesine oturturken, beklentileri budur. Çavuşesku'dan da bunu dilediler. Çavuşesku'yu yargılayan klik, suçludur aslında, kapitalizmin yolcusudur. Lakin Çavuşesku'dan neyi beklediler? "Bize teslim olanı affederiz" dediler; "boyun eğ" dediler. Çavuşesku burada şu olumluluğu gösterdi:"Sizi tanımıyorum ve teslim olmayacağım." Bu diğerlerinin teslim olmalarına göre, daha onurlu bir durumu ifade ediyor.

Evet, yargılanması gerekenler var. Hem sayıları oldukça kabarıktır ve hem de şiddetle yargılanmaları gerekir. Temel yargılama gerekçesi de, ısrarla vurgulanması gereken de şudur: "Siz bizim partimizi ve devletimizi bize karşı kullandınız! Bizim çok inançlı ve kararlıca bağlandığımız Ekim Devrimi'ne ihanet ettiniz! Onun ilkesini ve pratiğini, kapitalizmin yolcularına bıraktınız, teslim ettiniz! Burada da halkın yargılama hakkı vardır." Bazı yargılamaların bu temelde geliştiğini görüyoruz.

Her şey bitmiş midir? Son söz söylenmiş midir? Hayır! Sosyalist sistem içinde, sistem de demesek, son altüst oluşların yaşandığı alanlarda daha çok gelişmeler ortaya çıkacaktır. Mevcut gelişmeler her ne kadar karşı-devrimci yönü ağır basan gelişmeler ise de, yine o kadar da, için için yeniden devrimci gelişmelere de yol açabilecektir. Burada yenilenmiş sosyalizm için neler belirtebiliriz veya reel sosyalizm, bir anlamda önemli kapitalist ögeleri ideolojik ve politik yansımalarıyla birlikte bu biçimde gerçekleştirdikten sonra, acaba yenilenmiş sosyalizme verecek bir şeyi kalmış mıdır? Yani, reel sosyalizm tam bir iflastan mı ibarettir; bu anlamda Ekim Devrimi tamamen tasfiye mi edilmiştir? Bunu söylemek için hem erkendir, hem de olanaksızdır. Zaman erkendir, gelişmeler bunu olanaksız kılıyor. Ekim Devrimi'nin sonuçları karşısında gerçekten mümkün değildir. Şu anda kendilerine bunu gösterebiliriz. Bir defa, Ekim Devrimi'nin günümüze ulaştığımızda sonuçları, bizim tarihimiz boyunca değerlendirilirse, bu her şeyden önce, kapitalizmi dönüşüme uğratmıştır. Kapitalizm artık 19. yy. sonralarındaki ile 20. yy. başlarındaki amansız baskı ve sömürü aracı olmaktan çıkarılmıştır. Sosyal-demokrasi örneğinde ortaya çıktığı ve Avrupa'daki uygulamalarda kendisini gösterdiği gibi, kapitalizmin bir dönüşümü yaşanmıştır; yani ifadesini sosyal refah devletinde bulan, sosyal-demokratların öncülük ettiği bir akımla kendini yenilemiştir. Bugünkü kapitalizm, eski kapitalizm değildir. Eski kapitalizm olmamasında Ekim Devrimi'nin, reel sosyalizmin çok büyük etkisi vardır, belirleyicidir hatta. Bu etkiyi unutmayalım. Sosyal-demokrat partiler çoğunlukla komünist partilerden kopan partilerden meydana gelmişlerdir. I. Enternasyonal'de bunun örnekleri Mayıs ayında yaşandı. II. Enternasyonal'de yine yaşandı. Ve yine II. Enternasyonal'de kopmalar hep sosyal-demokratlar yönüne doğru oldu. Yani sosyal-demokratlar esas itibarıyla, günümüze kadar bilimsel sosyalizmin veya komünizmin aşırılıklarına karşı tepki adı altında da olsa ortaya çıkmışlardır. Yani bunun ürünüdürler ama; sağ sapmaya karşı kapitalizmle uzlaşma, kapitalizmle komünizmi uzlaştırmayı ilke edinenlerin topluluğudur. Yani kapitalizmin ortaya çıkardığı, kendisinin yarattığı değil de, komünistten, komünizmden, bilimsel sosyalizmden ortaya çıkanlardır. Burası önemli ve bunların devlette, demokraside, ekonomide yol açtığı görüşler vardır. Ekim Devrimi'nin önemli bir sonucu, kapitalizmi yumuşatma, kapitalizmi emekçiler açısından yaşanılır bir hale getirmedir. Her türlü sosyal-demokrat görüşün temelini oluşturan, kapitalizmin bu özelliğe kavuşmasıdır. Sosyal-demokratlar, daha savaşsız bir dünya arayışı, barışa ağırlık veren bir yaklaşım içinde olmuşlardır. Son tahlilde sosyalizm ile kapitalizmin tarihi uzlaşmasını stratejik düzeyde yaşama geçirme anlayışıdır. Bu anlayış, bilimsel sosyalizmden daha fazla birincil planda tutulmuştur. Günümüze kadar savunmalarının kapitalizm üzerindeki etkileri olmuştur. Şüphesiz bunlar sosyalizmden bir sapmayı ifade ediyorlar. Bir sağa savrulmayı ifade ediyorlar ama, tam da tipik klasik kapitalizmi temsil ediyorlar diyemeyiz. Kapitalizmin dönüşümüne, sosyalizmin uzlaşmasına, esasta nezaret ediyorlar, önderlik ediyorlar. Bunun uygulamasını yaşıyorlar halen de. Bunlar bu temelde yaşmaya devam edeceklerdir. Çünkü Sovyetler'in başını çektiği sosyalistler bile kapitalist-emperyalistlerle bu kadar uzlaşmaya yatmak istiyor. Bu ne demektir? Sosyal-demokratlarla daha çok iş yapacakları bir sürecin gelişmesi demektir. Bu kapitalizmi daha da dönüştürecektir. Onun iç ve dış politikasını, içte insan hakları ve demokrasi, dışta sömürgeciliğin biraz daha aşılması yönünde etkileyecektir. Zengin kuzeyin yoksul güneyle çelişkisinin yumuşatılmasına, çevre kirliliğinin önlenmesine özen göstereceklerdir.

Demek ki, Ekim Devrimi'nin en önemli sonuçlarından birisi de sosyal-demokrasinin, bu tip gelişme doğurması, sosyal-demokrasiyi buna zorlaması ve kapitalizmde yol açtığı değişikliktir. İkinci önemli tarihi sonucu; ulusal kurtuluş hareketlerine kazandırdığı tarihi ivmedir. Denebilir ki, ulusal kurtuluş hareketleri, Ekim Devrimi'nin çıkışına çok yakından bağlıdır. Kapitalizm koşullarında da ulusal devlet, ulusal kurtuluş hareketleri olur denilir, ki bu doğrudur. Ama; onu bağımsız ve giderek eşit ulusal topluluğa götürmede, Ekim Devrimi'nin rolü belirleyicidir.

Ekim Devrimi'nin sömürgesel devrimlerle beslenmeyi bir ilke düzeyine getirmesi, Leninizmde kesinlikle bir ilkedir ve dünya çapında devrimi tamamlayıncaya kadar da bağlı kalınması gereken bir ilkedir. Bu ilkenin pratikte gerçekleşen sosyalizm tarafından da uzun süre desteklenmesi, irili ufaklı çok sayıda ulusun bağımsızlığa kavuşmasına yol açtığı gibi, özellikle de Fransa ve İngiltere'nin sürdürdüğü klasik sömürge sisteminin tasfiyesini, başını ABD'nin çektiği yeni sömürgeciliğin tasfiye edilmesini, ABD'nin yeni sömürgeciliğinin de, diğer kamp örneğinde görüldüğü gibi, başarısızlığa ugramasını ve ulusların bağımsızlık ve eşitlik doğrultusundaki gelişmesini biz Ekim Devrimi'nin bu temel ilkesine borçluyuz. Dolayısıyla bu yönlü sonucu da son derece belirleyicidir. Ve çağımızı çağ yapan temel özelliklerinden birisidir.

Bu iki temel sonuca bağlı olarak bazı diğer sonuçlarından da bahsedilebilir. Hem kapitalist ülkeler için, hem bağımsızlığına kavuşan uluslar için her ne kadar bugün çok sözü edilen insan hakları, demokrasi sorunu kapitalizmin-emperyalizmin öz meselesiymiş gibi gözüküyorsa da, bu ilke gerçekte bilimsel sosyalizmle ilintilidir. İnsan haklarını ve demokrasiyi en çok bilimsel sosyalizm geliştirmiştir.

Hem sınıfsal alanda, yani burjuva demokrasisinin kendisini yenilemesinde bu böyledir, hem de ezilen ulusların arasındaki demokratik ilişkiler ve bu tür ilişkilerin geliştirilmesinde bu böyledir. Zaten ana ilkenin doğal sonuçlarıdır bunlar. Bilimsel ve teknik devrimin gelişmesine hem kapitalizmi zorlayarak; hem kendisini özellikle zorlayarak bir sıçrama yapmıştır. Barışın daha uzun süreli olması, kapitalist-emperyalist sistemden ziyade, sosyalist sistemin gelişmesine bağlıdır. Onun daha çok barış üzerindeki ısrar politikasına bağlıdır. Ama bütün bunlar Ekim Devrimi'nin son sözleri midir? Başka bir sonucu olmayacak mıdır sorusuyla karşılaştığımızda; özellikle sosyalizmin kendisini yenilemesi veya mevcut gelişmeler temelinde yola çıkarak, yeni arayışlara yönelmesi biçiminde bir cevapla karşılık verilebilir. Bu anlamda reel sosyalizmin kendisi böyledir.

Şimdi bu ilkelerin önder partileri, devletler neredeyse bir enkaza dönüşüyorlar. Bu enkazı kim kaldıracak? Her gün yeni bir partinin kendisini feshettiği haberini duyuyoruz. Bu feshetme işi hangi sonuca gidecek, hangi yeni sonuçları doğuracaktır? Devlet kendini tamamen orta yerde bıraksa, bu partiler kendini orta yerde bıraksa, kim neyi gaspedecek? Emperyalizmin yandaşları bu enkazın altındaki zengin sosyalist kazanımları gaspedecekler. Ve acaba bu gasp işi sessizce yürütülmekte ve reel sosyalizmin gerçekten bir enkaz durumuna gelmiş midir? Kendisini biraz daha sürdürme imkanı yok mudur? Mevcut yönetimler ve daha çok da Gorbaçov varlığını daha ne kadar sürdürebilir? Gerçekten söylendiği gibi, alternatifsiz midir? Ona karşı bir program, alternatif, hatta yeni bir partileşme gelişemez mi? Bu sorulara iki yönlü, hatta üç yönlü cevap vermek mümkündür. Kapitalist emperyalizmin sözcüleri diyorlar ki, "komünist imparatorluk yıkılmıştır." Hatta "devrim" diyorlar; -biz bunu karşı-devrim anlayalım.- "Karşı-devrimler de yıkıldı, zafer oldukça yakın" diyorlar. Tamam, onlar açısından nihai zafer diyelim, daha da yakındır.

"Gorbaçov'u biraz daha destekleyelim" diyorlar. Zaten şimdiden Batı Avrupa, AT, ekonomik yardımıyla, yani sermayenin o saldırıcı ruhuyla devrededir. Japonlar devrededir; daha şimdiden kredileri aktarıyorlar. Yandaşları, misyonerleri gittikçe çoğalıyor. Eski krallık partilerinden tutalım, her türlü burjuva-liberal partilere kadar mantar gibi bitiyorlar bu ülkelerde. Koskoca Sovyetler'in partisinde bile sosyal-demokrat bir klik ilan ediliyor. Her gün bunlar yeni mevziler kazanıyorlar. Acaba bu, emperyalizmin beklentilerine bir karşılık mıdır? Emin midirler kendi zaferlerinden? Bunu söylemek de çok zor, emin değiller ve şöyle sorunlarla karşı karşıyadırlar: "Yanılmayalım, gelişmeler başka bir yön almasın, dolayısıyla ihtiyatlı ve temkinli olalım. Biraz daha bekleyelim ve görelim, sonuçları daha da tehlikeli olabilir." Dolayısıyla hem umutları ve hem de endişeleri vardır. Kapitalizmin yolcuları -ki, bunlar reel sosyalizmin zemininde boy veriyorlar- emperyalizme diyorlar ki; "gelin bir an önce yardımımıza, daha fazla kredi, daha fazla özgürlük için bize destek verin. Gorbaçov'u da destekleyin, bizi de destekleyin. Daha iyi sonuç almanız için bizim daha çok artıklarınıza ihtiyacımız var. Günlük olarak biraz açız." Ki, bunların düşkünce durumu da budur. Çavuşesku hiç de onları aç bırakmamıştı. Aslında biz bunlara "çorbacı" da diyebiliriz; "çorbacı bir takım için biraz sebze, biraz domuz eti gönderin" diyorlar. Bazıları Romanya Devrimi'ne bu temelde katıldılar. Hiç sanmıyorum, ciddi özgürlük ilkeleri olsun. Evet özlü katılanlar da vardı. Ama; böyle domuz eti ve çorba için katılanlar da az değildi. Sanırım Romanya Devrimi'nde bunlara "çorbacılar" diyorlardı. Evet, Batı onlara kendi artıklarını vererek, biraz daha onlara sahip çıkarak kendi yandaşlarını çoğaltmak istiyor. Ama; yine de endişelidir. Çünkü, buradaki sosyalist kazanımların tümünü Batı sistemi içine aldı mı, bir yerde sosyalizmi Batı sistemi çine almış olacaktır. Herhalde biraz bunu görmeye çalışıyorlar. Biz, daha önceki görüşümüzde şunu değerlendirdik: Sosyalizm, reel sosyalizm biçiminde de olsa, içine girdiği bunalımı aşmak istiyorsa, kendini biraz kapitalizmin içine savurmalıdır. Daha doğrusu, kapitalizmin içine yerleştirmelidir. Şu devir çok önemliydi. Kapitalizmden aşırı bir kopuş var. Hayali anlamda bir kopuş, gerçekdışı bir kopuş vardı. Nasıldır o? "Komünizme ulaşıyoruz" adı altında hayallere kapılmışlardı. Dünyanın büyük bir kısmı emperyalizmin egemenliği içindedir, kapitalisttir. Diğer yandan kendi içinde oldukça kapitalizmin artıkları ve bürokratik aygıtları vardır, kemikleşmesi vardır. Bunlar dururken, hem de sonsuz barış, birlikte yaşama deniliyor. Komünizme ulaşmak bir hayaldir, kendini aldatmadır. Bunalım kesindir. Yapılması gereken, böyle hayallere dalmak değil; "tek ülkede sosyalizmi uygulayalım" teorisinin aşırıya vardırılmış biçimlerinden kurtulma, yani "dünyayı iki bloka böldük" adı altındaki saplantıdan uzaklaşmadır. Bu noktayı biraz daha açalım.

Son tahlilde NATO'yu yaratan ve de ABD'yi onun dünya çapındaki beyni haline getiren, reel sosyalizmin kendisidir. III. Enternasyonal temelinde, sosyalist sistem Sovyetler Birliği önderliğinde II. Dünya Savaşı'ndan sonra, biraz daha geliştikçe ve sosyalist devletler topluluğu adı altında Varşova Paktı'nda, Comecon'da biraz daha sistemleştikçe ve bunu sadece Doğu Avrupa ülkelerinin değil, Vietnam ve Küba'nın bile katılması ile büyütüldükçe, gelişecek olan nedir? Kapitalist-emperyalist sistemin de kendisini merkezileştirmesi, yani eskinin Ekim Devrimi karşısındaki savunmasız durumunu sona erdirmesidir. Bunu ABD önderliğinde geliştirmiştir -ki, İngiltere ABD'ye bu önderliği bilinçli verdi.- II. Dünya Savaşı'ndan sonra kendisi zayıf ve yıpranmış olarak, savaştan çıkmıştı. ABD taze, güçlü bir kapitalist devlet idi. ABD hızla Marshal Planı'yla, Truman Doktrini'yle kapitalizmin yeniden restorasyonuna yöneldiği gibi, sosyalizme karşı da hızla NATO'nun başına geçti. Sovyet yayılmacılığı altında dünya sosyalist devriminin gelişmesinin tehlikelerini gördükçe, o da NATO'yu daha da güçlendirdi. Ve Sovyetler Birliği önderliğinde sosyalist ülkeler giderek tek merkezli duruma geldikçe, kapitalist ülkeler de tek merkezli duruma geldiler.

Bunun altında yatan temel etken nedir? Aslında, sosyalist sistemi Sovyetler önderliğinde ele alıp ve hatta, Sovyetler örneğinde büyük devlet, büyük ulus şovenizmi tabirinde ifadesini bulduğu gibi, temelde büyük Rus federasyonu vb. birkaç ulusal topluluğun reel sosyalizmin beslenmesine daha fazla ağırlık verme, bunların ekonomik kalkınmasını kapitalizmle yarış halinde sürdürme, kapitalizme tam ulaşma amacı etrafında tüm güçlerini sarfetmedir. Bunun için dış politikası nedir? İşte, Varşova Paktı'na yönelmedir. Ve denge politikalarını emperyalizme kabul ettirmedir. Bu açık ki, ABD'yi temel muhatap almaya, NATO'yu muhatap almaya götürür. Hep onu insanlığın önemli bir bölümünün temsilcisi olarak görmeye götürür. Daha da kötüsü, aşırı bir militarizasyon; yani, askeri güç yığı-

"... Gorbaçov'un eleştirilerinde haklılık yönleri var. Mesela, tembellik, ayyaşlık, ahlaksızlık ve yozlaşmanın boyutlanışını eleştirmiştir. Bunların belirtileri vardı o dönem. Bunlar doğru görüşlerdir, ama kendisi bu doğru görüşlerden yola çıkarak, devrime sarılmayı değil, daha da sağa savrulmayı öngörüyor. Yaptığı, kapitalizmi daha da geliştirmedir. Bu konuda hızla yaptıkları vardır. Nedir bunlar? Bir sefer, çok açık bir biçimde başta ABD olmak üzere, emperyalist ülkelerden medet umuyor. Ve daha sosyalizm tarihinde görülmemiş bir biçimde, bütün Doğu-Avrupa'daki sosyalist kazanımları peşkeş çekmekte tereddüt etmiyor..."

mına götürür. Çünkü; hep ona ulaşmak istiyor ve ulaşmak istedikçe de; "nükleer silahlarda ulaşalım, klasik silahlarda ulaşalım, ordu sayısında ulaşalım, denizaltılarda ulaşalım, füzelerde ulaşalım" şeklinde bir döngüye kapılmaktadır. Şonuç, muazzam bir militarizasyondur, askerileşmedir; sosyalist ekonomi bunu kaldıramaz. Bu bir sapmanın daha da derinleştirilmesidir. "Bunu görüşme yöntemiyle, uzlaşma yöntemiyle birlikte götürelim" anlayışı da ABD'yle görüşme metodunu esas almadır. Dünya meselelerini devrimle değil, ABD'yle uzlaşarak halletmeye götürür. Sonuç; silahları azaltalım derken, daha da yetkinleştirme; meseleleri halledelim derken, daha da içinden çıkılmaz duruma getirmedir. 80'e doğru geldiğimizde bu anlaşılmaz, kabul edilemez durum, insanlığın her iki sistem içinde de nefes alamaz duruma gelmesine yol açtı.

Daha da somutlaştırırsak, demek ki, dünya devriminin gittikçe bir taktik olarak düşünülmesi; sosyalist dünya devriminin bir tarafa bırakılması; "her şey Sovyetler Birliği'nin önderlik ettiği sosyalist sisteme hizmet etmelidir, eğer hizmet ediyorsa, dış politikasında, desteklenmelidir, yoksa reddedilmelidir" mantığı; "dünyanın büyük bir kesimi ABD'nin hegemonyasına bırakılmalıdır" anlayışının varacağı doğal sonuç budur. Onu kabul etme, dolayısıyla ABD'nin hegemonyasını devrimle değil, ABD ile görüşme yoluyla sorun olmaktan çıkarma anlayışına götürür, yani direkt sosyalist sistem üzerinde etkili olursan, kapitalist sistem üzerinde etkili olursun, hegemonyayı geliştirirsin. Dolayısıyla iki uç baş veriyor, iki yanlış birbirini sürekli besliyor. Bu da ABD'nin eline bulunmaz bir fırsat veriyor. Dünya jandarmalığına oynama fırsatı veriyor.

Bunda Sovyet politikasının belirleyici bir rolü vardır. Sovyet politikacılığında giderek, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği "her şey reel sosyalizmin çıkarınadır" adı altında, devlet politikasında milliyetçiliğe yönelme, büyük ulus, büyük Rus şovenizminin giderek devlette etkili olması, kendi içinde küçük halkların milliyetçiliğini körükledi. Enternasyonalizm uygulanmazsa, milliyetçilik uygulanır. Büyük Rus şovenizmi gelişmiştir, yani Ruslar en çok gelişen ulus durumundadır. Hem kendi içinde diğer halkların göreceli azgelişmişliği, hem de dünya çapında özellikle muazzam bir yarı-sömürge, yeni-sömürge, bağımlı ülkeler topluluğunun mevcut olması ortamında, bu bir şovenizme götürür. Ve bu devlet çıkarına, onun dış politikasına, dünya devrimini kurban ettirmeye götürür. Sonuç ABD'yle uzlaşmaya, ABD'nin büyük bir imparatorluk olarak gelişmesine, dünya üzerinde gittikçe etkili olmasına götürür. ABD 1950'lerde bu kadar güçlü değildi aslında. Brejnev döneminde doruk noktasına ulaştı ve günümüzde neredeyse sosyalist ülkeler üzerinde de söz sahibi olabiliyor.

Tüm bunlar, bu politika yüzünden oldu. Dünya devriminden vazgeçme, devrimin evrensel ve süreklilik ilkesinden vazgeçme ve bir de "komünist ütopyaya ulaşıyoruz" saplantısına düşme, "sonsuz barış çağı gelmiştir" saplantısına düşme noktasında ne ortaya çıktı; işte sosyalist sistem içinde karşı-devrimci patlak vermeler, bugün Azerbaycan örneğinde görüldüğü gibi, tartışma götürmez bir milliyetçilik, bu kargaşları yaratıyor ve gittikçe de yaygınlaşıyor. Litvanya'ya da sistemden kopma sözkonusu ve bu peşpeşe gelişebilir. Sonuç olarak, bu politikalar bir çıkmazdır.

Aslında Gorbaçov bunu görüyor, hatta bunu aşmak da istiyor. Bu anlamda diyor ki, "tek alternatifim"; ama acaba gerçekten böyle midir? Sonuna kadar ABD'yle uzlaşma, Batı kapitalizmiyle yine stratejik düzeyde "Ortak Avrupa Evi" projesinde olduğu gibi buluşma, "birlikte aynı gemideyiz, aynı evdeyiz, ölsek de, yaşasak da beraber olmalıyız" ilkesine bağlı olma temelinde alternatiftir. Zaten "devrimler çağı bitmiştir" diyor. "Ekim Devrimi'nin rolü sona ermiştir" diyor. "Artık son söz biziz, yani siz kapitalist-emperyalistlerle uzlaşma, sizinle sonsuz barışı yaşama temelinde, insanlığın kaderi üzerinde birlikte karar verebiliriz" diyor. Bunu Avrupa'yla yapmak istiyor, ABD ile yapmak istiyor. Fırsat bulursa Japonya ile yapmak istiyor. Bu bir alternatiftir, ama sağ bir alternatiftir. Ve eğer "Gorbaçov'un sonu gittikçe yaklaşıyor" deniliyorsa, bu onun tek alternatif değil, kısa süreli bir ütopyanın iflası olduğunu gösterir. Yani bir kez daha, gerçekten devrimin gerçeği ağırdır. İşte bu patlak vermeler Gorbaçov'u yalanlıyor.

Hani dünyada bütün çatışma bölgelerini birlikte soğutacaklardı?! Hep barış içinde bütün sorunları halledeceklerdi?! Buna en çok umut bağlandığında, ABD Panama'yı işgal etti. Sovyetler'de içte şiddet, hem de çok beklenmedik ve aşırı bir biçimde patlak verdi. Bir sürü karşı-devrimci ayaklanmalar patlak veriyor. Dünyadaki gerginlik noktaları en ufacık bir yumuşamayı yaşamıyor. Fakat, bu adam buna çok inanmış; ve biraz da kendine sevdalı. Sovyetler'i daha da sağa kaydırma pahasına, "mutlaka benim görüşlerim uygulanmalıdır" diyor. "Daha fazla taviz, taviz üzerine taviz" diyor; "dünya yeni bir çağdadır; yani, yeni görüşlere ihtiyaç vardır, yeni teorilere kesinlikle ihtiyaç vardır" diyor; "devrimler artık sözkonusu olamaz, biz bunun yerine benim uygulamak istediğim görüşleri egemen kılmalıyız" diyor. Fakat hayat reddediyor tüm bunları. Dolayısıyla Gorbaçov alternatifine sonuna kadar güvenilmez ve her an alaşağı edilme durumu vardır. Nitekim dünya basın-yayın organlarında da bu işleniyor ve hatta emperyalistler bile güvenmiyorlar.

Şunu soruyorduk: Emperyalizmin ortaya çıkan sorunlara karşı cevabı ne olabilir? Bunu değerlendirmeye çalıştık. Sosyalizmin hatalarından yararlandığı gibi, sapmalarından da kötü yararlanmak istiyor; yani, inşa edilen sosyalizmin hatalarını büyütüyor ve destek veriyor. Bugün bu desteği karşı-devrimleri desteklemeye kadar götürüyor ve hayli umutludur da ama, bunun yanısıra telaşlı ve endişelidir de çünkü; eğer bu ülkeler kendi egemenlik sahasına girseler; "tamamen kapitalist oldular da öyle egemenliğine veya etki alanına girdiler" anlamına gelmiyor. Bizim her zaman uygun gördüğümüz bir şey gerçekleşeceğe benziyor. Bu haliyle bile, yani sağa savrulma, kapitalizm yolcularının önderliğinde bile, sosyalist ülkeler kapitalizmle tarihi bir buluşmayı yaşarlarsa, bundan devrim yarar görür. Çünkü; aşırı kopma, hem hayalciliğe, hem de gerçekdışı ütopyalar üretmeye ve de bunu politika haline getirmeye götürüyordu.

Gorbaçov örneğinde gördüğümüz, Brejnev örneğinde gördüğümüz budur. Stalin bu kadar hayalci değildi aslında, hataları da olsa, gerçekçiydi. Dolayısıyla sosyalist devrimlerin gelişmesi daha olanaklıydı. Bunların ki, kendi hayallerine daha fazla sosyalizmi kurban etmedir. Zaten oportünistlerin önemli bir özelliği de budur. Sonları da trajedik olur veya komedi biçiminde gelişir ve her ikisinin de örnekleri var. Dedik ya, Romanya'da yaşananlar, Bulgaristan'da, Doğu Almanya'da ve diğer birçok ülkede yaşananlar trajedi ve komedinin içiçe olduğunu çok iyi gösteriyor. Ama yine de gerçekler bu ütopyayı da alaşağı edecek kadar inatçıdır. Dolayısıyla dünya sosyalist devriminin emellerine yeniden dönmek için, bu ütopyadan vazgeçmek gerekiyor. Vazgeçmenin de gerçeklik kazanacak yönü, kapitalizmde buluşmadır. Buluşma derken, kapitalizm yolcularının bütün sosyalizmi teslim etmesi biçiminde değil -ki Euro-komünizmin de yaptığı budur-, tümüyle komünizmin veya sosyalizmin feshi değil, dünyanın iki temel bloka bölünmesinden vazgeçmedir. Blokları ortadan kaldırmaktır. Dahası, somut ifadesi olarak NATO ve Varşova Paktı'nı ortadan kaldırmaktır. İçiçe geçmeyi yaşamadır. Eğer Gorbaçov'da tek iyi bir yan aranacaksa, veya önemli bir özellik aranacaksa, o da politikalarında buna önem vermesidir.

"... Sağa savrulma biçiminde de olsa, bugün tekrar kapitalizmle buluşma, çok açılan mesafeyi daraltma yaşanıyor. Pratikte bile düşünürsek, takımlar birbirinden çok koparsa, iki boksör birbirinden çok koparsa, birbirine vuramaz. Vurmak için belli bir yakın mesafede döğüşmek, oynamak gerekir. Dolayısıyla daha iyi bir döğüş için, yakınlaşmaları, içiçe girmeleri, NATO ve Varşova Paktı'nın silinmesi gerekiyor..."

Gerçi o da şimdi biraz duraklamış. Ama biraz daha devam etmeliydi. Sistemleri karşılaştıralım; sistemlerin karıştırılmasından eminim ki, kapitalizmden daha çok sosyalizm yarar görür. Sosyalizmin zararı, sistemlerin birbirinden uzaklaşmasıdır. Sistemler birbirinden uzaklaştıkça ne gelişir? Dünya çapında henüz kapitalist-emperyalist sistem daha güçlü olduğu ve sosyalizm çok geri bir sistem olduğu için, geriye dönüşten, birçok doğruyu bünyesinde barındırması nedeniyle sosyalizm yarar görür. Sola sapmasının temel hatası da bence buradadır. O çok kopmakla, öncelikle "tek ülkede sosyalizmi geliştireyim" derken, gittikçe bunu kapitalist-emperyalist sistemden kopma, aralarına Berlin Duvarı'nı örecek kadar duvarlar örme; müthiş bir devlet aygıtını emniyet aygıtını, ordu aygıtını geliştirmeyle kopuşu daha da geliştirme ve hatta insanlarına yasaklar koyup, kapitalist ülkelere göndertmeme; kapitalist ülkelerdeki insanların da kendi ülkelerine gelişi önüne son derece büyük zorluklar koyma ve böylece kopuşu çok anlamsız, çok tehlikeli ve gerçekten bir sapmaya kadar götürme noktasına vardırma yaşandı. Sonuç elbette ki, sosyalist devrime değil, dünya sosyalist devrimine değil, bir ütopyaya ve de onun bir kör düğümüne, tıkanmasına yol açacaktı.

Ortaya çıkan durum bu olduğu gibi, aşılmak istenen de budur. Sağa savrulma biçiminde de olsa, bugün tekrar kapitalizmle buluşma, çok açılan mesafeyi daraltma yaşanıyor. Pratikte bile düşünürsek, takımlar birbirinden çok koparsa, iki boksör birbirinden çok koparsa, birbirine vuramaz. Vurmak için belli bir yakın mesafede döğüşmek, oynamak gerekir. Dolayısıyla daha iyi bir döğüş için, yakınlaşmaları gerekiyor, içiçe girmeleri gerekiyor, NATO ve Varşova Paktı'nın silinmesi gerekiyor.

Gorbaçov biraz daha bu temelde ilerleseydi iyi olurdu. Biraz daha bu temelde taviz versek diyorum, fakat, gerisini tamamlamak da gereklidir. Sosyalizmi daha diri uygulanabilir; kendini yenileme temelinde de olsa, daha da güçlenebilir bir biçimde eşlik ettirseydi, bu gerçekten sosyalizmin yenilenmesi olurdu. Böyledir veya değildir; ama, ister kapitalist yolcuların önderliğinde gelişsin, ister sosyalizmin bu kopuştan oluşan mesafeyi kapatması biçiminde olsun, ortaya çıkacak gelişmeleri olumlu veya olumsuz yönleriyle birlikte iyi görerek değerlendirmek gerekir.

Bu süreç daha da gelişebilir ve gelişmelidir. Bundan sosyalizmin lehine olan, dünya sosyalist devriminin belli bir geriye çekilmesi temelinde de olsa, bir restorasyon sürecini yaşaması da olsa, yenilenme şansı nedir? Diğeri tıkanmadır, çürümedir; mutlaka aşılması gereken bir durumdur. Sistemlerin buluşmasında, yakınlaşmasında her ne kadar kapitalizm de güç bulacaksa da, sosyalizmin yenilenmesi de güç bulur. Sınıf mücadelesi,daha şimdiden görüldüğü gibi, kendine yeni kanallar açmak zorunluluğunu hisseder. Bu yeni programlara, yeni örgütlenmelere mutlaka götürür. O halde, mevcut gelişmelerin ortaya çıkardığı sorulardan birisine de sosyalizm seçeneği açısından cevap vermek istersek; nasıl ki emperyalist sistem hem endişeli ve hem de umutluysa, sosyalizm de gelişmelere yaklaşımında hem endişeli, hem de umutlu olma durumu vardır. Endişeli olması gerekir çünkü; kapitalizmin yolcuları oldukça mesafe alıyorlar. Umutlu olması gerekir çünkü; sosyalizmin kendini ancak bu temelde yenilemesinden bahsedilebilir. Başka seçenek bu anlamda yoktur. Yani eski reel sosyalizmin gerçekten revize edilen, gerçekten tıkanan, bu anlamda bürokratik parti ve devlet aygıtına dayanılarak; örneğin bir Brejnev politikacılığında gördüğümüz gibi kesinlikle ilerleme imkanı yoktur. Ancak daha da tıkanma, çürüme, ayyaşlık, tembelleşme, ahlaki değerlerin giderek çürümesinden bahsedilebilir. Bu sürecin durumu ne kadar erkenden ortadan kalkarsa, kendini yenileme olasılığı o kadar artar. Dolayısıyla Sovyet sistemindeki tıkanıklık aşılabilir; ki bu, oportünizmin, revizyonizmin yol açtığı, öncelikle ideolojik düzeyde, daha sonra ordu ve parti içindeki bürokratik yapıda ve günümüzde de gördüğümüz gibi, serbest piyasacı görüşlere hızlı dönüşmede kendini ortaya koyan bir tıkanıklıktı. Kaynağını Ekim Devrimi'nin daha başındaki yetmezliklerden, Stalin'in hatalı uygulamalarından alır. Açmak istemiştik bunları.

"... Her şey bitmiş midir? Son söz söylenmiş midir? Hayır! Sosyalist sistem içinde, sistem de demesek, son altüst oluşların yaşandığı alanlarda daha çok gelişmeler ortaya çıkacaktır. Mevcut gelişmeler, her ne kadar karşı-devrimci yönü ağır basan gelişmeler ise de, yine o kadar da, için için yeniden devrimci gelişmelere de yol açabilecektir..."

Sonuçta dedik ki, bütün bunlar mevcut, bütün bu olumsuzluklar bir sağa savrulma biçimindedir. Bazı karşı-devrimci gösterilerin, ayaklanmaların yolunu açmıştır. Brejnev yolunu sürdürmek artık olanaksız hale gelmiştir. Bu temelde sosyalizmi geliştirmek artık olanaksız hale gelmiştir. Ne dünya devrimi sözkonusu olabilir, ne de sosyalizmin sosyalist ülkelerde geliştirilmesi sözkonusu olabilir; hele hele komünist aşamaya ulaşmadan hiç mi hiç bahsedilemez. O zaman; yakınlaşma, sistemlerin karışması, giderek bloksuzluğun gelişmesi, dünyada çok başlılığın doğması, aslında uç noktalara bölünmüş dünyada bu aşırı uç noktalarının etkilerini yitirmesi daha dengeli ve çok başlı bir dünyaya geçilmesi, daha da geliştirilerek dengeli bir duruma yol açacaktır. Özellikle devrimin gelişmesine daha elverişli bir zemini yaratacaktır. Bugün böylesi bir gelişmeye çeşitli çevreler daha şimdiden karşılık vermeye çalışıyorlar.

Belki de var olan Troçkistler diyeceklerdir ki, bizim görüşlerimiz doğrulandı. Ki, bu konuda değerlendirmeleri böyledir. Euro-komünizm zaten sosyal-demokrasiye dönüşmüştür; sosyalist ülkelerde bile önemli oranda yandaşları çıkmıştır. Sosyal-demokratlar diyecekler ki, "bizim görüşlerimiz yeniden doğrulandı; komünizmin, komünist diktatörlüğün, bunun uç noktasının yürümeyeceği ortaya çıktı; doğru yol sosyal-demokratların yoludur." Onların bu konuda daha şimdiden Türkiye'de de birçok savunmaları vardır. kendilerinin doğru olduğunu iddia ediyorlar, en bürokrat kafalı İnönü bile, "işte sosyal-demokrasi zafer kazanıyor" diyecek kadar kendinden geçiyor. Sahte! Brejnev türü reel sosyalizm sözcülerinden fazla ses yok. Gorbaçov türü bir ortayolcunun da, muhafazakar diye tabir edilenlerin de aslında gelişmelere karşı en hazırlıksız ve de en alternatifsiz kesim olduğunu söylemek gerekir. Asıl çıkmazda olan, onlar oluyor. Bu konuda Çin'in tavrı biraz daha radikalleşiyor. Çin reel sosyalizmi daha da geliştirebilecek bir ülkedir. Eğer Çin, Mao'nun 60'ların başlarında söylediği ve Kültür Devrimi'nde hayata geçirmek istediği "sosyalizm kitlelerin eseridir" ilkesine doğru bir dönüş yaparsa, devrim esas seçenektir. Onun özellikle nükleer silahlara karşı, bloklara karşı geliştirdiği düşünceyi Çinliler esas alırlarsa, kendilerini yenileme şansından ve dolayısıyla dünya sosyalizminde etkili bir yeri yaşamalarından bahsedilebilir. Özellikle, Thienanmen Meydanı'ndaki gösterilere karşı gösterilen tavırda olumlu ve olumsuz yanlar vardır. Deng'in politikaları idi aslında bu gösteride ortaya çıkan, iflas eden Deng'di. Ki bu Çin örneğinde Mao'ya karşı ve daha çok da kapitalizmin yolculuğunu temsil eden bir konumdaydı. Dolayısıyla gösteriler tıpkı Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, bunun bürokratizmine, bunun revizyonizmine karşı çıkmıştır. Fakat, gösteriler daha çok burjuva kapitalizmini istiyorlardı ve burjuva demokrasisini slogan düzeyine getirmişlerdi. Egemen olan yanı buydu. Bu anlamda, gösterilerin başarıya gitmemelerini olumsuz olarak değerlendirmemek gerekir. Deng'e bir tepki anlamında olumlu idiler ama, burjuva görüşlerin egemenliğine yol açsalardı, bu da büyük bir tehlikeydi. Bu anlamda başarıya ulaşmamasını da olumlu olarak görmek gerekiyor. Yeni yönetimin biraz karma olduğu söyleniyor, radikallerin biraz daha ağırlık kazandığı söyleniyor, marksist-leninist ideolojinin devlet ve parti kademlerinde yeniden üretilmesinden dem vuruluyor. Bunlar ne kadar gerçekçidir bilemeyiz. fazla ama, en azından bu temelde de olsa, kendilerine çeki-düzen verme ihtiyacını hissetmelerini olumlu olarak görmek gerekir. Ne kadar özlüdür, gerçekten Mao'da görülebilecek doğrulara ne kadar doğru yaklaşıyorlar ve yine sosyalizmin yenilenmesini ne kadar görebiliyorlar, mevcut bu gelişmelerden ne kadar olumlu ders çıkarmışlardır; bunu bilemeyiz. Dolayısıyla Çin örneğinin ne kadar ciddi bir seçenek

oluşturabileceği şimdiden söylemek erkendir. Orta yerde duruyor, olumlu-olumsuz yönleriyle duruyor; ama, özellikle 60'lardan sonra olduğu gibi, tam bağlı kalınması gereken bir sosyalizm olarak ele almak -Türkiye'de de birara moda idi-, Çin'ci olmak gerekli değildir aslında geçmişte de gerekli değildi. Hiçbir zaman, bazı ülkeleri model olarak almamak gerektiğini biz iyi biliyoruz. Ama yine de iyi izlenmesi gereken ve deneyiminden sonuç çıkarılması gereken bir örnek olduğunu söyleyebiliriz.

Arnavutluk olayı da böyledir. Arnavutluk istisnai bir sosyalizm türüdür. Ayakta kalması reel sosyalizme bağlıdır. Her ne kadar tek başına bugün dünyaya meydan okuduğunu söylüyorsa da, bu bir abartmadır. Dünya dengesinde sosyalizmle kapitalizmin ortaya çıkardığı duruma dayanıyor. Biraz da, küçük bir halk olduğu için, sosyalist katılımcılığa yer veriyor. Bu anlamda sorunları fazla büyük değildir. Şunu da söyleyebiliriz: Okyanusta bir ada olarak varlığını sürdürüyor ama, insanlık bir ada değildir. Bu örnekleri dikkate almak gerekir, gerekebilir ama, seçenek olarak sunmak hayli abartmalı ve sakıncalıdır.

Geçmişte olduğu gibi gümümüzde de bu böyledir. dolayısıyla mevcut gelişmelere; Çin cevabı, Arnavutluk cevabı diye ayrı bir cevaptan bahsedemeyiz. Kendi koşullarında sosyalist denemeyi yaşamalarından bahsedebiliriz. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bu ülkelerin belli altüst oluşlarından sonra ortaya çıkabilir. Bız buna bizim de özen göstermemiz, geliştirmemiz gereken seçenek dersek, bu hangi temel hususları içerecektir? Çok açıktır ki, işlenen hataları bertaraf etmek temelinde ortaya çıkacaktır. Nedir bu hatalar? 70 yıllık reel sosyalizmin bugün vardığı aşamadan sonra, içine girmesi gereken yeni sürecinden bahsedelim. Bu her şeyden önce, yakın geçmişinde işlediği hataları bertaraf etmek zorundadır. En başta, Ekim Devrimi'nin ve ondan öteye bilimsel sosyalizmin yaklaşımlarına son derece özgül ve dürüst yaklaşmak durumundayız. Bunun Ekim Devrimi'ndeki temel değerlerine, yani devrimin evrensel ve süreklilik ilkesine dürüstçe bağlanmalıyız. Her türlü devlet, ulus çıkarlarını bir tarafa bırakalım. Kesinlikle Sovyet örneğinde bu konuda bir sapma vardır, bu sapmayı yıkarak, Ekim Devrimi'nin bu özlü ilkesine, bilimsel sosyalizmin bu temel dünya görüşüne ulaşmalıdır. Bununla bağlantılı olarak, reel sosyalizmin gelişmesiyle birlikte gelişmesi gerekenin demokrasi olduğunu unutmaması gerekir. Ekonomik inşa, üstyapıda parti ve devlet içinde sürekli demokrasiyi geliştirmesi, ne demektir? Halkın kendi yarattığı sosyalizme esasında sahip çıkması, onu yenilir, yaşanılır, savunulur bir konuma sürekli getirmesiyle mümkündür. Yani halkın üstünde bir parti bürokrasisi, devlet bürokrasisi değil, bütünüyle halkın kendisinin yetkili kurullarını oluşturduğu, denetlediği, göreve böylece atladığı ve attığı bir sistemin inşa edilmesi, sosyalizmin kendisi için sürekli yenilir, yaşanılır, savunulur bir sistem haline getirilmesi; yalnız iç politikalarda değil, dış politikalarda da halkın son söz sahibi olması gereklidir. Öyle bir duruma geliniyor ki, So[illegible] sekreteri dünya-[illegible] gelişmeler üzerine ağzından iki laf çıkarsa belirleyeci güç durumuna [illegible]ük bir merkezileşmedir ve çok tehlikelidir. Çok büyük bir önder, Lenin gibi tarihi bir önder örneğin, bu merkeziliği iyi uygulayabilir ve yararlı da olabilir. Ama, bunlar çok istisnaidir.

Dolayısıyla fazla bel de bağlanılamaz, güvenilemez. Yapılması gereken, halkın kendisinden başlayan denetimi adım adım geliştirmesi, sekreterliğe gelindi mi, sekreterin yerinin şimdiden bizim aşiret reislerinin yeri nasılsa, o kadar sağlam olması gerekir. Yani sekreter olsa da, olmasa da halk kendisini rahatlıkla temel bütün iç ve dış politikalarda yöneten güç durumuna getirebilmelidir. Sosyalist demokrasinin bu temeli sağlanılmazsa, aslında sosyalizm güvencede değildir. İstediğin kadar orduyu, gizli polis örgütünü örgütle, sınırlara tel ger ve duvar ör, sosyalizmi bu şekilde korumaya çalışmak mümkün değildir. Sosyalizmin özüne de yabancıdır. Sosyalizm madem ki tüm sistemlerin en iyisi, en doğrusu, en güzelidir; o halde, orada halk o kadar inançlıysa, ne diye tel gersin! Bu ne ile mümkündür? Kendi demokrasisine sahip olmakla mümkündür ki, bu dış politikada, enternasyonalizmdir; iç politikada, sonuna kadar devlete ve partiye sahip çıkmadır, onu sürekli yenilemedir, geliştirmedir. İçte sınıf farklarını sürekli azaltmadır, dışta yine sınıf ve ulus baskısını, sömürüsünü azaltmadır. Sosyalist sistemi, sosyalizmin bütün kuruluşunu buna hizmet ettirmedir. Hiçbir devlet ve ulus çıkarını temel politika haline getirmeden, -ki, Sovyetler'de bu tersidir- bunları hep ortadan kaldırarak, sürekli kendini insanlığın hizmetine koşuturarak cevap vermedir. Sosyalist sistem, sosyalizm, kendini en çok insanlığın, insanın hizmetine veren sistemdir, dünya görüşüdür. Buna ulaşabilmelidir. Demek ki, eğer yenilenmeden bahsedeceksek, sosyalist ülkelerdeki temel arayış, bu doğrultuda olmalıdır. Bu konuda içine düşülen, kendi öz devletinden ve partisinden kopuş tamir edilmelidir. Mevcut partiler ve devlet aygıtı, buna tam hizmet edemiyor; dolayısıyla halkın soğuması, kopması iyi bir şeydir. Yerine hızla yenisini koymalıdır. Yeni program, yeni örgütlenme, yeni halk hareketi bu temelde gereklidir. Dışta aramaya da gerek yok, kendi deneyimini inceleyerek, kendisinin hatalarını ortaya koyarak, onları aşarak, buna ulaşmalıdır.

Belirtildiği çerçevede, alternatifi böyle yaratmalıdır. Örneğin; Sovyetler Birliği sözkonusu olduğunda, bütün dış politikasını gözden geçirmelidir. Gorbaçov dış politikasını tamamen gözden geçirmeli, iç politikasını, yani kendi partisini ve devletini gözden geçirmelidir. Yıkılması gerekiyorsa, yıkılmalı, tasfiye edilmesi gerekiyorsa, tasfiye edilmelidir.

Batı kapitalizminin yolcuları çıkacaktır, daha da gelişebileceklerdir. Ama kendisinin de seçeneği, mutlaka bu gözden geçirme ile ortaya çıkacaktır. Bugün adı çok söylenmesine rağmen, gerçekleştirilemeyen açıklık, yeniden yapılanma veya sosyalizmin bu aşamada kendisini yenilemesi gerçekleştirilebilmelidir. Gerçekleştirirken, bloklar tasfiyesini yapmalı, yani bu eski dış politikayı gözden geçirip aşabilmelidir. Onun yerine kapitalizmin ve sosyalizmin buluşmasını, sosyalist devrim lehine neticelendirecek tutumlara ağırlık vermelidir. Yani dış politikada enternasyonalizme, halkların devrim yapmasına, başta Batı Avrupa halklarının tekrardan sosyal-demokratların etkinliğinden kurtarılarak, hatta muhafazakarların bile etkinliğinden kurtarılarak, yeniden bilimsel sosyalizmin etkinliğine, daha değişik de olsa, açılımına hizmet etmelidir.

Yeni partiler bu ülkelerde bu temelde ortaya çıkmalıdır. Sovyetler'in kendi sosyalizminden çıkaracakları temel sonuç, bu olduğu gibi, Batı Avrupa işçi sınıfı hareketlerinin de, kendi Euro-komünizminin etkisinden çıkışı ve şimdi çok güçlü olan sosyal-demokratların etkisinden çıkışı, bu yeni buluşma ile daha da hızlanabilir. Bu ülkelerde de bu temelde, daha da hızlanacak yeni bir durumdan bahsetmek gerekir. Eskiden, işte "komünizm şöyle tehlikelidir, şöyle özgürlükleri elinizden alır" diye propagandalar yapılırdı ve bu halklar şartlandırılırdı. Şimdi bu şartlanma yıkıldı. Bu olumlu bir gelişmedir. Sovyetler artık tehlikeli değildir. NATO artık gerekmez. Peki bunun yerine ne gerekir? Yeni bir dünya, onun yeni bir sosyalizmle öngörülmesi, işte bu sosyal-demokrasiyi de zorlayacaktır. Muhafazakar görüşü de zorlayacaktır. Sahte Euro-komünizm gibi, şu anda tasfiye sürecinde olan gelişmeleri de tasfiye edecektir. Yerine; Sovyetler'i tehlike olarak görmeyen, bizzat Sovyet halkının yeni seçeneğine dost-müttefik olan veya onunla enternasyonalist bağ içinde bulunan güçleri ortaya çıkaracaktır. Daha çok da, kendi rolünü, kapitalist ülkelerdeki emekçilerin rolünü, yeniden bir teorik çerçeveye kavuşturacak, yeni politikalar üretecektir. Ki, Yeşiller bu konuda bir şeyler yapmak istiyorlar veya bu konuda yeni yeni görüşler ortaya çıkıyor, ama yetmez, bunların daha sistematik bir teorik bütünlüğe ve de uygulanabilir politikalara kavuşmaları gerekir. Bu partiler eski tip komünist partiler olmayabilir. Zaten olmayacaktır. Hatta komünist partisi de olmayabilir, gerek de yok, çünkü; biraz da bu adlar günümüzde halkların nezdinde itibar kaybetmişlerdir.

> ***"... Yalnız iç politikalarda değil, dış politikalarda da halkın son söz sahibi olması gereklidir. Öyle bir duruma geliniyor ki, Sovyet partisinin sekreteri, dünyadaki gelişmeler üzerine ağzından iki laf çıkarsa, belirleyici güç durumuna ulaşılıyor. Bu, büyük bir merkezileşmedir ve çok tehlikelidir. Çok büyük bir önder, Lenin gibi tarihi bir önder örneğin, bu merkeziliği iyi uygulayabilir ve yararlı da olabilir. Ama, bunlar çok istisnaidir..."***

Adı ile birlikte yenilenmiş ama, daha çok da özü böylesine geliştirerek, bir sosyalist hareket, yeni bir aşamayı başlatabilecektir. Şimdiden bu arayışlar hızlıdır, daha da çok güç kazanacağı söylenebilir. Hem Sovyetler'in başını çektiği sosyalist ülkeler topluluğunda, hem de özellikle de Batı Avrupa'da bu yönlü gelişmeler hızlanabilir.

Özellikle bu süreç hızlanırsa, sistemler bildiğimiz gibi zayıflarsa ve giderek tasfiye olursa, ABD kesinlikle zayıflar ve zayıflamalıdır. Bu, dünyadaki olumlu gelişmelerin lehine olacaktır.

Aynı zamanda, Yugoslavya ve Hindistan'da olduğu gibi, az gelişmiş ülke burjuvalarının bloksuz siyaseti de zayıflar; zayıflasın çünkü, onlar öyle fazla gelişmeye hizmet etmezler. Az gelişmiş ülkelerde de sosyalizmin kendisini bu temelde yenilemesi doğrudur. Yani reel sosyalizm veya "kapitalist olmayan yol" adı altında aslında yaşanan, kapitalist olmayan yoldan kapitalizme ulaşmadır. Mevcut revizyonizmin Sovyetler'deki ortaya çıkışının az gelişmiş ülkelere yansıttığı en temel ilkelerinden birisi de, kapitalist olmayan yoldan, -kendilerine göre sosyalizmin yolundan- kapitalizme ulaşma; yani, devlet kapitalizmi vasıtasıyla kapitalizme, liberal kapitalizme ulaşmadır. Bunun kapitalist bir yol olduğu, bugün çok net olarak ortadadır. Devlet kapitalizmi Atatürk döneminde Türkiye'de de denendi. Birçok az gelişmiş geri ülkelerde de denendi. Devlet kapitalizmi, sosyalizm değildir. Sovyetler'de çok güçlü denenmiştir. Sovyetler'deki devlet tekelciliği, sosyalizm değildir. Tekelci devlet kapitalizmidir. Bürokratik aygıtın gelişmesi, bu devlet kapitalizminin aşırıya vardırılmış biçimidir. Azı sosyalizmle, çoğu kapitalizmle ilgilidir. Dolayısıyla, daha çok devrimin objektif şartlarına tanık olan ve de geri bırakılmış ülkelerdeki sosyalizmin kendini yenilemesi, iki yönde gelişmek zorundadır. Bağımsızlığa kavuşmuş devlet, kapitalizmi bir seçenek olarak görmemelidir. Devlet kapitalizmi tek yol değildir, kapitalist olmayan yol da değildir. Bu, kapitalizmin yolu olduğu gibi, yolların en sakıncalısıdır da. İçine girilmemesi gereken yoldur. Şüphesiz; ABD'nin ayakta tutmak istediği, sözümona bireysel teşebbüse ağırlık veren, bugün Türkiye'de de şampiyonluğu yaptırılmak istenen, aslında faşist diktatörlükle içiçe sürdürülen; serbest sistem olmadığı gibi, bilakis hem devlet kapitalizmini çok kullanan serbest piyasayla, 19. yy. kapitalizmi ile alakası olmayan, tekellerin oldukça egemen olduğu, çürüdüğü, bunalımı sürekli yaşadığı bir sistemdir. Dolayısıyla bunları hem altyapıda, hem üstyapıda, Türkiye örneğinde somut olarak görüldüğü gibi, devrimle karşılık verilmesi gereken, dolayısıyla devrimin, bilimsel sosyalizmin en erkenden filizleneceği ülkeler olarak görmek gereklidir. Reel sosyalizmin düştüğü hatalara buralarda da düşülmemelidir. Yani, "kapitalist olmayan yol" adı altında, kapitalizme dönüşerek daha da tehlikeli yola girmemek için, yapılması gereken; sosyalizmin buralarda fazla kemikleşmemiş, böylece hatalı bir yola girmeme avantajını iyi değerlendirmektir. Bunun temeli, dediğimiz gibi, bunların Sovyet modelini de izleyerek demokrasiye ağırlık veren, bu sorunu başında iyi çözümleyen, sosyalizmi halkın, emekçilerin eseri olarak geliştiren, devlet kapitalizmine bu temelde sınırlı olarak giren bir tutum içinde olmaktır. Yine, serbest girişimciliği tekellerin kuşatması altında da kabul etmemek, buna karşı olmayı da bilmek ve böylece yenilenmeyi bilmek gereklidir. Hem o kötü şartların olgun olması açısından, hem de fazla hatalı bir gidişat içinde olmamaları itibarıyla, bu ülkelerin dünya devriminde sıcak noktaları oluşturma gerçeği son derece canlıdır, somuttur. Ve daha da yaşama durumundadırlar. Dünya devrimi biraz da bu ülkelerin şu anda yürüttükleri sıcak devrimci savaşımlarla ilerlemektedir. Demek ki, üçüncü bir cevap, sosyalizmin kendisini yenileme cevabıdır; sosyalizmin, reel sosyalist aşamadaki tıkanıklıklara, bunun sağa savrulmasına karşı devrimci bir cevabıdır; hem de yakın geçmişini iyi gözden geçirerek, hatalarından mutlaka arınma temelinde verilmesi gereken cevabıdır. Şüphesiz günümüz dünyasını da hesaba katacaktır. Bu son ortaya çıkan durumları, kapitalizmin vardığı aşamayı, reel sosyalizmin vardığı aşamanın ortaya çıkardığı sorunları da hesaba katacaktır. Hem yeni programlar geliştirilirken, somut siyasal gelişmeler değerlendirilerek, bundan da önce bilimsel sosyalizm, reel sosyalizm vasıtasıyla almış olduğu yaralardan arındırılacaktır. Yani ideolojik ve teorik çalışmaya ihtiyaç olacaktır.

Bilimsel sosyalizmin nerede tıkandığı, nerede hangi gerçeklerle zorlandığı, onları gözden geçirmeyle açığa çıkartılacak, bunun yaratıcılığı özlü ifadeye tekrar kavuşturulacaktır. Dolayısıyla bilimsel sosyalizmin, günümüz gerçeklerini ve onun daha yakın geçmişindeki dönemlerinde gerçekleşen sosyalizm dönemlerini de gözönüne getirerek, kendisini sıkı gözden geçirmesi, bu anlamda kendisini yetkinleştirmesi gerekecektir ki, bu bir ideolojik-teorik faaliyettir. Şüphesiz bunu böyle bırakmak doğru değildir; arayışlar sadece ideolojik-teorik düzeyde kalamaz, hızla politik bir programa kavuşturulmak durumundadır. Bu çok açıktır. Hem reel sosyalizmin yaşandığı ülkelerde, hem emperyalist-kapitalist ülkelerde ve daha çok da sıcak devrim süreçlerini yaşamayla karşı karşıya bulunan geri bıraktırılan ülke ve halklar bünyesinde bu siyasal programa ulaşma işi başarılmak durumundadır.

Mevcut arayışlar ideolojik-teorik olmakla beraber, hızla politik program oluşturulmalı ve de geliştirilmelidir. Hiç şüphesiz program aynı zamanda bir örgütlenmeyi ve eylem biçimini öngörür. Eylem biçimleri her ülkenin somut koşullarına uygun olarak geliştirilecektir. Sovyetler'in eylem sorunlarıyla Batılı kapitalist ülkelerin eylemi değişik gelişecektir. Çin'de daha da değişik olacaktır. Her ülkenin yaşadığı somut durum, örgütlenme ve eylemi etkileyecektir. Bugün Sovyetler Birliği'nde silahlı çatışmalara gidiliyor, bu demektir ki; oluşacak yeni örgütlenme ve eylemde, kendisinin gerektiğinde şiddete başvurabileceğini de gözönüne getirmelidir. Bu, sonuca götürür. Yani sadece barışçıl gösterilerle yetinilmez; savunulması ve gerekirse yenilenmesinde şiddet bu ülkelerde de gereklidir. Sınıf savaşımı, hatta uluslararası çelişkiler şiddeti gerekli kılıyor; bu ortaya çıkmıştır. Daha da gelişeceğe benziyor. Dolayısıyla sosyalist ülkelerdeki yeni eylem türleri, şiddeti içerir; yaygın protestoları, gösterileri, ayaklanmaları içerir. Bu bir kez daha gerçekleri doğruluyor. Sınıf savaşımı devam etmekle birlikte kolay kolay da sona ermeyecektir. Barış ütopyacılığına kolay kolay kendini bulaştırmamak gerekir. Bulaşma oportünizmin erkenden boy atmasına götürür. Dolayısıyla ulusların mücadelesi de içiçedir.

Şiddet de vazgeçilmez bir metod olduğu gibi, aynı şey kapitalist-emperyalist ülkeler için de geçerlidir. Şiddet şimdilik gündemde olmazsa da, daha çok gösteri yanı ağır bassa da, özellikle bu son gelişmelerle birlikte, bu ülkelerin de problemleri ağırlaşacaktır. Sosyalizmin bünyesinde meydana gelen gelişmeler onların sorunlarını hafifletmeyecek, daha da arttıracaktır. Dolayısıyla sınıf mücadelesinde yeni bir aşama gelişebilir; bu yeni aşama da şiddeti içerebilir. İnsan hakları, demokrasi mücadelesi buralarda da şiddetli. Daha şimdiden örneklerinden görülüyor. ABD şiddete dayanan bir sistem, Batı Avrupa şiddeti en çok uygulayan bir sistemdir, ama açığa çıkmamıştır. Daha çok hakim olduğundan ötürü ve emekçi seçeneği zayıf olduğu için, bu şiddet gözükmüyor. İleride bunalım gelişirse, emekçi seçenek kendini dayatırsa, barış yürüyüşlerinde bile bu şiddete başvuranlar ortaya çıkacaktır ve bu daha da gelişecektir.

Dolayısıyla barışçıl yanı ağır bassa da, yeni örgütlenmeler şiddeti de içermek durumundadırlar, kendi programlarını hayata geçirmek için. Bunların programlarının ana özelliklerine dokunma bizim görevimiz değil ama sadece barış ve çevre kirliliği ile sınırlı kalmayacağı çok açıktır. Başta esas bundan sorumlu olan kapitalist devlet aygıtını demokratikleştirerek, gerekirse devrime dö-

nüştürerek sonuca gidilecektir. Çünkü demokratikleştirmek bu ülkeler için gereklidir. Veya burjuva demokrasisinin bunu bir kazanım olarak kabul etmesi, bununla daha da açma, geliştirme, buradaki emekçi seçeneğin görevidir. Yani bu anlamda burjuva demokrasisinin kırıntılarını kullanma, sosyal-demokrasiyi daha da geliştirme, gerekirse bu temelde ittifaklar yapma ama kendi bağımsız programını da hep koruma, örgütlenme vazgeçilmez görevleri olarak karşılarına çıkıyor. Nükleer silahlara karşı mücadeleyi daha da şiddetlendirebilirler, çevre kirliliğine karşı mücadeleyi şiddetlendirebilirler ama; sınıf mücadelesini, özünde de kapitalizme karşı mücadele olarak almak esas koşuluna bağlı olarak yapabilirler. Sıcak savaşım alanlarında zaten savaş şiddetle yürütülmektedir. Hem karşı-devrim hem de devrim, kendisini esasta şiddet temelinde yürütmekle karşı karşıyadır. Dolayısıyla geri bırakılmış ülkeler gündeminde ve bunun yeniden örgütlenmesi temelinde şiddet barış rolü oynuyor ve oynamaya devam ediyor. Şüphesiz barışçıl siyasal mücadeleler de verilecektir. Parlamento içinde ve dışında yürütülen siyasal mücadelelere kadar, bunlar verilecektir, ama; genelde devrimci dönüşümün devrimci şiddetle, bunu özellikle zorunlu anlarda silahlı şiddete dönüştürmekle sağlanabileceği, çelişkilerin çözümünde ve devrimin gerçekleştirilmesinde bu yöntemin oldukça etkili olacağı görülmektedir. Yani bu ülkelerdeki halk savaşı teorisi yürürlüktedir. Halkın kendi savaşı, hem siyasal ve hem de askeri yönü içinde barındırmak zorundadır. Hatta oldukça içiçe götürmek durumundadır. Halk savaşının mevcut yeni gelişmeleri dikkate alarak, kendini daha da zenginleştirmesi, özellikle bu son gösteri örneklerinden yararlanarak, yaygın kitlesel gösteri yöntemine daha fazla ağırlık vermesi uygundur. Siyasal şiddeti geliştirmek uygundur. Denilebilir ki, bu daha da imkan kazanılmış bir eylem türü oluyor.

Türkiye ve Kürdistan somutuna bu gelişmeler nasıl etkide bulunacaktır? Karşılığını nasıl bulacaktır? Bunlara kısa bir değerlendirme ile cevap vermek istersek: Önceki konuşmalarda vurgulandığı gibi, Türkiye, bu gelişmelerin tam darboğazındadır, yapayalnızdır. Türkiye bu anlamda uluslararası demokrasi ve sosyalizmin gelişmesiyle karşı-devrimin gelişmesinin darboğazıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin daha öncesinde esas aldığı Osmanlı özelliklerinin ve günümüze doğru 12 Eylül faşizminin daha da açığa çıkardığı toplumda yaşanılamaz, kabul edilemez bir bunalımı yaşatmaları, daha da yaygınlaştırmaları, darboğazın, artık devrimle patlama noktasının içine girildiğini ortaya koymaktadır. Gerçekten her şey, hem Batı'da olup bitenler, hem de Ortadoğu'da olup bitenler; hem zengin ülkelerde olup bitenler, hem de yoksul ülkelerde olup bitenler; hem sınıfsal-sosyal mücadelenin vardığı düzey, hem ulusal kurtuluşçu hareketin vardığı düzey, hepsi Türkiye'de düğümlenmiştir. Ve hepsi de Türkiye'de bir devrimin artık dayatılması gerektiğini, bunun dışında çıkış yolunun, alternatifinin olmadığını ısrarlı vurgulamaktadır. Tarihin nabzı böyle atıyor, günlük gelişmeler bunu böyle zorunlu kılıyor. Türkiye devrim kıskacındadır. Türkiye karşı-devrimin dayattığı devrim krizini yaşamaktadır, yaşıyor, veya devrimin dışında toplumun nefes alamayacağı bir durumu yaşıyor. Bütünüyle tarihsel ve güncel gelişmeler olmazsa olmaz kabilinden, Türkiye'de Türkiye faşizmine, çapul kapitalizmine devrimi dayatmayı zorunlu kılıyor. Türkiye ne Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi yenilenme şansına sahiptir, ne de Batılı kapitalist ülkelerdeki bir demokrasiyi, dolayısıyla onun kapitalizmini yaşayabiliyor. Son on yıllık deneyim çok iyi gözden geçirilirse, görülecektir ki; her ikisini de yapamıyor. Ne kendi bürokrasisinden

> **“... Bizde sosyalizme yaratıcı yaklaşım olduğu kadar; bu, günlük pratikle uygulamaya da kavuşturularak yürütülmüştür. Ki, bu PKK'de olduğu gibi, benzer birçok partilerde de görülmüştür. Ama aynı zamanda, PKK'nin klasik komünist partilerden apayrı geliştiğini, farklı olduğunu ve hatta birçok ulusal kurtuluş hareketinden de farklı bir ulusal kurtuluş savaşı yürüttüğünü gösterir...”**

kurtulabiliyor, ne de serbest piyasa hedefini gerçekleştirebilecek durumda olmadığı gibi, burjuva demokrasisine de bu yüzden ulaşamıyor. Daha fazla çürümeyi ve de için için bunalımı yaşıyor. Bunun demokrasi ile alakası olmadığı gibi, toplumu da içinden çıkılamaz, nefes alamaz duruma getirmesini yaşıyor. Bu artık, Türkiye çelişkilerinin reformist yollarla, burjuva demokratikleştirme modelleri ile değil, dipten gelen halkın devrimiyle aşılma noktasına çoktan gelip dayandığını gösteriyor.

Sovyetler'deki reel sosyalizm bile -ki çok kazanım vermiştir kendi halklarına- sosyalist sisteme rağmen bu kadar savruluyorsa, Türkiye düzeninin kırk defa savrulması gerekir. Eğer savrulmuyorsa, nedeni; müthiş ordu gericiliği, ordu faşizmidir. Dolayısıyla hiçbir ülke, Türkiye kadar, Türkiye devleti üstyapısı ve altyapısı kadar devrimle aşınmayı hakketmemiştir. Ya da Türkiye dünyada denilebilir ki, birinci sırada devrimle aşınmayı yaşayan ülke konumundadır. Bir zamanlar burjuva devrimlerinde Fransa'nın oynadığı rolü, proletarya devriminde Rusya proletaryasının oynadığı rolü, günümüz dünyasında artık Türkiye'deki halklar oynamak durumuyla yüzyüze kalmışlardır. Bunun tarihsel gerçekleri ve de cumhuriyet tarihi boyunca özellikle kapitalist ekonominin çapul derecesinde nasıl bunalımlı geliştiği, bu bunalımın günümüzde nasıl had safhaya ulaştığı gözönündedir. Uzun uzadıya tekrar belirtmenin anlamı yoktur. Ama sonuç olarak gerçekten yaşanılan; giderek yaygınlaşan, kitlelerin tahammül gücünü aşan ve tamamen devrimle aşılmayı zorunlu kılan bir süreç olduğu gibi, dönemin kendisine de girilmiştir. Türkiye'de insan yaşamak istiyorsa, devrime başvurmak zorundadır. Türkiye'de her şey, insanlık adına yaşamak istiyorsa, devrime başvurmak zorundadır. Türkiye'de sıradan yaşam belirtilerine sahip olmak, ekmek bulmak istiyorsan, devrime başvurmak zorundasın. Devrime objektif olarak bu kadar yakınlaşmış bir ülke olduğu halde sürekli devrimi darbelemek ve gündemde tutmakla ne kadar gerici ve faşizmi dayatan bir ordu olduğu görülmektedir. Ve Türkiye'deki reformculuk ordunun bu karakteri yüzünden, bu kadar sahte ve dinlenmemesi gereken bir reformculuk olduğu gibi, burjuva demokrasisi adına söylenilenler de ne kadar sahte bir burjuva demokrasiciliği olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla güvenilmemelidir. Bütün bunlar da ordunun bu konumunu çok dikkate alan, onun faşist bir yönelimi sürekli açık ve gizli gündemde tuttuğunu dikkate alan bir tabandan devrimi geliştirmeyi ister. Burjuva demokrasisi seçeneğinin sahteliğini göstererek, her türlü reformcu uzlaşmacılığa, kuyrukçuluğa soyunan bazı partiler var, bazı icazetli "komünist" partileri var. Zaten dünya çapında bu durum aşıldı. Bu partiye düşen de kendini derhal feshetmek ve bir daha da bu işlere bulaşmamaktır. Mensupları tamamen bunu yapmakla karşı karşıyadırlar.

Yine, sosyal-demokratlaşan sol, bunun olsa olsa bir burjuva demokrasisinin kuyrukçuluğuna -Türkiye'de SHP örneği- dönüşme ile sonuçlanacağını bilmelidir. Yani sosyal-demokrat tipi savunma, Türkiye'de son derece sahte burjuva demokrasiciliğine bile götüremez. Olsa olsa, bugünkü faşist politikanın yeni kadrolarını üretmek durumunda olan SHP'nin kuyrukçusu olunur ki, bu da beterin beteri bir burjuva kuyrukçuluğudur. Yeni partiler de bu temelde devrime yönelmezlerse, devrimi gözardı ederlerse, onlar da faşizmin kuyrukçuluğuna, işbirlikçiliğine ve de icazetine düşmekten kurtulamazlar. Eğer sosyalizm bütünüyle yenilenecekse, Türkiye'nin somutunda bu sağlam bir tarih bilinci ile güncel somut siyasal değerlendirmeye, onun programına ve daha çok muhtaç oldukları doğru örgüt veya eylem anlayışına götürmeli, devrimci yöntemleri esas almalı; hem siyasal ve hem askeri zoru ve her sahada kitlesel hareketi esas almalıdır. Eğer yeni sosyalizmi de esas alıyorlarsa, bunu kitlelerin daha şimdiden katılımına oturtur, kitlesel özelliğe tabi tutar; yine kitlesel eylemine son derece bağlı tutar, yani örgütlenme ayrı, eylem ayrı değildir. Eylem ve örgüt içiçe, kitle ve kadro örgütü içiçe; yine siyasal veya silahlı ya da askeri zor içiçe alınarak bu temelde ordu zorunu karşılayan, sahte demokrasiciliğe ve reformist-işbirlikçiliğe başından kapalı, sürekli bunu teşhir-tecrit eden bir konuma ulaşır. Bu temelde de bir örgütleşmeye, bundan hareketle partileşmeye ve cepheleşmeye de gitmelidir. Veya parti-cephe türü içiçe bir örgütlenmeyle kendi devriminin üzerine yürümeyi bilmelidir.

Gelelim Kürdistan'a. Bu konuda Kürdistan'ın için hem çok şey söylenebilir, hem az şey; çünkü, biz cevabı çoktandır oturtmuşuz. Cevap; Kürdistan'da PKK somutunda iyi verilmiştir. Bizim sosyalist ideolojiye baştan yaratıcı yaklaşım gösterdiğimiz gibi, gerçekleşen sosyalizme ve yine sosyal-demokratlaşmaya sürekli eleştiri ile yanıt verdiğimiz gibi, sadece eleştiri ile yetinmeyerek, yerine sosyalizmin doğru esaslarını koymak için, ısrarlı çabalarımızın olduğu bilinmektedir. Bunu da sadece devrime önemli bir eylem dönemini bırakmak olarak ele almadık, Partimizin birkaç sözcükle temeli atıldığından günümüze kadar, sürekli günlük bir yaşam tarzı haline getirdik. Yani sosyalist yaşamı, ideolojik-politik-pratik düzeyde günlük olarak PKK somutunda sürekli kılmamız, bu konuda gerek ortaçağ kalıntılarının anti-demokratik, ilgisiz, kölece, tembelce yaklaşımını bertaraf ederek ve gerekse de Türkiye'de kapitalizmin-kemalizmin etkilenmelerini, egemen ulus şovenizmi, sosyal-şovenizm biçiminde yansıtan ve bunu Parti içine kadar taşıran tutumlara kaşı sürekli bir mücadeleyi yürütmemiz bizi oldukça hatalara düşmemeye ve doğrulara egemen olmaya götürmüştür. Bu büyük bir kazanımdır. Partimizin tarihi, gerçekten bu konuda son derece öğretici bir mücadele tarihine tanıktır. Öğrenmesini bilmek isteyenler için, bizdeki gerçekleşen sosyalizm, şimdiye kadar düşülen hatalara düşmemenin bütün tedbirlerini almıştır. Feodal sınıf, etkilerini -ki bu iki yönlüdür- ağalık ve tembellik biçiminde yansıtır. İkisi de sahte yönetim ve yönetilmeyi beraberinde getirir. Eski tarz yönetme, ağavarilik; eski yönetilme köleliktir. İkisine karşı da şiddetli mücadele verdiğimiz için, bütün çabalarına rağmen bunlar Partideki gelişmeyi durduramadıkları gibi, kendi tasfiyelerini de önleyememişlerdir. Halen günlük olarak sıkı biçimde bunlar üzerinde duruyor; bu eğilimlerin ve yaklaşımların sahiplerine karşı mücadeleyi yürütüyoruz ve bu tarzda gelişmeleri sağlıyoruz. Türk kemalist kapitalizminin etkilerini, özellikle okul kültürü biçiminde, küçük-burjuvalaşma temelinde yaşayanların -daha önce dışımızda kendilerine karşı yönelttiğimiz ve günümüzde de içimizdeki etkilerine, küçük-burjuva özelliklere karşı yürüttüğümüz mücadele sonucu- jandarmavari-provokatif kişiliklerini işlemez duruma getirdiğimiz gibi, onun yerine sosyalist militan tipin nasıl şekilleneceğini de iyi ortaya çıkarmışızdır. Bu, şu anlama geliyor: Bizde sosyalizme yaratıcı yaklaşım olduğu kadar; bu, günlük pratikle uygulamaya da kavuşturularak yürütülmüştür. Ki, bu PKK'de olduğu gibi, benzer birçok partilerde de görülmüştür. Ama aynı zamanda PKK'nin klasik komünist partilerden apayrı geliştiğini farklı olduğunu ve hatta birçok ulusal kurtuluş hareketinden de farklı bir ulusal kurtuluş savaşı yürüttüğünü gösterir. Bu anlamda, eşsiz de demeyeceğiz ama, oldukça kendisini özgün geliştiren bir örgüt ve de parti durumundadır.

Eğer bugün Kürdistan ülkesi ve halkı gibi tanınmaz bir ülke ve halk içinde, ulusal kurtuluş ve sınıfsal savaşım içiçe bu kadar geliştirilmişse, tamıtamına bu, PKK'nin inşa ve yürütülüş-yönetiliş tarzıyla yakından bağlıdır. Kendiliğinden bırakalım bu gelişmeleri yaşamak; çok iyi bilinir ki, azgın, barbar Türk devleti karşısında şimdiye kadarki tüm isyanlar ve hatta Türkiye'deki sosyal, sınıfsal savaşımlar çok kısa sürelerde tasfiye edilmiştir. Amansız bir biçimde dayatılan faşist yoketme politikasına karşı koyuş da olmakla birlikte, PKK'nin varlığını koruması esasta PKK'nin oluşum ve yönetme tarzıyla çok yakından bağlantılıdır.

> **“... Türkiye karşı-devrimin dayattığı devrim krizini yaşamaktadır, yaşıyor, veya devrimin dışında toplumun nefes alamayacağı bir durumu yaşıyor...”**

Dolayısıyla PKK örneği, sosyalizmin günümüz aşamasında seçkin bir örnek olarak gelişim göstermesi gerçeğinin yanında, bunun ulusal kurtuluşa uygulanışı da ulusal kurtuluş örneklerinde yaratıcı bir örneği oluşturur. Hem sosyalizmde ve hem de ulusal kurtuluşçulukta, dolayısıyla demokraside, PKK benzer birçok partilerin, ulusal kurtuluş hareketlerinin düştüğü, özellikle de kendi içinde demokrasi savaşımını, sınıf savaşımını sürekli kılmama hatasına düşmediği gibi, kitleselleşmeme hatasına da düşmüyor. Sürekli kitleyi katıyor ve parti içinde bunun sınıf temelini sürekli mücadeleyle açıyor. Sosyalizmi sadece bir ideolojik-politik ve örgütsel düzeye indirgemediği gibi, onu etkili eylem araçlarına kavuşturmasını da bilerek, yani pratikle-teorinin birlikteliğini sürekli kılarak ve de koşulları dikkate alarak canlı bir biçimde yürütüyor. Dolayısıyla PKK, taktiğinde devrime nasıl bağlı olunması gerektiğini ısrarla ve de örnek bir biçimde hayata geçiriyor.

Kürdistan devrimini bir ulusal kurtuluş devrimi olarak geliştirirken, buna en özlü enternasyonalist içeriği de kazandırıyoruz. Kendi devrimimizi, başta Türkiye devriminin temel bir dayanağı haline getirirken, Ortadoğu'nun ulusal ve demokratik kurtuluş gelişmelerinin de sağlam bir dayanağı haline getiriyoruz. Şimdi içine girilen çabanın yönü onu Türkiye'de demokratik devrimin ve sosyalizmin dayanacağı, güç alacağı bir dayanak durumuna tutarken, Ortadoğu'nun irili-ufaklı birçok halklarının demokratik ve ulusal gelişmelerin de kendisinden güç alabileceği bir dayanaktır. Bu ne demektir? Aynı zamanda, dünyadaki demokratik gelişmelere ve sosyalizme, kendi çapında en anlamlı bir karşılığı vermek demektir. Bu temelde PKK'de gerçekleşen sosyalizm, aslında sosyalizmin günümüzde yaşadığı kendini yenileme çabalarına da en iyi karşılığı vermedir. Bizim avantajımız; gerek Parti tarihimiz boyunca buna kendimizi sistemli hazırlamamız, gerekse bu konuda çeşitli sosyalizm anlayışlarına karşı dikkatle yaklaşmamız, ister Batısı, ister Doğusu, ister reel sosyalizmi, ister Euro-komünizmi olsun, başından beri kendimizi bunların türemelerine karşı kapatmamız, yine milliyetçiliğe düşmememiz, daha başında kendimizi milliyetçiliğe karşı silahlandırmamızdır. Tüm bunların bizi sosyalizmin oldukça onurlu ve de gelişebilir, seçkin bir örneğine doğru götürdüğü gerçeği vardı. Diğer bir avantajımız; sadece, ideolojik-politik bir örgütsel gelişmeyle yetinmeyip, mücadeleyi Kürdistan gibi ulusal kurtuluş ve demokrasiye dünyada en çok muhtaç olan bir ülkede, kitlesel bir temele kavuşturmamızdır. Kitlesel katılımı demokratik ve ulusal talepler etrafında savaşa katmada ısrarla çaba göstermemiz ve bunu sınırlı da olsa başarabilmemiz, bizi günümüzün devrimci gelişmelerinde iddialı kılmaktadır. Bu, bizi sadece Kürdistan ve Türkiye somutunda değil, Ortadoğu'da ve de dünya çapında iddialı kılıyor. Çünkü; bu iki avantaj nedeniyle biz iddialıyız.

Bir dönemler, çok azınlıkta olan Bolşeviklerin İkinci Enternasyonal'e karşı mücadeleyle kendilerini hazırlamaları, her türlü tasfiyeciliği aşarak Rus Çarlığına karşı demokrasi savaşımlarını sürdürmeleri gibi; bizim de Partimiz bir anlamda günümüzün böylesine sağlam bir reel sosyalizmin ve de sosyal-demokrasinin etkilerine karşı kararlı bir mücadeleyle, ideolojik-politik-örgütsel yönden militanlaşmasını sağladı ve de yürüttüğü gibi, Kürdistan'daki en vahşi faşist bir sömürgeciliğe karşı kendisini kararlı bir ulusal kurtuluşçu ve demokratik savaşım içinde tutmayı becerdiği gibi, sağlanan bir seçenek haline de geldi. Her ne kadar bizim ülkemizin somutu, amansız baskılardan ötürü hızlı, patlamalı bir gelişmeye tanıklık etmiyorsa da, Kürdistan somutunun üzerinde ısrar edilirse, ve de bir kader olarak mevcut sömürgeciliği, faşizmi yürüten faşist orduya karşı; Türkiye halkının da vazgeçilmez bir seçeneği haline gelen devrim ısrarla dayatılırsa, rahatlıkla büyük patlamaların da gündemde olduğu bir zemin durumundadır. Karşıdaki hedef de dünyada en çok devrimle devrilmesi gereken bir hedef olduğu için; faşist ordu Türkiye halkının başına da büyük bela haline geldiği ve bir de çok çürüdüğü için; ağır bir bunalımı önleyememesinden dolayı, devrimle devrilmeye çok elverişli bir

Devamı 31. sayfada

Faşizmin siyasal ortamı bulandırma çabaları ve devrimcilerin görevleri

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, Türkiye açısından tarihsel ve toplumsal gerçekleri ve siyasal ortamı aydınlatıcı bir harekettir. Kürdistan devriminin Türkiye'deki aydınlatıcı rolü, bugün hiç kimsenin yadsıyamayacağı bir düzeye ulaşmıştır. Bu aydınlatma ortamında, Türkiye'de yıllardır çarpıtılan ve tersine çevrilen gerçekler açığa çıkmakta, her şey ayakları üzerine dikilip doğrultulmaktadır. Bu, sadece Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin haklı, meşru ve çözümleyici güç olmasından değil, bunlarla birlikte, Türkiye'de her şeyin Kürdistan sorunu temelinde çarpıtılması ve tersyüz edilmiş olmasındandır da. Tarihi, toplumsal ve siyasal gerçekleri çarpıtmanın ve tersyüz etmenin bu temeli yıkılınca, gerçekler bu noktada ortaya çıkınca, bu iş gerçekleştirildiği oranda Türkiye'deki ortam da aydınlanmaktadır. Kürdistan devriminin bu aydınlatma işlevi, 12 Eylül faşist-askeri darbesi öncesinde de vardı; Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi şekillendiği oranda bu yönlü rolü de güçleniyordu. Fakat 12 Eylül öncesinin bozbulanık ortamında bu rol tam olarak ortaya çıkmadı, tarihi işlevini yerine getiremedi, egemen sınıfın bulandırdığı ve sol kesimin de içinde yüzdüğü bulanık siyasal ortamı gerektirdiği gibi aydınlatamadı.

15 Ağustos silahlı direnişi, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin Türkiye ortamını aydınlatmasında tam bir dönemeç ve atılım evresi oldu. Faşizme ve sömürgeciliğe karşı, egemen sınıf düzenine karşı gerçek devrimci-demokrasi cephesi bu direnişle ortaya kondu. 12 Eylül düzeni, bütün aldatma oyunlarının atılması ve işbirlikçi burjuva düzeninin çıplak olarak ortaya çıkması idi. Devrimciler ve halk kitleleri bu düzen altında çok öğretici dersler yaşamışlardı; bütün bunlar 15 Ağustos silahlı direnişinin aydınlatıcı rolünü arttıran durumlardı. Bu nedenle etkisi, Kürdistan'daki kadar Türkiye'de de fazla oldu. Ancak buna rağmen, bir yandan faşist sömürgeciliğin planlı çabaları, öte yandan ise sosyal-demokratların ve bunların uzantısı durumundaki sol çevrelerin faşizme sadakat ölçüsündeki hizmetleri, kitlelerin gerçekleri yeterince öğrenebilmelerinde engelleyici faktörler olarak etkide bulundu. Özel savaş, bütün güçleriyle ve araçlarıyla kitlelerin gerçekleri öğrenmesini engellemeye çalıştı. Bu çaba, 1988 yılında emperyalist müdahale düzeyine vardırıldı; sömürgeciliğin bütün kurumları etrafında emperyalizmden Kürt işbirlikçiliğine kadar oluşturulan geniş cepheyle ulusal kurtuluş hareketi boğulmak ve böylece bütün etkileri yok edilmek istendi. Özel savaşın bu düzeye ulaştırılmış halinin de boşa çıkarılması ve bu temelde silahlı direnişin büyük gelişme göstermesi durumu, 1989 yılında siyasal ortama bütünüyle damgasını vurdu. Artık Kürdistan'da yükselen devrimci-demokrasi cephesi yenilmezliğini kanıtlamıştı. Bu gerçek, faşist sömürgeciliğin özel savaşını bütün yönleriyle teşhir etti; sosyal-demokrasinin ve uzantısı olan solun maskesini iyice düşürdü. Türkiye'de tarihi ve toplumsal gerçeklerin yeniden araştırılmasını doğurdu, sosyalist ve devrimci ortama yeni siyasal bakış açıları ve programlar kazandırdı. Türkiye'de neyin gerici neyin ilerici olduğunu, neyin yıkılması ve nelerin gerçekleştirilmesi gerektiğini; kimlerin düşman, kimlerin dost olduğunu iyice açığa çıkardı. Böylece Türkiye'de gerçeklerin egemen olmaya başlamasında tarihi bir dönemeç oluşturdu. Ve bu gelişmeyi büyük bir potansiyel güç olarak 1990 yılına aktardı. Bugün Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin, Türkiye açısından taşıdığı bu rol gelişerek devam ediyor. Kürdistan direnişi Türkiye ortamını aydınlattıkça, buna karşı faşizm bütün gücünü kullanarak bu etkiyi kırmaya ve ortamı karartmaya çalışıyor. Kürdistan direnişi Türkiye ortamını belirginleştirmeye, netleştirmeye çalışıyor, faşizm ise özel savaşı, komplo ve terörü Türkiye'ye yayarak ortamı bulandırmak, kitleleri aldatmak istiyor. Günümüz çatışmasının en önemli bir parçası bu alanda ve böylece yaşanıyor.

"... Bu olaylarla, 12 Eylül faşizmi adeta eteğine sarılınması, sahiplenilmesi ve korunması gereken bir güç haline getirilmek isteniyor. Bunun karşısında daha iyi yaşam, demokrasi ve özgürlük isteyen kitleler ise, 'terörist ve yıkıcı' olarak tecrit edilmek isteniyor..."

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, Türkiye'de sosyalist gelişmenin, demokratik halk devriminin, her türlü ilerici dönüşümün motorudur. Aslında yaşadığımız yüzyılın başından beri Kürdistan objektif olarak böyle bir role sahipti. Ancak subjektif planda bu rolünü oynayamadı. Türkiye'nin yakın geçmişinde yaşanan devrimci-ilerici gelişmelerde Kürdistan kitleleri hep belirgin ve etkin olarak yer aldı. 12 Eylül faşist-askeri darbesi öncesi henüz yeni şekillenmekte ve gelişmekte olan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, kısa sürede gerici burjuva düzenini en çok zorlayan ve en çok tehdit eden bir güç haline geldi. Bunu, 12 Eylül öncesi sivil ve asker yöneticiler arasındaki tartışmaların günümüzde ortaya çıkan tutanakları açıkça gösterdi. Fakat Kürdistan ulusal kurtuluş devriminin bu özelliği en çok 15 Ağustos 1984 silahlı direnişi ile belirginlik kazandı. 15 Ağustos direnişi, 12 Eylül rejiminin bütün planlarını bozan, amaçlarını yıkan, halk kitlelerinde yeni bir umut ve gelişme yaratan yepyeni bir süreç olarak ortaya çıktı. Türkiye'de faşist egemenliğin yarattığı kapkaranlık ortama çakan bir aydınlık kıvılcımı oldu. 12 Eylül rejimi, bundan sonra bütün gücünü Kürdistan silahlı direnişini ve bunun öncüsü olan PKK'yi yok etmek, kendi deyimleriyle "kökünü kazımak" amacı doğrultusunda harcadı. Önce bütün ordu gücü harekete geçirildi; bu yetmeyince "köy korucuları" denen yerel milis çete örgütlendi; "kelle avcıları" denen özel kontr-gerilla timleri örgütlendi; bunlar başarısız kalınca sonra "özel vali" ve "özel kolordu" ile özel savaş daha da tırmandırıldı; 1988 yılında emperyalizmin doğrudan müdahalesine varan desteğini sağladı; bütün burjuva siyaset bu doğrultuda seferber edildi; sosyal-şovenizmin ve Kürt işbirlikçiliğinin en ileri düzeyde desteği alındı; psikolojik savaş ve propaganda da hiçbir ölçü tanınmaksızın yürütüldü, vs. vs... Ancak bütün bunlar başarısız kaldı. Kürdistan'daki silahlı direniş ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi sürekli gelişme göstererek 1989 yılında herkesi durum değerlendirmesine zorlayan ulusal ve uluslararası alanda büyük etkiye sahip bir güç haline geldi. 12 Eylül rejiminin yarattığı ezme ve uyguladığı yöntemler nedeniyle, başlangıçta Türkiye ortamında gelişme çok zayıf oldu. Devrimci güçler bir gelişme sağlayamayacak kadar bastırılmışlardı; halk kitleleri ses çıkaramayacak oranda sindirilmiş ve baskı altına alınmışlardı. Ancak 12 Eylül rejiminin ve bütünüyle burjuva düzenin Kürdistan'daki başarısızlığı ve yenilgileri Türkiye ortamında da etkisini duyurmaya başladı. Önce yavaş yavaş ve uykudan uyanırcasına tartışmalar, daha sonra da bu duruma ilişkin politik tutum belirlemeler ortaya çıkar oldu. Türkiye ortamı 12 Eylül rejiminin baskı ve sömürüsü ile Kürdistan direnişinin etkisi altında iyice netleşti; devrimciler ve halk kitleleri kurtuluşun yolunu açıkça görür ve mücadele için cesaret ve dayanak bulur hale geldiler. 1989 yılında bu konuda önemli ve öğretici bir prova yaşandı. Ve 1990 yılına, her bakımdan patlamaya hazır bir potansiyel olarak girildi.

1990 baharına ve yazına doğru giderken, duruma kısaca bir göz atarsak: 12 Eylül rejimiyle yönetilen burjuva düzeni, ekonomik açıdan onarılamaz bir çöküşü, toplumsal açıdan patlamalarla süren bir çelişkiler keskinliğini ve siyasal açıdan da tam bir çözümsüzlüğü ve kilitlenmeyi yaşamaktadır. Ekonomik durum hakkında belirlemeler yapmak gereksizdir. Bugün bunu zaten kendileri yapıyor ve burjuva gazeteleri çarşaf çarşaf istatistikler yayınlıyorlar. Yıllardır dış ve iç borçlanmayla, enflasyonla, vurgunla, sahtekarlıkla bir avuç vurguncunun nasıl semirtildiği, sermayenin nasıl tekelleştiği, halk kitlelerinin ne denli yoksullaştırıldığı bu istatistiklerden açık şekilde görülüyor. Sadece, nüfusun en zengin yüzde yirmisinin, milli gelirin yüzde elliyedisine sahip olurken, en yoksul yüzde yirmisinin milli gelirin yüzde dördünü alması bile gerçek durumu görmeye yetiyor. Türk kapitalizmi kendisini üretemiyor, yenileyemiyor, geliştiremiyor. Toplumsal çelişkiler tam bir patlama noktasına gelmiş durumda. İşçi grevleri, köylü direnişleri, öğrenci ve gençlik eylemleri bütün baskıları yırtarak gelişiyor, her alana yayılıyor. Kitleler demokrasi ve özgürlük istiyor, daha iyi yaşam koşulları ve maddi kazanç istiyorlar. Bu doğrultuda adeta toplu bir isyanın ön biçimleri yaşanıyor. Ordu ve polis her yerde işçi, köylü ve gençlik üzerine gidiyor, eylemler ve çatışmalar günlük yaşamı belirliyor, yüzlerce insan tutuklanıyor, işkenceden geçiriliyor, devlet güvenlik mahkemeleri eylemci kitlelerin davalarıyla doluyor. Bu, bir toplumsal isyanın ön adımı demektir ve hayat bunun gelişimi yönünde ilerliyor. Zaten Kürdistan dağlarındaki gerilla 12 Eylül rejiminin gücünü kırmış ve siyasal açıdan yenilgiye uğratmış durumda. 1990 baharı ve yazına daha büyük askeri operasyonların hazırlıklarıyla yürüyor. Gerillanın etkisi Kürdistan'ın kasaba ve şehirlerinde kitleleri ayaklandırıyor, ulusal kurtuluş mücadelesi tüm alanlara ve toplumun tüm kesimlerine yayılmış bulunuyor. Bu etki, olduğu gibi Türkiye'ye de yayılıyor, baskı ve sömürüden bunalmış kitlelerin hareketlenmesinde ve mücadeleye atılmasında belirleyici rol oynuyor. Kürdistan dağından gerillayla başlayan direniş, buradan kasaba ve şehirlere, tüm Türkiye ortamına uzanıyor, hepsine yol gösteriyor, yön ve cesaret veriyor ve hepsini ortak bir amaç etrafında birleştiriyor. Bunun karşısında 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimi iflas etmiştir; burjuva düzen tam bir siyasal tıkanmayı ve çözümsüzlüğü yaşıyor. Gerillada hayat bulan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi karşısında, faşist-sömürgeci düzen ve faşist Türk ordusu yenilgisini ilan ediyor, en sorumlu ağızlar adeta bu gerçeği itiraf etmede birbirleriyle yarışıyorlar. Gerillanın bir yıl içinde kökünü kazıyacağı iddiasıyla işe başlayan özel savaş valisi, üçüncü yıl sonunda durmadan savaş bilançoları yayınlıyor. Verdiği rakamlar şöyle: 1987 yılında ölü ve yaralı gerilla sayısı 110; ölü ve yaralı asker sayısı 146. 1989 yılında bu rakamlar sırasıyla, 310 ve 357. Bunların doğru olup olmaması önemli değil, önemli olan savaşın en az ikibuçuk-üç kat büyümüş olduğunu göstermesidir. Bir yılda yok edeceğini söyleyen güç, üçüncü yıl sonunda işin üç kat büyüdüğünü ilan ediyor. Ve açıklamasının sonuna da ekliyor; "1990 baharında PKK eylemlerinde daha da artış olacağına ilişkin bilgiler alıyoruz" diye. Bu açıklamaya İçişleri Bakanı da katılıyor; "Baharda PKK eylemlerinde artış olacak" diyor. Ve bütün bunların hepsini Genelkurmay Başkanı birleştiriyor ve özetliyor: "Ordumuzun durumu pek parlak değil." Gerçekleri itiraf etmek ancak böyle olur işte. Aslında itiraflar bununla da sınırlı kalmıyor. Kürdistan'da görev yapmış askeri yöneticilerin çoğu, ordunun başarısız olduğunu ve askeri yöntemlerle sorunun çözülemeyeceğini açıkça ilan ediyor. Hem subayların hem de askerlerin Kürdistan'a gitmek istemediklerini günlük basın sürekli yazıyor. Özel savaşın propaganda organları durumunda olan basın, bununla da yetinmiyor, "bölücülük ve terör" üzerine dahiyane teoriler geliştiriyor, gerillanın bastırılması konusunda binbir türlü "çözüm yolu" bulmaya ve önermeye çalışıyor. Ancak bütün bunların sonuç vermediğini görünce, "devlet elden gidiyor" diye adeta feryat ediyor, yırtınıyor. 12 Eylül diktatörlüğünün kusursuz savunucuları haline geliyor. Ünlü (!) köşe yazarları Türkiye için kapkaranlık bir gelecek çiziyor, durumu Birinci Dünya Savaşı sonrasıyla aynı olarak görüyor. Bunlara rağmen faşist yöneticiler çözüm bulamayınca bu sefer ve sadece bu nedenle dönüp yöneticileri eleştiriyor. Gerçekten de 12 Eylül'ün yarattığı siyasal yapı ülke sorunları üzerinde Demirel'in deyimiyle "bir çöp bile kaldıramaz" durumu yaşıyor. Sadece iktidarıyla değil, muhalefetiyle de bu durumda. Sözde muhalefet gerçekte muhalefet bile olamıyor, iktidarı aşan hiçbir şey öneremiyor, bu nedenle iktidar alternatifi ve iktidara istekli de değil. Ordu ise zaten yönetimde; ve başarısız olduğunu kendisi söylüyor. İpin ucunu kaçırma korkusuyla seçim bile yapamıyorlar, adeta teprenemez ve hiçbir şeyi kıpırdatamaz bir halde bulunuyorlar. Siviller sorunları askere yüklemek istiyor, askerler ise sivil siyasilerin üstlenmelerini istiyorlar; hepsi de başarısız ve sorunları üstlenmekten kaçıyorlar ve hep birden kendi sorunlarını Avrupa Topluluğu'na, NATO'ya ve ABD'ye yüklemek istiyorlar. En onursuz ve aşağılık bir durumda kendilerini ve kendileriyle birlikte Türkiye'yi bunlara teslim ediyorlar. NATO, ABD ve F. Almanya bu ortamdan yararlanarak hızlı girişler yaptılar; PKK ve Kürdistan direnişi için müdahalelerde bulunup davalar açtılar; "kök kazıma operasyonuna" doğrudan soyundular. Ancak onlar da işin nasıl bir çıkmaz olduğunu anladılar, kısa sürede başarısız kaldılar ve şimdi kendilerini bu işten kurtarmaya çalışıyorlar. Tabii çıkarlarının zedelenmemesini de sağlamak istiyorlar. 12 Eylül rejimi ve Türk burjuva düzenini, bütün dış ve iç destekleriyle işte bu durumu yaşıyor ve tarihin çöp sepetine atılmakta olduğunu hissediyor. Bunu hissettikçe de kudurgan ve gözüdönmüşlük ölçüsünde saldırgan hale geliyor.

İşte kısaca böyle özetleyebileceğimiz bir ortamda, Türkiye'de dikkat çekici bazı olaylar yaşanıyor. Ocak ayının son günü tanınmış hukuk adamı Prof. Muammer Aksoy bir silahlı saldırı sonucu öldürülüyor; Mart ayının ilk haftasında da Çetin Emeç isimli bir gazeteci. Tabii bunları vuranlar yakalanamıyor ve zaten yakalanmaları da mümkün olmuyor. Eğer Ağca gibi kazaren yakalanırlarsa, düzenlenen bir senaryo ile kaçırılmaları da zor olmuyor. Önemli olan işin burası değil, önemli olan bu olaylar etrafında yeniden "terör", "bölücülük", "dış güçler" denerek fırtınanın koparılmasıdır. "Devletin ve demokrasinin yıkılmak istendiğinden" başlanıyor, "Türkiye üzerinde karanlık emeller beslenmesinden" çıkılıyor. Ortam karmakarışık oluyor, kimin ne söylediği ve ne yaptığı belli olmuyor. "Devrimci" olarak ortaya çıkanlar burjuva düzenin en sadık savunucularının peşine takılıyorlar; cenaze törenleri, çatışma alanları haline geliyor; düzenle düzen muhalifleri adeta ölüleri bölüşemiyorlar. Ortamın bulandırılması ve faşizmin kendini savundurtur hale getirmesi işte burada ortaya çıkıyor.

Yapanları çok açık olan ve özellikle de Türkiye'de çok iyi bilinmesi gereken olaylar adeta yapanı belirsiz hale getiriliyor. Çok sahte bir biçimde bu tür olaylar siyasal görüş ayrılıklarından meydana gelen olaylar gibi sunulmak isteniyor. Ne ilgisi olabilir bunların siyasal görüş ayrılıklarıyla? Siyasetle biraz ilgilenen herkes bu durumu çok rahat çıkarabilir. Ortam bulandırılacak ya; bu husus, güya olayları üstlenen örgütlerle de yaratılmaya çalışılıyor. Adları "Türklü", "İslamlı", "İntikamlı" örgütler ortaya atılıyor. Biraz gerçeği görebilen bir göz, bunların bir maske olarak kullanıldığını görmekte fazla zorlanmaz. Çok iyi biliniyor ki, bu tür örgüt adları 12 Eylül öncesinde de vardı ve benzer olayların ardından ileri sürülüyordu. Ama bunlarla 12 Eylül düzeni yaratıldı, başka bir şey değil. 12 Eylül öncesi MHP maskesiyle ve öyle bir yapıyla bu tür işleri çevirenler, 12 Eylül sonrası İslami maskeyi geliştirdiler ve şimdi bu maskeyle ortaya çıkıyorlar. Yine burjuva basını bir "dış güçler" ve "terör dış kaynaklı" masalıyla dolup taşıyor. Eskiden sosyalist ülkeler itham edilirdi bunlarla, şimdi bu ülkelerle ilişkileri iyi; Ortadoğu ülkeleriyle birlikte Batı'ya ve ABD'ye ima yollu gönderme yapılmak isteniyor böylece. Bunlarla en çok ilişkide olan devlet, Türk ordusu postalından kepine kadar ABD ve Batı'dan besleniyor; eğer bunlar terörizmi ortaya çıkarıyorsa, o zaman en çok devletin kendisi terörist olmaz mı? Olayı biraz bu yönlü görenler, buna dayanarak yeni darbe senaryoları üretmeye çalışıyorlar. Ancak kim, kime karşı darbe yapacak? Bugün hepsi zaten yönetimde ve bu işi yürütemediklerini bizzat kendileri itiraf ediyor.

Burjuva basınının en büyük ça-

bası, bu olayları Kürdistan'daki direnişle ilişkilendirme ve onun uzantısı gibi gösterme noktasında ortaya çıkıyor. Bu ise en büyük utanmazlık ve sahtekarlık oluyor. Ulusal kurtuluş savaşı veren gerillanın bu tür olaylarla ne ilgisi olabilir? Eğer onunla ilişkilendirmek gerekirse, bu onun uzantısı olma noktasında değil, tersine ona karşı ve onun gerçeğini çarpıtma amacı doğrultusunda olabilir. Gerçekten de bu tür olayların Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin gelişimi ve çözüm dayatması karşısında toplumu aldatmak amacıyla tezgahlanması özelliği çok fazladır. Sonuçta ise zaten hep bu yönde kullanılmaya çalışılmaktadır. Faşizme ve burjuva düzene diyet ödercesine çalışan U. Mumcu, özellikle bu işin şampiyonluğunu yapıyor, olayları Esat Oktay'ın öldürülmesi olayı ile başlatıyor. Esat Oktay, yüzlerce kişinin katlinden ve binlerce insanın işkence görmesinden sorumlu, Türkiye'de yetiştirilmiş en cani işkenceci ve sadist bir kişidir. Peki Esat Oktay'la M. Aksoy'un ne benzerliği olabilir? Aksoy'a yapılabilecek en büyük hakaret, adının Esat Oktay'la yanyana getirilmesi değil midir? Demek ki bay Mumcu'nun Aksoy için "ah-vah" etmesi timsahın sahte gözyaşlarına benziyor, ya da PKK karşısındaki şartlanmışlığı onu bu noktaya kadar götürüyor.

Hemen herkes, bu olayları ve bunlardan yola çıkarak durumu 12 Eylül öncesine benzetmeye çalışıyor. Evet, ama ne kadar ve nasıl benziyor? "Terörizm" çığırtkanlığıyla mı oluyor bu? 12 Eylül tezgahlanırken ve 12 Eylül'ün tezgahlayıcıları tarafından benzer olayların yaygın olarak kullanıldığı açık. 12 Eylül darbesinin şefi Evren, bazı ANAP kurucuları hakkında MİT'in kendilerine bilgi vermediğini söylüyor. Türkiye'nin olduğu söylenen bir istihbarat örgütü, bütün yetkileri elinde toplayan bir diktatöre bile bilgi vermeyebiliyor! Demek ki, Türkiye'yi yöneten gizli örgüt (CIA-MİT-Kontr-gerilla) hekese bilmesi gerektiği kadar bilgi veriyor. Bu güç, 12 Eylül öncesi yaptıklarıyla 12 Eylül faşizmini tezgahlamayı başarmış bulunuyor. O halde şimdi niçin yapıyor bunları? Çok açık ki, bu kez de faşizmin egemenliğini yaşatabilmek için. Tam da 12 Eylül'ün aşılmaya başlandığı, her alanda tartışma konusu yapılıp faşizme karşı mücadelenin toplumun tüm kesimlerine yayıldığı, yönetimin başarısızlığını ilan ederek tam bir kilitlenmeyi ve çöküşü yaşadığı bir ortamda bu olayların meydana gelmeleri bu gerçeği açıkça gösteriyor. Bu da olayların tezgahlayıcılarının kimler olduğunu gizlenemeyecek bir açıklıkla ortaya çıkarıyor. Ve olayların gerçek niteliği ve amaçları bu nedenle çok açık görülebiliyor.

Bu olaylar egemen yönetici güçle arasındaki bir iç hesaplaşma olarak görülebilir mi? MİT içinde ve MİT tarafından böyle bir hesaplaşmanın yürütüldüğü ve hatta 12 Eylül rejiminde önemli görevler almış bazı generallerin vurulması istendiği biliniyor. Bunlar basın aracılığıyla kamuoyuna yansıdı ve bazı ajanların bu tür işler yapmaya çalıştığı ortaya çıktı. Eski MİT ajanı ve ünlü provokatör Mahir Kaynak, M. Aksoy olayını değerlendirirken bu tür şeyler söylüyor. Gazeteci Ç. Emeç'in durumu da buna epeyce uyuyor. Ancak işin bu yönünü elbette biz bilemiyoruz. Fakat, olayların böyle bir yönü olsa bile ancak tali bir yan olabilir bu; esas yan, kitlelerin devrimci gelişimine karşı bir komplo olması ve faşizmin kendini savundurmaya çalışmasıdır.

Şunlar çok açık gerçeklerdir: Bu olaylarla faşizm siyasal ortamı bulandırmak, gelişen devrimci harekete hedef şaşırtmak, hareketi terörize ederek kamuoyunu aldatmak, pasifleştirmek istiyor. Bu ortamdan yararlanarak yükselen kitle eylemini ezmeyi, işçi, köylü ve gençlik mücadelesini bastırmayı, bu doğrultuda uyguladığı yoğun faşist baskı ve terörü, tutuklama ve işkenceleri kamuoyunun gözünden uzaklaştırmayı, bunlara sözümona bir "zorunluluk" kılıfı yaratmayı, Kürdistan'da yaptığı ve daha da büyütmeye çalıştığı katliamların ortamını oluşturmayı amaçlıyor. Bunlar Kürdistan'da yürütülen özel savaşın Türkiye'ye de yayılması oluyor. Faşizm, bu tür olaylara dayanarak kendisine desteğin arttırılmasına ve "demokrasi" olarak kendisini benimsettirip savundurtmaya çalışıyor. Yaşamını artık bu yollarla sürdürebilmek istiyor. Geniş burjuva ve özellikle küçük-burjuva çevrelere, bu olaylarla açıkça şunu diyor: Eğer siz beni eleştirmeye ve yıkmaya çalışırsanız, ben de kendimi size savundurtmayı bilirim. Gerçekten de bunun en çarpıcı örnekleri yaşanıyor. Bütün burjuva basını ve geniş küçük-burjuva çevreler, "demokrasinin korunması" ve "terörün önlenmesi" adı altında faşizme adeta dört elle sarılıyorlar, bu doğrultuda adeta kıyameti koparıyorlar. Kanlı 12 Eylül faşizmini "yaşatılması gereken demokrasi" olarak göstermeye ve sahiplenmeye, buna karşı işçinin daha fazla ücret, köylünün daha fazla fiyat ve gençliğin daha çok demokrasi istemini ise "terörizm" olarak görmeye, damgalamaya ve kamuoyuna da böyle göstermeye çalışıyorlar. Kanlı 12 Eylül faşizmi adeta eteğine sarılınması, sahiplenilmesi ve korunması gereken bir güç haline getirilmek isteniyor. Bunun karşısında daha iyi yaşam demokrasi ve özgürlük isteyen kitleler ise, "terörist ve yıkıcı" olarak tecrit edilmek isteniyor. Faşizmle işbirliği ve faşizmin uzantısı haline gelmek böyle olur işte. Unutmayalım, 12 Eylül öncesinde de askeri-faşist darbe bu tür olaylarla yarattığı ortamda kendisini adeta bir kurtarıcı haline getirerek ve çoğu çevrenin desteğini alarak ortaya çıkıp egemen oldu ve başarı sağlayabildi. Şimdi tam yıkılacağı sırada da aynı yöntemlere sarılarak kendini milletin tek şansı olarak yansıtmaya ve böylece ömrünü uzatmaya çalışıyor. Bu, geçmişin dersleriyle çok iyi bilinen bir oyundur; böylesi oyunları bozmak ve faşizmi kendi oyunları içinde boğmayı bilmek gerekir.

Burjuva basını, faşizmin nasıl bir borazanı olduğunu bu tür olaylarla çok daha açık ortaya koyuyor. Olayları çarpıtmak ve özel savaşın propaganda organı olmak bunların temel karakteri durumunda. C. Arcayürek, bu durumu çok iyi yansıtıyor. Kaygılarını dile getirerek çözüm için acele seçim öneriyor, fakat seçimin de bu tür olayları egelleyemeyeceğini itiraf ederek esas hedefin ne olması gerektiğini şöyle belirtiyor: "Hiç değilse işçi olaylarına, öğrencinin sokağa taşmasına yeni iktidar engel olabilir, toplumdaki çeşitli kaynaşmaların büyük bölümüne engel olabilir, yatıştırabilir." Bu özetleme Cumhuriyet gazetesinin de ortak görüşü oluyor. Cumhuriyet böyle yazdıktan sonra diğer gazetelerin yazdıklarının nasıl olduğunu tahmin edebilmek fazla zor olmuyor. Esas hedef işçinin, köylünün, öğrencinin istemlerinin bastırılmasıdır; gerçek tehlike olarak bu görülüyor, yoksa "terörizm" safsatalarına kendileri de inanmıyorlar ve değer vermiyorlar. Bu baylara göre Doğu Avrupa'da, Sovyetler Birliği'nde kitle eylemleri demokratik mücadele, hatta "devrim" oluyor, hiç bir ölçü tanımadan bunları alkışlamak gerekiyor, fakat kitleler Türkiye'de eylem yaparlarsa bu "demokrasive karşı en büyük tehlike ve bastırılması gereken olay" oluyor. İkiyüzlülük ve sahtekarlık ancak bu kadar olur.

Bu olaylara "dış mihraklar" safsatası açısından da bakmak gerekiyor. Tüm burjuva basını tam bir ağız birliği içinde bu doğrultuda feryat ediyor, özellikle Ortadoğu'nun bazı devletleri açık hedef olarak gösteriliyor. Bu koroya katılmakta Özal da gecikmiyor; devletin dikkatinin Ortadoğu üzerinde olduğunu açıklıyor. Faşist ordunun başı Torumtay, ordunun Ortadoğu'ya yöneleceğini, tehlikenin buradan geldiğini açık açık söylüyor. Bütün bunlar, bu tür olaylar bahane yapılarak ortaya konuluyor ve toplum buna alıştırılmaya çalışılıyor. Peki bunlar Ortadoğu'ya yönelik yeni saldırganlık değil de nedir? Elbette bunun da merkezinde Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine karşı daha yoğun saldırı bulunuyor. Ve bunlar Özal'ın ABD'de gördüğü eğitim sonrasında ortaya çıkıyor. Ünlü CIA uzmanları, Türk basınında bol bol "Türkiye'nin Ortadoğu'daki rolü ve İslam alemi üzerindeki etkisi"nden dem vuruyorlar. Ve bütün bunların da Türkiye kaynaklı olmadığı, esas senaryoyu hazırlayanın büyük patron, yani Türkiye'nin gizli, fakat gerçek yönetenleri olduğu açıkça ortaya çıkıyor.

"Kurt dumanlı havayı sever" diye bir halk sözü vardır. Faşizm de bulanık siyasal ortamı seviyor, çünkü gizli işlerini ve egemenliğini böylesi ortamda daha iyi sürdürüyor. 12 Eylül'de böyle egemen doldu. 15 Ağustos'la gelişen direnişin siyasal ortamı netleştirmesi karsısında, hep bulanık ortam yaratmaya çalıştı. Türkiye'de çeşitli çevrelere bazı haklar veriyormuş gibi göründü; bunların şovenizmi geliştirmeye ve "milli birlik ve bütünlük" edebiyatı altında toplumu kendi peşinden yürütmeye yönelikti. Ancak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bütün bu oyunları bozdu, böylesi taktikleri yenilgiye götürerek gelişimini sürdürdü. Faşizmin bütün çabalarına karşın, kendisini Türkiye ortamına da kabul ettirmeyi ve Türkiye'deki siyasal gündemi belirginleştirerek kitlelerin harekete geçmesini sağlamayı başardı. Diğer taktikleri başarısız kalan faşizm, şimdi de bu tür olaylara başvuruyor, yeni taktikler deniyor ve bunların da amacı aynı oluyor. Böylelikle Kürdistan direnişine artan kitle sempatisini azaltmak ve Kürdistan sorununun çözümü doğrultusunda da artan istekleri bastırmak istiyor; sorunun çözümü temelinde gelişen kitle hareketlerini ezmeye çalışıyor. İşte bu noktada devrimcilerin görevleri ön plana çıkıyor ve daha da büyük önem arzediyor.

Bu görevlerin bazılarını burada yeniden belirtmek gerekiyor. Kürdistan cephesinde durum son derece netleşmiş ve yarattığı gelişmelerle doğruluğu ve gücü kanıtlanmış bir gelişme ortaya çıkmıştır. PKK'nin siyasal ve taktik tutumu ve bunun geliştirici gücü oldukça nettir. Bütün veriler bu yolda daha hızlı ve büyük gelişmeler yaşanacağını gösteriyor. Hareket artık daha planlı ve örgütlü yürüyor. Ve bu doğrultuda mücadelenin yeni bir aşama yapması gerektiği, gelişmelerin de bu yönde olduğu uzaktan bile görülebiliyor. Bunu zaten sömürgeciler bile itiraf ediyorlar. Burada bazı hususlar daha dikkat edilmesi gereken noktalar olarak ortaya çıkıyor. Bir tanesi, genelde aşiretçi yapıya ve özelde "köy koruculuğuna" karşı tutumdur. Sömürgecilik 12 Eylül öncesi de bu yapıyı öne çıkararak gelişmeleri bu temelde boğmak istedi. Günümüze kadar ise bu çabalarını iyice kurumlaştırarak geliştirdi. Olduğu kadarıyla umudunu bu güçlere dayandırdığı açıktan görünüyor. Bu nedenle, bu güçlere karşı uygulanan politikada çok dikkatli ve usta olunması gerekiyor. Zaten hataların da hep bu alanda yapıldığı çok iyi biliniyor. Tecrit ve tasfiye edilecek, tarafsızlaştırılacak, destekleri alınacak; kazanılabilecek güçlerin doğru bir tarzda belirlenebilmesi, katı ve esnek yaklaşımları göstermede usta olunması ve düşmanın umutlarının kaynağından kırılabilmesi gerekiyor. Yine askeri taktiklerde yetkinlik ve ilerleme, savaşın siyasal ajitasyon işlevinin yanında, askeri işlevinin de ön plana çıkarılması gerekiyor. Şimdiye kadar ağırlıklı yan siyasal ajitasyon işlevi oldu; şimdi askeri sonuçlar almak, düşman kuvvetleri denetimini bazı alanlarda iyice kırıp yok etmek, askeri eylemi bu düzeye yükseltmek gerekiyor. Ayrıca Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle ittifak ve dayanışma doğrultusunda daha çok çaba harcama gereği ortaya çıkıyor. Bu yönde harcanan yoğun çabalar ve gelişmeler zaten var, ancak faşizmin taktiklerini boşa çıkarabilmek için bunların daha da arttırılması, Türkiye'de ittifakın yaratılabilmesi için yardımcı olunması, esnek ve dayanışmacı politikanın başarısı için çaba harcanması günümüzün önemli görevi olarak etkinliğini sürdürüyor.

Kürdistan'daki bu duruma karşılık esas önemli olan ve gelişme sağlaması gereken Türkiye'deki durumdur. Bu alanda da önemli çabaların harcandığı, çok yetersiz olmakla birlikte olumlu tutum ve gelişmelerin yaşandığı gözleniyor. Ancak faşizmin gücü ve oyunları karşısında bunlar yetmiyor, kitlelerin devrimci gelişimi çok daha ileri düzeyde örgütlü öncü güç istiyor. Bu noktada birçok gücün tutumu ve genelde Türkiye'de yaşananları doğrusu akıl almıyor. Türkiye devrimciliğinin, politikada çocukluğu mutlak aşması gerekiyor. Oysa birçok tutumun çocukça olduğu rahatlıkla anlaşılıyor. 12 Eylül darbesinin şefi Evren; "Başarılı olmasaydık, biz gidecek ve yerimize onlar gelecekti. Komünistler alacaktı" diyor. Bu sözler kesinlikle doğru değildir, kendi planlı faaliyetleri için kılıf olarak ortaya atılıyorlar. 12 Eylül öncesi Türkiye devrimci hareketi darmadağınıktı, önünü bile göremeyecek kadar şaşkın ve nereye gittiğini bilmez durumdaydı; değil iktidara ulaşmak, 12 Eylül öncesinin tozduman ortamında daha 12 Eylül'e ulaşmadan gücünü zaten büyük ölçüde heder etmişti. Böyle bir gücün iktidara yürüyebilmesi mümkün mü? Eğer hemen iktidarı alacak durumda olsaydı, 12 Eylül darbesi karşısında durumu böyle mi olurdu? Bunlar günümüz için son derece öğretici niteliğe sahip dersler olmalıdır. Fakat çok sayıda gücün böylesi derslerden çok uzak ve alamamakta da ısrarlı olduğu görülüyor. Bu nedenle, tam bir çözülüşü yaşayan faşizm günümüzde de ömrünü sürdürebiliyor, çeşitli oyunlar tezgahlayarak devrimci potansiyeli yeniden heder etmek için çalışabiliyor. Artık şu bir sır değil: 12 Eylül faşizminin böyle yaşamasında ve ANAP iktidarı biçiminde sürmesinde SHP'nin rolü ve yerine getirdiği işlev ANAP'tan hiç de az değildir. İktidar olmaktan SHP'nin ödü kopuyor ve sürekli kaçıyor.

Fakat aynı bakımlardan devrimci iddiasında olan güçlerin durumu nedir? Bunun da çok iyi değerlendirilmesi, açığa çıkarılması ve üzerinde düşünülmesi gerekiyor. Ayrıca bu güçlerin gelişen kitle hareketinin örgütsüz ve çıkışsız kalmasındaki, adeta ileri yürüyemez durumda bulunmasındaki sorumlulukları ne orandadır?

Günümüzün yakıcı gelişmeleri ortamında Türkiye'de bazı çevreler bir tartışmadır tutturmuş gidiyorlar. Türkiye'de yapılıyor tartışma, Avrupa'da yapılıyor tartışma. Öyle ki bu durum, sorumluluktan ve pratik görevlerden kaçmanın adı oluyor. Ne için tartışıldığını tartışanlar bile bilemiyor, adına "birlik tartışması" denip geçiliyor. "Birlik", ama ne birliği olacak bu? Ordu mu kurulacak, yoksa parti birliği mi sağlanacak, veya cephe ya da ittifak mı kurulacak? Bunlar bile yeterince ayırtedilemiyor. Çok açık ki, böylesi tartışmalarla bir parti birliği yaratılamaz. Adına parti denen birlik kurulsa bile bu gerçek bir parti olamaz, tersine değişik parti ya da hiziplerin bir cephesi olur. Çünkü yıllardır oluşan ayrı görüşler ve gruplar var, bunları bazı tartışmalarla ortadan kaldırmak mümkün değildir. Yine birlik çabası içinde olmayan yaklaşımlarla, "işte parti, gelin bizim partiye katılın" biçimindeki tutumlar da doğru değildir. Kaldı ki, mevcut durumda, ille de parti birliği diye bir şeyin önüne bunu almak da doğru değildir. Hem mevcut yapı buna uygun değil, hem pratik gelişme beklemeye tahammülsüz, hem de zaten birçok ülkedeki partilerin durumu ve gelişmeler de ortada. Bu koşullarda bir devrimci-demokrasi cephesinin kurulmasından başka olanak ortada yoktur ve böyle bir birlik ertelenemez bir görev olarak kendini çoktan beri dayatmıştır. Dünyada Türkiye'deki devrimcilik gibi ittifaksız olan bir devrimcilik anlayışı, başka bir ülkede de bulunmuyor. Politika aynı görüşte olanlarla yapılmıyor ki, tersine farklı görüşlerde olanların ittifakı ve mücadelesi biçiminde oluyor. Böyle yapmadığı için Türkiye devrimciliği politik bir güç haline gelemiyor. Sorun temel bazı politik hedeflerde birlik olabilmektir ve böylesi koşullar da onyıldan beri Türkiye'de var. FKBDC'nin hedefleri ve pratik deneyi önemli bir ders durumunda. Emperyalizmin ve işbirlikçi-tekelci burjuva egemenliğinin, tekelci ve faşist egemenliği yıkmak, askeri paktların dışında kalmak, büyük üretimi toplumsallaştırmak, halk yönetimi temelinde demokratik bir düzen kurmak hedeflerinde çok geniş birlikler yaratılabilir. Sosyalizme de ancak böyle bir gelişmenin yaşanmasıyla sahip olunabilir. Ancak böyle bir birlik yaratmak, bununla Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin en ileri dayanışmasını ve ittifakını kurmak ve bu temelde pratik görevlere etkin olarak sarılmak mevcut devrimci potansiyeli kurtuluş amacı doğrultusunda ve sonuç almaya doğru ilerletebilir. Böylelikle devrimci-demokratik güçler, toplum için yeni bir umut ve iktidar alternatifi haline gelebilirler. Devrimci-demokratik cephe kendi düzen alternatifini ortaya koymuş olabilir. Böylelikle faşizmin egemenliğinde iyice düşürülmüş olan ve kurtuluş için feryat eden kitleler aydınlatılıp örgütlü hale getirilebilir. Gelişen işçi, köylü ve gençlik hareketi tam çıkışını ancak böyle yapabilir. Ve böylece faşizmin oyunlarını bozmak, "terörizm" demagojisini etkisiz kılmak, faşizmi ve işbirlikçi burjuva düzenini yıkmak mümkün olabilir. Yoksa bunlar yapılmadan, böyle bir yönelim içinde olunmadan söylenenler lafazanlıktan öte bir anlam ifade etmez. Böyle bir gelişimi yaşamak için Türkiye'de yeterli güç ve son derece elverişli bir ortam var. Gerekli olan sorumluluk, cesaret, politik yaklaşım ve yaratıcılıktır.

O halde devrimci sorumluluk ve görevlerimize sahip çıkalım. Faşizmin siyasal ortamı bulandırma çabalarını boşa çıkaralım ve oyunlarını bozalım. Kitlelerin gelişen devrimci hareketini Türk ve Kürt halklarının kurtuluşuna doğru götürelim. Yaşadığımız yılı faşizmi yıkan halk isyanı yılı haline getirelim.

O

90'LI YILLARA BAŞKAN APO'NUN KOMUTASINDA ORDU YÜRÜYÜŞÜYLE GİRİYORUZ

Dünya 90'lara oldukça değişik ve gittikçe de değişeceğe benzer bir tabloyla girdi. Kim ne derse desin, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a müdahalesiyle 80'lere giren dünya, bir on yıl içinde, bırakalım Sovyetlerin Afganistan'dan birliklerini çekeceğini, bir bütün olarak, tüm Sovyet birliklerinin Varşova Paktı ülkelerinden çekileceğini tahmin edemezdi. Oysa, dünya 90'lara girdiğinde Sovyetler de tüm Avrupa'daki birliklerini geri çekme yönünde hazırlıklarda bulunuyor.

Dünyanın siyasi haritası oldukça ağır bir tazyik altında değişmeye yüz tutmuş durumda. Ve bu değişim, daha ziyade dünyanın sosyalist sistem cephesinde olmaktadır. Gelişmeler hayalleri o kadar zorladı ki, tüm dünyanın iki kolu yanına düştü adeta.

Bozulması mümkün görülmediğinden, düşünülemeyen değişmeler sosyalist sistemin Doğu Avrupa cephesinde gündeme gelince, artık en katısından burjuvaların da bir kader olarak kabul ettikleri sosyalizm dahi varlık-yokluk düzeyinde tartışma gündemine girdi.

Berlin Duvarı'nı zorlayan, Romanya'da Komünist Parti'nin yasaklanmasına varan, Polonya'daki Dayanışma Sendikası'nı hükümet yapan, Macaristan'da Komünist Parti'nin feshine yol açan gelişmeler, tüm dünyada "sosyalizm iflas etti" gibi yargıları kuvvetlendirirken, hiç şüphesiz iflas eden, hatalı sosyalizmin kendisiydi, ve bu hatalı sosyalizmin anayurdu Doğu Avrupa'daki siyasal yapılanmalar ve bunların oturdukları statükolardı.

Varşova ve NATO biçiminde kamplaşan dünyanın, son siyasal gelişmelerle birlikte anlamsızlaşacağı söylenip, artık bir "dünya barışı"nın mümkün olabileceğinin hesapları yapılırken, dünya Batı, sosyalizm ise sadece Doğu Avrupa olarak algılanmaktadır.

Oysa, bugün sözü edilen barıştan sadece ve sadece ezilmeyi, sömürülmeyi ve köleliği anlayan dünyanın geri halkları hiç de bu üst politikalara olabilirlik kabilinden bir değer biçmemektedirler. Ve onlar dünyanın en diri ve dinamik güçleri olarak, bütün üst politikaları iflasa sürükleyecek olan kavganın ateşini gürlüyorlar.

Dünya insanlığı, Kuzey Yarımküre'deki son gelişmelere alternatif gelişmeleri birçok sıcak bölgede hazırlarken, halklar 90'lara çok değişik hesaplarla girerken, halkımız da 90'lara, dünyanın altüst olmaya yüz tutmuş siyasal yapılanmasına, insanlık yürüyüşüne, bir müdahale gücü olarak, Başkan APO'nun komutasında etkin olarak katılmanın hazırlıklarını yapmaktadır.

"2000 YILINA BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN'I DAYATALIM"

Başkan APO, 90'lara girdiğimiz bugünlerde, Partimize, halkımıza bunu görev olarak bildiriyor.

"2000 yılına doğru, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi zafere götürelim, önümüzdeki on yıla bağımsızlık ve özgürlüğün zaferini sığdıralım" diyen Başkan APO, zafere kararlı olanların üstün çabasıyla, 90'ın çalışmalarına başladı.

Devrim olayına girdiği günden bugüne kadar, günün hesabını, varılacak hedefin gereğine göre düzenleyen, tüm çabasını hedefe doğru odaklaştıran Başkan APO, 90'ın çalışmalarına başlarken şöyle diyor: *"70-80 arası görev neydi? 70-80 arası dönem bir gruplaşma pratiğiydi, yol çizme savaşıydı. Resmi ideolojiye, sosyal şovenizme, ilkel-milliyetçiliğe karşı, halkımızın içine gireceği doğrultuyu tesbit etme savaşıydı. Manifesto'yla bu tespit doruk noktasına ulaştı.*

Devletin fiziki olarak değil, ideolojik hedeflenmesi vardı. Resmi ve ilkel ideolojilerin yırtılmasıyla, devlete ulaşma dönemiydi.

80-90 arası ne anlama gelir? açılan yolda yürümemize devlet engel olmak istedi. Yürüyüşümüzden vazgeçirmek istedi, yürüyemezsiniz dedi. Biz ise, 'hayır, yolumuza devam edeceğiz' dedik. 'Bütün gücümüzle direneceğiz' komutu altında, çok sınırlı imkanlarımızı seferber ederek, yürüyüşümüzü devam ettirdik.

Ve 15 Ağustos'ta, cezaevlerinde ve yurtdışı pratiğinde ispatlanan, bu yolda yürüyeceğimizdi. Ve oldukça mesafe aldık.

Günümüzde ise;

Milyonlar yola düzülmüştür; karar tamdır, yürüyüş kesintisiz devam edecektir, imha politikası ezilerek geçilmekte, aşılmaktadır.

Şimdiki on yıl nedir? Sonuç almadır. Nihai olmasa da, asgari programa ulaşmadır. Tarihte çokça görüldüğü gibi, böylesine kalkışmaların sonunda, siyasal güce, devlet gücüne ulaşmadır, toplumun yeniden düzenlenişine ulaşmadır. Ve bu da, tam da orduların yürüyüş tarzıdır."

Evet, değişen dünyaya, kendi cephemizden dünyayı değiştirmek sloganıyla, bir ordu yürüyüşüyle girdiğimizi dile getiren Başkan APO; 90'lı yıllarda Kürdistan'da gerçekleştirilecek çıkışın salt ülkemiz ve halkımız için değil, dünya insanlığına da bir soluk, bir çıkış olacağının derin bilinci ve sorumluluğunu da konuşturarak, hala halk olarak ordu yürüyüşümüze dünya insanlığının sorumluluğunu yüklemektedir.

Ordu yürüyüşümüzün başkomutanı, *"Savaşımız her ne kadar bir ulusal kurtuluş olayı ise de, bir o kadar da enternasyonalist özelliği vardır. Ve devrimimizin enternasyonalist yanı, bugünkü uluslararası durumda, herhangi bir devrimin enternasyonalist yanından çok daha belirgin ve önemlidir. Tarih, günümüzde, Kürdistan devrimine, bir dönemlerin Fransız Devrimi, 17 Ekim Büyük Devrimi rolünü yüklemiştir"* diyerek, Kürdistan halkının, insanlığın gidişine yapacağı müdahalenin anlamını dile getirmektedir; *"Reel sosyalizm çöküşe gitmiştir. Bu, II. Enternasyonal'in de çöküşünden daha trajik bir durumdur. Ama sosyalizm ölmemiştir ve o, insanlığın ilerleme yolunda en etkin araç olma konumunu devam ettirmektedir. Dün, sosyalizmin iflası, burjuvazinin zafer gibi algılanan 1910'ların dünyasında, Bolşevikler nasıl sosyalist bir çıkışla müdahalede bulundularsa, tarihin bize yüklediği bugünkü görev, 90'lara aynı müdahaleyi yapmaktır. Bu, devrime en yakın halk olmanın zorunlu tarihsel görevidir"* demektedir.

Kürdistan devrimini, dünya devrimini düşünerek hazırlamak... Başkan APO'nun 90'lara hazırlanışı böyledir, ordu yürüyüşümüzü de buna göre düzenlemektedir. Görevler ağır, zaman yamandır.

Özgülü çözmek isteyen, evrenseli yadsımıyor, evrenseli özgüle içererek çelişkiler yumağını çözüyor. Ve tarih, en çözümsüz noktada bir çözümcü buluyor. Robespier'i buluyor, Lenin'i buluyor. Emperyalizm çökmek istemiyor, reel sosyalizm çöküyor; tarih bir çözümsüzlükle karşı karşıya bırakılıyor. Oysa çözümleyici orduların yürüyüşü sessiz ve derinden derine hazırlanıyor.

Kürdistan halkının 90'lara geçişi, Başkan APO'nun verdiği perspektiflerin ışığında oluyor. *"2000 yılına doğru bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi zafere götürelim, önümüzdeki on yıla, tıkanan bağımsızlık ve özgürlük zaferini sığdıralım. Yüzyılların sonuna doğru, tıkanan uluslararası ortama, Kürdistan'ı bir çözüm ülkesi olarak dayatıp, uluslararası devrimci gelişmenin merkezi haline getirelim."*

Başkan APO'nun dillendirdiği bu şiar bir hedeftir, amaçtır. Hedefte netleşmek gerekir; bu bir netleştirmedir. Netleşen hedeflere varma olayı ayrı bir durumdur, başka denklemleri vardır. Hedef bir strateji ise, ona varmanın denklemleri taktikleridir. O zaman bu hedefin denklemlerini, yani stratejinin taktiklerini iyi kurmak gerekir. Şüphesiz en anlamlı stratejiler, günlük taktik araçların, aşamaların iyi algılanması sonucu olur. Günceli bilmeyen yarına ulaşamıyor. Başkan APO yarının hedefini koyarken, günceli alabildiğine net çiziyor. Diyor ki; *"Uluslararası ortam tıkanmıştır, buna bir çıkış yapmak gerekir, bu çıkış devrimci bir çıkış olacaktır ve buna en yakın da Kürdistan halkıdır. O halde, Kürdistan halkı 90'lı yıllara bir devrimi sığdırabilecek aşama ve araçlara ulaştırılmıştır"* ve yine diyor ki; *"Kürdistan devriminin ideolojik-politik zemini oldukça güçlendirilmiştir. Küçük-burjuva reformistleri, ilkel-milliyetçiler vb.'lerinin diyecek bir şeyleri kalmamıştır."* Dolayısıyla, bunlar *"Avrupa'ya kapağı atıp, biz çözümü diplomaside görüyoruz"* diyerek savaş alanından kaçtıklarını net bir şekilde ifade ediyorlar. Ve yine, *"Avrupa'da geliştirilen provokasyon sonuç vermemiştir."* Ardından, *"89 atılımının ülke içinde yaygın yaşanması ve ülke dışında da, dış oyunların açığa çıkarılıp derinleşmesi durumun netleşmesini sağlamıştır."* Ve *"PKK'nin birinci güç olduğu gerçeği daha iyi anlaşılmıştır."* Bu, *"PKK'de gerçekleşen öncülüğün ifadesidir."*

Başkan APO devamen, *"90 yılının başında yapılan çözümlemeler pratiğe yansıtılacak, planlanacak olursa, söylediklerimize ulaşmamak için hiçbir neden yok"* diyor. 90'ın hemen başından itibaren, dünyadaki son siyasal gelişmeler, sosyalist sistemin son durumu, üçüncü dünya ülkeleri, bölge, Türkiye ve Kürdistan üzerine kapsamlı çözümlemelerde bulunan ve bu ortamda bizim yerimizi oldukça netleştirip, savaş sorunlarımız üzerinde ayrıntılı incelemelerde bulunan Başkan APO, Kürdistan devrimini uluslararası duruma öncü kılacak dinamiklerin, bizzat savaş hareketimizin bünyesinde saklı bulunduğunun derin bilinciyle, bizi savaş sorunlarımız üzerinde eğiterek 90'ları adımlıyor.

> ***"... Ordu yürüyüşümüzün başkomutanı, 'Savaşımız her ne kadar bir ulusal kurtuluş olayı ise de, bir o kadar da enternasyonalist özelliği vardır. Ve devrimimizin enternasyonalist yanı, bugünkü uluslararası durumda, herhangi bir devrimin enternasyonalist yanından çok daha belirgin ve önemlidir. Tarih, günümüzde, Kürdistan devrimine, bir dönemlerin Fransız Devrimi, 17 Ekim Büyük Devrimi rolünü yüklemiştir' diyerek, Kürdistan halkının, insanlığın gidişine yapacağı müdahalenin anlamını dile getirmektedir..."***

Diyor ki; *"90'da bizi bekleyen, uygun bir gerilla ve halk ayaklanmasıdır."* Tarihimiz ayaklanmalarla doludur, ama yaygın bir halk ayaklanması ilktir. Bölük-pörçük bölgesel ayaklanmaların ardından, dirilmemecesine geliştirilen bastırma hareketlerinin ardından, neredeyse ayaklanma denilen olayı unutmuş olan bir halkın, bugün yaygın ayaklanmanın arifesine getirilişinin ilanıdır bu. *"Doğru bir yaklaşım gösterilirse, halk daha şimdiden varını yoğunu bu işe verdiğini göstermektedir."* Tarihsel gelişme çözümleyicidir, bilincinde olmak gerekir; halk ayaklanması için doğru yaklaşım, Başkan APO'nun dilindeki tarihin emridir. Halkımız, bu temelde, ayaklanmaya hazırdır. Ya, dünya? *"Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi hem doğudan, hem batıdan gittikçe ilgi ve sempati toplayacaktır."* Şuna veya buna, şu veya bu şekilde ayaklanmayan, ayaklanan hangi halk Kürdistan halkından daha mazlum, ve daha haksız bir boyunduruk altındadır.

Bu kadar elverişli bir ortamda devrimi patlatmanın tılsımı, *"savaşa ve halka doğru yaklaşımdır."*

Sürece doğru yaklaşım gösteremeyenler çözümleyici olamıyorlar; süreci bilmek gerekir. Ve yine, halkı peşinde sürükleyebilmek için halkı bilmek, devrimcinin, devrimi yapmak isteyenlerin temel sorunudur. *"Halkın katılımına layık olmak gerekir. Buna layık olmamak suçtur. Ve noktaya yüklenilmelidir"* diyor Başkan; *"Biz düşmana anlam veririz ama, bu serseri tipe anlam veremeyiz. Bu tipe karşı müthiş bir öfke duyuyoruz, bu öfkemizi de yaşatacağız."*

Proletarya mücadelede alçakgönüllüdür, çizgide tutarlıdır. Proletaryayı mücadelede başarıya götüren, onun çizgisine karşı tutarlı yapısıdır. Bunu elinden kaçıranların devrimden, iktidardaysa iktidardan uzaklaştıkları ortadadır. O halde, çizgidışılığa ve bunun şekillendirdiği tipe karşı mücadelede, ordu yürüyüşümüzün sigortası olacaktır. *"Bu tipe yöneleceğiz. Bu tipten ne komutan çıkar, ne önder çıkar. Kürdistan halkıyla en fazla oynayan tip budur."* Evet, bu tip Kürdistan halkıyla, devrimle, Partiyle oldukça oynamıştır. Partimizin her atılımında, bu tipin kirli elinin izlerine rastlamak mümküdür. Sinsi ve alçaktır. *"Bu tip isterse düşmanla uzlaşsın, isterse PKK içinde hizibini kursun, ama devrimin kurallarını unutmasın, onunla oynamasın; yeter ki dürüst olsun, bizi içten vurmasın, tahrip etmesin."*

Bu, dürüstlüğe kaçıncı davet oluyor. Proleter demokrasi anlaşılmıyor. Devrim saflarında yer alan proletaryadışı güçlerin demokrasiden anladıkları kendilerini uygulamadır ve proletaryanın yönelimi karşısında da kendisini gizlemedir. Tarihte hep anlamamaya oynadılar. Tarih tecrübedir, teoriye akar, pratiğe yön verir. Proletarya devrimi değil, devrimin sonundaki iktidarı esas alır ve iktidar ancak sınıfla, sınıfsallıkla devam eder. Mücadeleye sinmiş bir sınıfdışılıkla ulaşılacak iktidarın sorunlarını şimdiden çözmek devrimimizin en temel esprilerinden biri oluyor; çünkü, iktidar, parça-parça savaşarak kuruluyor. *"Halkımız doğrultusunu bulmuştur ve bu işi götüreceğe benzer. Buna fazla dokunmanın bir anlamı yok. Benim büyük kavgam, ona da öncülük etmesi gerekenlerin aymaz tutumuyladır; bu tutum sahibi olanlarladır"* diyor Başkan. Bunu, halk için, devrim için yolunda düşenlerin anısından aldığı

güçle dile getirmektedir. *"Güneş kadar parıldayan değerlere, şehitlere hep sadık olacağız. Onların anılarını da kimsenin kirletmesine fırsat vermeyeceğiz."*

Şehitlere bağlılık ve onların anılarını yaşatmak, PKK'yi PKK yapan ruhun ifadesidir ve Başkan tekrar bunu dile getirdiği anda, yeni bir şahadeti hemen yanıbaşında yaşıyor. **Hamza (Hasan BİNDAL)** yoldaş, Başkan'ın, *"Bu tip isterse düşmanla uzlaşsın, isterse PKK içinde hizibini kursun, ama devrimin kurallarını unutmasın, onunla oynamasın; yeter ki, dürüst olsun, bizi içten vurmasın, tahrip etmesin"* sözlerine verilen bir cevapmışçasına, öteden beri, Parti yapısının başına bela kesilen, feodal-eşkıya çeteciliğin müzmin hastalığından bir türlü sıyrılamayan Şahin Baliç (Metin)'in silahından çıkan kurşunlarla şahadete varıyordu.

90 Atılımına sağlıklı bir hazırlığın, ancak ve ancak, mücadelemizin başına bela olan, Partiyi halkla karşı-karşıya getiren ve silahlı mücadele taktiğimizi boşa çıkaran asi çeteciliğin tasfiyesiyle mümkün olabileceğine işaret eden Başkan, bundan hiç de yanılmamıştı. 90 Atılımı başlamadan, asi çetecilik saldırıya geçiyordu böylece. Yaklaşık bir yıldır Partimizin merkezi eğitim üssünde bu unsur, bir bütün olarak Parti yapısını ele geçirmek için, oldukça gözükara bir çalışmanın içine girmiş bulunuyordu. Parti yapısına güvensizliği yaymak; onlarca aday kadroyu şüpheli kompleksi içine sokarak, Partiye, Parti Önderliğine güvensiz hale sokmak ve yine onlarca savaşçıyı katletmek taktikleriyle, tam bir feodal despotizmle otoritesini kurumlaştırıp, Partiyi, Parti Önderliğinin otoritesini boşa çıkarmayı esas alan Şahin Baliç, ülkedeki savaş pratiğiyle, Partiyi kitleler nezdinde boşa çıkarmaya çalışmış ve yüzlerce yurtsever köylüyü düşman saflarına da itmiş, ya da mücadele saflarından kaçırtmış bulunuyordu.

Bu son saldırıyla, uç noktadan bir saldırıya geçen Şahin Baliç çeteciliğine karşı, 90 Atılımının hazırlık çalışmaları içinde bulunan ordu gücümüz, büyük önder Başkan APO'nun, "Bu tipe karşı mücadele" şiarıyla hareket ederek, sözkonusu saldırıya gerekli cevabı vermekte gecikmedi. Şahin Baliç, **ERNK Bağımsızlık Mahkemesi** tarafından, bir hafta süren bir yargılanmanın sonucunda, ölüm cezasına çarptırılarak cezası infaz edildi. Bu gelişmede, **Hamza** yoldaşın şahadeti 90 Atılımına akan bir manevi ruh olurken, Şahin Baliç unsurunun cezalandırılarak tasfiyesi; Partimizin, halk mücadelemizin sınıf çizgisinde sürdürmesinin teminatı oldu. Proletaryanın sınıf çizgisine oturmayan bir halk mücadelesinin başarıya ulaşması mümkün değildir ve PKK başarmak için mücadeleye atılmıştır. Başkan APO, *"Eğer devrimimiz halkımızın başına Bokassalar, İdi Aminler getirecekse, ben mücadeleye devam eder ve bu kez de bunlara karşı bayrak kaldırırım"* derken, başarının hangi temellerde başarı olarak addedilebileceğine işaret ediyordu.

Halkımızın tarihine çok büyük etkilerde bulunacak olan 90 Atılımının, sömürgeciliğin doğal müttefiği olan feodal-çeteciliğin Partimizin saflarındaki tasfiye hareketine karşı atılan bu pratik adımla bir yerde başlamış olması, bizi daha bir görevlere sahip çıkma azmi ve kararlılığıyla donatmış bunuyordu.

"90 HAMLESİNE CESARET ETMELİYİZ"

Başkan APO, uzun yürüyüşümüzün devamı ve başarısı için gerekli olan cesarete değiniyor; *"90 hamlesine cesaret etmeliyiz, halk ayaklanmasına cesaret etmeliyiz"* diyor. Gerekli olanı işaret ediyor. Bağımsızlık ve demokrasi şiarıyla atılan ilk adım; atılan ilk adımın ardından gösterilen kararlılık, cesaret ve yüzlerce şehit ve milyonlara mal olmuş bağımsız Kürdistan umudu; bu salt umut düzeyinde kalmamalı, akan kanlar akmışlığıyla kalmamalı, katedilen yol ne için katedilmişse, ona ulaşılmalı. Bunca gelişmeden sonra, hak edilene ulaşmanın cesareti gösterilmeli.

Biz, salt savaşmak için savaşmıyoruz ve savaşımızı kendini tüketen bir savaş düzeyinde tutmanın geriliği içinde de olamayız. Gelip çatan mücadele aşamalarını görmezlikten gelen ve kendini ona göre konumlamayıp savsaklayıcılık yapanların tarihte uğramış oldukları akibet açıktır. Bizim, halk olarak böyle bir duruma düşme şansımız yok. Çünkü, bu halk olarak ölümü seçmekten başka bir şey olmayacaktır.

Başarıya ulaşmak mümkün mü? Şayet *"Bütün çabalarımızın buna yönelik olduğunu unutmazsak başarıya ulaşmamak için hiçbir neden yok. Savaşımımız halk ayaklanmasına gelmiş dayanmıştır ve hatta gecikmiştir. Bugün Kürdistanlı kitleler, silahlı mücadelemizin atmosferi içinde, sivil bir direnişi kendiliğinden sergiliyorlar. Bu direnişin koşullarını ve bilincini yaratan silahlı mücadelemizin yapacağı tek şey bununla bütünleşmektir, bu atılıma, halkın bu akımına cevap verebilmektir"* diyor Başkan APO. *"Tüm bunlar gerçekleştirilebilir ve sonuçları, inanılmaz bir şekilde lehimize olabilir. Ama bir şartla, şu temel şartla; onun önderliğini yapacak olanların bu işi layıkıyla yapmalarıyla, savaşa hakim olmalarıyla mümkündür."*

Bugün silahı elinde dağ-taş dolaşan gerilla bir isyandır, isyan bayrağıdır. Gerillanın varlığı, açık savaş çağrısıdır; bilincinde olmak gerekir. Bulunduğumuz konumun bilincinde olmamak mücadelenin en büyük handikaplarındandır. İsyanla oynanmayacağı, savaşla oynanmaması gereği, tarihin vermiş olduğu bilinçtir; devrimci bilinç tarihin süzgecinden geçmiştir, öyle olması gerekir. Ve bugün, gerilla olarak tutturduğumuz yaşam tarzının, milyonların savaşa çekilmesi için bir çağrı olduğunu bilmek zorundayız. O halde, çağrımızın eri olarak, savaşa, savaş hattına hakim olmak zorunluluğu açığa çıkmış pratiğimiz olmalıdır.

Başkan'ın ısrarı, bunda ısrarlı olmasının ısrarı anlaşılır bir şeydir. Diyor ki; *"Geçmiş hamle dönemlerine bakıyoruz; adı geçen olumsuzlukları inceltilerek, üzerine yatılarak sergilenmiş. Onun için, bu hamle döneminin başına da bu bela gelebilir. Bu belanın gelmemesi için, bu kadar kesin konuşmak gerekir.*

Tarihi bütün yönleriyle açmak kadar, güncele de hakim olmak gerekiyor. Böylesine önemli günlerin arifesinde, uygulanması gereken işlerin en başında bu gelir."

Evet, tarihin bilinci, güncelin pratiği olmadı mı, o soyut bir olgu olmaktan öteye bir şey olmaz. Şüphesiz, PKK'nin tarihinin PKK militanı tarafından irdelenmesi, geçmişi öğrenmek için değil, geçmişten öğrenilenle bugüne, yarına yönelmek içindir. PKK militanının destansı direnişi, direniş ruhu, cesareti, azmi yine PKK militanının hatasının, yetmez bilinç ve pratiğinin kayıtlarından kurtulmadıkça, sonuç alıcı hamlelere atılmanın faturası ağır ödenecektir.

"Herbiriniz bundan daha direngen ve fedakarsınız, ama önderlik etmeye gelince, bir türlü bu hata ulaşmadınız, ulaşmak için çaba sarfetmediniz" diyor Başkan. Yapamam, edemem, beceremem kültürünün, büyüklüğü kendine yakıştıramama ve sürekli düz vatandaş olarak yaşama anlayışının PKK militanında kendini konuşturması savaşımızı dumura uğratan virüstür. Bunun yok edilmesi şarttır. Başkan'ın, *"Bütün yaşamını savaşa adayan ve gözünü kırpmadan ölüme koşan sizlerin, halka önderlik olayından ısrarlı kaçışınıza bir türlü anlam veremiyorum"* dediği PKK taktik hattındaki yoldaşlara çağrısı var, şöyle; *"Kürdistan'da her şey bu yeni özgürlük yaşamına selam duruyor. Kendimizi anlayalım, tanıyalım, her şey yaratılan özgürlük yürüyüşüne selam duruyor.*

Halkımız, yaratılan bu yürüyüşe tüm saflığıyla koşuyor, yer alıyor. Sizin göreviniz, siz önderlerin, komutanların görevi buna anlamlı bir cevap yükseltip, bu koşulda yer alanları korumak, savaştırmaktır.

Öncü gereksiz olursa, halkın bu selam duruşuna iyi bir selam duruşuyla cevap veremezse, başa neler gelmez ki!

Bunu kavrayıp kavramamanız sizin bileceğiniz bir iş!"

PKK militanının bunu kavrayıp kavramaması onun devrimden neyi anlayıp anlamadığını gösterir. Bunca çabadan neyi çıkarıyoruz; sağlam; güçlü hamleler yapacak gücün, her şeyden önce, kendisinin bu durumda olması gerekmektedir. Diğer bir deyişle, *"Devrim yapmak isteyen kendinde devrim yapmalıdır."* İlginçtir; devrime giden, bunda samimi tüm güçlerin başarısını garantileyen yol olmuştur bu tavır. Lenin'in, Ekim Devrimi'nin öngününde, Kamenev-Zinovyev ikilisinin provokasyonuna karşı ısrarlı duruşu ve bunu Bolşevik Parti'ye dayatması iyi anlaşılmaktadır.

Başkan'ın tüm ısrarı, halk ayaklanmasına doğru giderken, bunun ön hazırlığı olarak, kendi sınıfdışılıklarımıza, yetmezliklerimize karşı bir sınıf ayaklanması içine girmemiz üzerinde yoğunlaşıyorsa, nedeni vardır; çünkü, proletarya başka türlü devrim yapamaz.

"Halk, isyanları iktidara götürüyor. Bu bizde olmayacaksa, inançsızlardan, sabotörlerden, korkaklardan dolayı olmayacak ve kaybedilecektir."

90'ın ilk ayına sığdırılan yüz saatlik çözümlemeler, dünya devriminin sorunları, Kürdistan devriminin sorunları, Partimizin sorunları üzerine taktik ve stratejik çözümlemeler... Başkan 90'a böyle başladı. Mücadeleyi soluk-soluğa yaşamak, ya da *"dünyanın en güzel olayı politikadır"* gerçeğinin insan yaşamının yol alıcı unsuru olduğunu bu denli kavramak... Devrimin önderliği budur, devrim yapan orduların yürüyüşü ancak bu tür komutanlıkların öncülüğünde başarıya ulaşmıştır. Önderliği, devrime bu denli inatçı sarılışa götüren şey nedir?

"PKK militanı sadakati temsil edecektir. Kürt insanı diyebilmeli ki, böylece sadık değerlerimiz var. Bunların (şehitlerin) sadakati beni, kaybedilmiş ülke ve halk gerçekliği karşısında büyük bağlılığa götürüyor. O temelde -ki bütün şehitlerimizin anısı böyledir- vatana bağlılık, bu temelde halka bağlılık, bu temelde önderliğe, Partiye bağlılık!"

90'lı yıllar, Kürdistan devrimine iki yönlü müdahaleyi içeriyor. Bir müdahale de Avrupa'da hazırlanıyor; devrime karşı müdahale. Bu karşı müdahalecilerden biri de diyor; *"PARİS* -Paris'i büyük harflerle yazıyor, kabesi ya!- *14-15 Ekim 1989 günlerinde bir Kürt şehri haline gelmişti.* -Merak etmeyin, yakında Avrupa'yı Kürdistan yapıp işin içinden çıkıverirsiniz!- *26 ülkede yaşamakta olan Kürtlerden belirli şahsiyetler, bu şehirde toplanmışlardı. Bu şehire konferans vasıtasıyla gelenler... O çok kısa sayılan, nasıl geçtiği belli olmayan iki günde... hasret giderdiler. Sohbet toplantıları yaptılar, birlikte yemek yediler, birbirlerine karşı kırgınlıklarını* -Avrupa'nın medeniyetine kırgınlığı yakıştırmıyorlar-, *dostluluklarını, eksikliklerini dile getirdiler, keşke o iki gün son bulmasaydı"*; sonsuza kadar yarenlik etselerdi, sohbet etselerdi, yemek yeselerdi! Nerede? Nerede olacak, PARİS'te. Bunlar, uluslararası Kürt Konferansı'nı yapan 26 Kürt şahsiyetidir. Kim bu konferansı toplamış? *"Kürt Enstitüsü ve Fransız Özgürlük Vakfı'nın ortak çalışmaları ve dayanışmaları sonucunda gerçekleşmiş."* Ayrıca, *"Konferans, Lord Vebury, Danielle Mitterrand, Dr. Bernard Koucher, Claud Ceyhson tarafından idare edildi."* Konferansa katılan Kürt siyasi "şahsiyeti", saydığı bu isimlerin kimi temsil ettiğini herhalde unutmuş olacak ki, -o kadar yarenlik, yemek-içmek içinde adamda kafa mı kalır- şunları da söylüyor: *"Zaten sömürgeciler, emperyalistler de ülkemizi esas alarak politika ile yönetiyorlar."*

Bu söze bir şey eklemek gerekiyor mu? Kürdistan'ı politikasıyla idare eden emperyalistler, 26 Kürt siyasi "şahsiyeti"ni konferansta toplamış. Kürt siyasi "şahsiyetlerinin" katılmış olduğu konferansa kararlar aldırılmış. *"Bütün dünya parlamenterlerinden bir inisiyatifin yaratılması için Fransız Özgürlük Vakfı'na görev"* verilmiş ve yine *"bu inisiyatif, Kürt sorunu için uluslararası planda çalışmalar yapacak"*mış. *"Emperyalistler ülkemizi politika ile yönetiyorlar"* ya, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı da dünya parlamenterlerinin inisiyatifinde olacak tabii. 90'lı yıllarda devrimimize karşı müdahale, bu tür ihale anlaşmalarıyla hazırlanıyor. Devrimi ihale konferansları devam edecek, örneğin Stockholm'de, Londra'da.

90'lı yılların Kürdistan devriminde kader yılları olacağı gerçeği iyi anlaşılmış, emperyalistlerin aceleciliği bundan kaynaklanmaktadır, kaybedecek zamanları yok. Bağımsızlık ve özgürlük yürüyüşünde Partimizin kendi kaderini tayin hakkını onun ellerinden alıp, kendilerinin biçmiş oldukları bir kaderi hazırlamak istiyorlar. Çünkü, halkımızın tayin edeceği kaderinde, emperyalistlerin tek bir çıkarından sözetmek mümkün olmayacaktır, halkımızın tayin edeceği kaderin anlamı emperyalizme, sömürgeciliğe son olacaktır.

"Paris Kürt Konferansı"nın anlamı PKK öncülüğünde savaşa atılan halkımızın, gelmiş olduğu bağımsızlık eşiğinden defedilmeye çalışılmasıdır. Bu, mücadelemizin gelmiş olduğu aşamanın düzeyini göstermesi açısından öğreticidir, emperyalizm kendi tırşıkçılarını da yanına alarak bir blok hareketi düzeyinde mücadelemizin karşına dikilmektedir. Konferanslar, karşı müdahalenin binbir çeşit politikalarının harmanlanmasından başka bir şey değil şüphesiz.

Karşı müdahale görülüyor. Başkan APO, son atılım yıllarını hazırlıyor; devrimimize şahin atılımını yaptırmanın hazırlıklarıdır bunlar.

Tarih, 90'lı yıllara bu ikili hazırlanışı özenle yazacaktır. Çünkü, 90'lı yıllarda amansız bir savaşa tutuşacak olan direniş ve ihanet halkımızın ebedi kaderi olacaktır.

Gerillanın silahına, halkın kalkışmasına havale edilmiş halk kaderimiz savaşını verecektir. **"YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM!"**

Mahsum Korkmaz Akademisi Öğrencileri

"... Eğer devrimimiz halkımızın başına Bokassalar, İdi Aminler getirecekse, ben bu mücadeleye devam eder ve bu kez de bunlara karşı bayrak kaldırırım..."

"... Başkan APO, son atılım yıllarını hazırlıyor; devrimimize şahin atılımını yaptırmanın hazırlıklarıdır bunlar.

Tarih, 90'lı yıllara bu ikili hazırlanışı özenle yazacaktır. Çünkü, 90'lı yıllarda amansız bir savaş tutuşacak olan direniş ve ihanet, halkımızın ebedi kaderi olacaktır.

Gerillanın silahına, halkın kalkışmasına havale edilmiş halk kaderimiz savaşını verecektir. 'Ya özgür vatan ya ölüm!'"

Kürdistan; 1990 Newroz'unda, ERNK'nin 6. mücadele yılında kölelik diyarından özgürlük diyarına yürüyor

Baştarafı 1. sayfada

meşale olarak dağların yüksek zirvelerinde kutlanagelmiştir. Newroz çağdaş yaşatıcıların ona kazandırdığı yeni değerlerle bugün daha da anlamlılaşmış ve güzelleşmiştir. Özgürlüğün güneşi Kürdistan'dan dünyaya ışınları bugün yeniden, ama çağın ölçü ve değerleriyle de bezenmiş olarak yansıtmaktadır.

Her şeyden önce 21 Mart, atalarımız Medlerin sınıfsızlıktan sınıflılığa geçişte, Asur despotizminin karanlık zırhını deldiği, parçaladığı ve yeniden doğuş ve özgürlük günüdür. Yurt tutma, özgürleşme, bunun için direnme ve bu temelde var olmadır. Bu anlamda Newroz, *"yeni bir gündür. Bu gün neyi ifade etmektedir veya hangi gelişmeyi dile getirmektedir? Newroz'un anlamı; baharın gelmesi, bunun için şenlikler yapılması, temiz giysilerle meydanlara çıkılması, türkülerin söylenmesi ve oyunların oynanması ile sınırlı değildir. Bu olsa olsa, bu günün gösteri kısmıdır. Oysa ki Newroz'un halkımızın tarihi açısından daha derinden ve özlü bir anlamı olduğu gibi, onun maddi ve manevi yaşamına getirdiği köklü dönüşümler de sözkonusudur. Evet, Newroz'un bir bayram olarak kutlanmasında, ülkemizin çok sert kış koşullarından çıkış, doğayı canlandıran bahara ulaşma, bir nedendir. Ancak Newroz, yeni bir mevsime giriş, doğanın şenlenmesindeki bir başlangıçtan öteye, günümüzde mücadelede, atılımda yeni bir başlangıca girişi ifade etmektedir. İşte yakın geçmiş ve günümüzde Newroz'un Partimiz ve halkımız açısından gerçek anlamı budur. Yani her Newroz, mücadelemizde yeni bir atılımın yaratılması, düşmana daha ezici darbelerin vurulması, bunun için hazırlık ve eylemlilik coşkusunun yaşanması demektir."* (PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, Seçme Yazılar Cilt III, Sayfa 62-63)

Çağdaş Med Hareketi PKK ile daha da anlam yüklenen "Yeni Gün" Newroz, 1982'in 21 Mart'ında Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaşın yaktığı üç kibrit çöpüyle Diyarbakır zindanlarındaki karanlıkları parçalayarak özgürlük ateşini tutuşturdu. Bu kıvılcımla aydınlanan kurtuluş mücadelemiz 21 Mart 1985'de Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan-ERNK'de doruklaştı. ERNK, kıpkızıl bir şerit gibi dört bin yıllık tarihimizi sarmalarken, direnmenin, savaşarak kazanma azim ve çabalarını kendisinde somutlaştırmanın da uç noktada temsilinin adı oldu. Yediden yetmişe bütün insanlarımızın özgür yaşamı bulduğu, buna ulaşma kavgasının gelişip serpildiği mücadelenin adı oldu ERNK. *"Kısaca cephe hareketi, sömürgeciliğin ve işbirlikçilerinin ulusa ve topluma dayatmış oldukları siyasal, ekonomik, kültürel koşulları kabul etmeme, bu konuda uyanışa geçerek bilinçlenme, örgütlenme, çok sınırlı da olsa ortaya çıkan isyan tepkilerini giderek gelişmiş bir halk savaşına dönüştürme ve buna bağımsız ve demokratik bir toplum yaratıncaya kadar sürdürme hareketidir."* (Seçme Yazılar Cilt I, Sayfa 184)

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, ERNK'nin ilanıyla yaptığı konuşmada hedefi böyle açıklıyordu. Aradan 5 yıl geçti. Bugün ERNK'nin 5. kuruluş yıldönümünü kutlamaya hazırlandığımız bir günde, halk olarak nereden nereye geldik? 1990 Newroz'unu daha da yüceleştirip kutsallaştıran, Cephe'mizin harcı olan şehitlerimizin anılarına bağlılığın gerekleri doğru karşılığını buldu mu? Buna verilecek tek doğru cevap; evettir. Bu dönemde Kürdistan boydan boya isyanın eşiğine gelmiş, "intifada"nın ayak sesleri salt Türk sömürgeciliğinin uykularını kaçırmakla yetinmemiş, başta emperyalizmin olmak üzere dünya gericiliğinin de korkulu rüyası olmuştur. Sözü edilen güçler, halkımızın kutsal uyanış ve başkaldırışını bastırabilmek için; modern teknolojiyle donattıkları özel savaşın her yöntemini denediler, deniyorlar. Bütün bunlara rağmen, Kürdistan'daki ayağa kalkışın önüne geçmeleri bir yana, kendileri çıkmazla karşı karşıya geldiler. Sözde siyasal çözüm adı altında halkımıza ve mücadelesine kültürel özerklik veya otonomiyi dayatmaya çalıştılar. Bunun için emperyalist metropollerde Kürt ihanetçilerinin de dahil edildiği konferans ve toplantılar düzenlediler. Bu temelde oluşturulmaya çalıştıkları provokatif çözümleri halkımıza dayatmaya çalıştılar. Bununla çatırdayan faşist 12 Eylül rejiminin kötü gidişatını durdurmayı programladılar. Fakat bütün bu gerici çaba ve komplolar sonuçsuz kalmaya mahkumdu ve kaldı da.

1986'ya ulaşıldığında Newroz'a yeni bir atılım ve ruh kazandırma savaşının öncülüğünü yapan ölümsüz komutan, HRK'nin kurucu ve kurmaylarından, Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK'nin mimarı Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş, 28 Mart'ta şehitler kervanına katılarak "Kahramanlar Kahramanı" sıfatına hak kazanıyordu. Böylece, Newroz direniş ve özgürlük ateşine yeni bir halka daha eklemiş oluyordu. Bu, 21 Mart Newroz'la başlayıp Agit yoldaşın şehit düştüğü 28 Mart'a kadar devam eden Kahramanlık Haftası geleneğini doğuruyordu. Newroz'a, Partimizin doğuşunu ve gelişimi ile eklenen bu tarihi dönüm noktalarıyla 21 Martlar, çok daha anlam yüklü, geleceğin özgür yaşamının umut ve özlemiyle dolu yeni yeni atılımların içiçe geçip çiçeklendiği yıldönümleri oldular.

ERNK'nin 5. yılını bitirip 6. mücadele yılına girdiğimiz bu 21 Mart'ta Kürdistan çok daha canlı, diri isyan fitilini ateşliyor. Dağda gerillanın intikam kurşunları Kürdistan halkının beyni ve yüreğinde yankılanıp özgürlük kuşağına dönüşüyor. Bu temelde özgür yaşam halkımızın vazgeçilmez tutkusu oluyor; halkımızın biricik yaşam çizgisine dönüşüyor.

ERNK'nin resmen ilan edilişinin üzerinden 5 yıl geçti. Tarihimizde çok kısa bir dönemi oluşturan bu yıllarda boydan boya bir destan yaratıldı. Bu yıllarda halkımız bağımsız ve özgürlüğe daha da yaklaştı. Anti-sömürgeci, anti-emperyalist savaşta ERNK halkımız içinde genişliğine ve derinliğine kök saldı. Halk Komiteleri (Koma Gel) yaygın bir tarzda Kürdistan'ın iktidar organları olarak geliştiler. İşçiler, köylüler, kadınlar, gençler, yani toplumumuzun bütün kesimleri bu komitelerde örgütlendiler, burada kendi kendilerini temsil hakkına kavuştular. Bütün bunlar, ERNK'nin kutsal kurtuluş savaşında halkımızın amaç ve hedeflerini en iyi yansıtan formül olduğunun pratik kanıtı oldu. Direnme, savaş, birlik; birlik, savaş ve direnme esprisiyle ERNK, halkımızın tek meşru temsilcisi olarak otoriteleşti. Gerillanın yarattığı öz yaşam ERNK ile dalga dalga insanımıza yansıdı; örgüt ve eyleme dönüştü.

Başta Botan olmak üzere, ülkemizin birçok alanında düşmanın otoritesi fiiliyatta kırıldı. Bunun yerine, ulusal kurtuluş adına doğan ikili iktidar aygıtı olarak ERNK gelişti. Bu temelde, halk demokrasisini inşada önemli adımlar atıldı. Köktenci gelişme ve dönüşümler sağlandı. Her şeyden önce ERNK, Kürdistan halkının benliğinde taht kurdu. Bu anlamda Kürt insanının üstünde iktidar oldu, bir çekim odağı haline geldi. Sömürgecilik tarafından her türlü insani yeteneği köreltilen, sağır ve dilsiz bırakılan halkımız, ERNK'de kendini ifade etme özgürlüğü kazandı. "Köle Kürt" imajı yerini direnen, savaşan, örgütlenen ve kazanan Kürt'e terketti. Bu, sanattan kültüre, ahlaktan morale düşünmekten eyleme, örgütlenmekten savaşa kadar uzanan çok geniş bir cephede kendini tanımlamaya ve ifade etmeye kadar götürdü. Çağdaş, onurlu ve boyun eğmeyen Kürt insan tipinin çok sancılı olsa da doğuşunu gerçekleştirdiğine ve bu yolda da hayli mesafe katettiğine insanlık tanık oldu.

Bu tip, çağdaş insan ölçülerine ulaşmayı kendi somutunda gerçekleştirmeye çalışan, hatta koşulların zorluğundan ötürü yer yer bu ölçüleri de aşan bir tip olarak, büyük bir maratona atıldı. Tutku düzeyinde bu maratona atılan özgür insan, Kürdistan'da korku duvarını aştı. Halkımız, özgür yaşamın bedelinin de olacağını çok iyi anladı. Ve bu bedeli ödemeye hazır olduğunu yine pratiği ile ortaya koydu. Gençlerini ARGK saflarına göndermek için adeta birbirleriyle yarıştı. Yine çocuklarını kutsal özgürlük ninnileriyle büyüttü, büyütüyor. Sömürgeciliğe karşı ARGK'nin yükselttiği devrimci şavaşa ölüm pahasına, her türlü azim, çaba ve fedakarlıkla omuz verdi, desteklendi. Bu süreçte bunlarla da yetinmedi; bilfiil savaşın içinde yer aldı, faşist TC'ye karşı yer yer "intifada"ya kalktı. Hem de bu "intifada"ları, özel savaşa karşı girdikleri çatışmalarda şehit düşen güzide evlatlarına sahip çıkarak gerçekleştirdi. Daha bir-iki yıl öncesine kadar kendi öz çocuğunun cesedine sahip çıkmaya cesaret edemeyen insanlarımız, şimdi Kürdistan şehitlerinin bedenlerini düşmandan almak için isyana kalkıyor; taşla, sopayla, yumrukla düşmana saldırıyor; ve evlatlarını onların elinden alıyor. Kürdistan insanı hiçbir zaman TC'ye karşı bu kadar cesaretlenmemişti, kabile, aşiret, mezhep ve aile farkı gözetmeden birleşmemişti.

1989'da Cizre'de başlayan düşmana itaatsizlik ve başkaldırı kısa sürede Silopi'ye, Şırnak'a, Nusaybin'e, Ömerli'ye yayıldı. Burdan 90'la birlikte Diyarbakır-Batıkarakoç'ta gerilla-köylü savaşçılığının iyi bir örneği ile taçlandı. Yine Nusaybin'de 21 Mart'ın eşiğinde binlerce kişi "intifada"ya kalktı. Düşmanla göğüs göğüse çarpışıyor; bağımsızlık ve özgürlük türkülerini söylüyor. Bunu en anlamlı tarzda şehitlerine sahip çıkmak için gerçekleştiriyor. Böylece Nusaybin halkının tutuşturduğu 90 Newroz'unun özgürlük ateşi kısa sürede Kürdistan'ı aydınlattı. Cizre'de, Silopi'de, Mardin'de, Diyarbakır'da halkımızı isyan noktasına ulaştırdı. Aynı zamanda, Nusaybin "intifada"sı, Newroz'un bu yıl ne kadar parlak bir doğuş yapacağının da iyi bir simgesi oldu.

Bütün bu yaşananlar ve gelişmeler, nerede olursa olsun halkımızı tek yürek ve tek yumruk haline getiriyor. Dünyanın dörtbir yanına savrulmuş Kürdistanlıların beyni her zamankinden çok anavatan Kürdistan için çalışıyor, kalbi onun için çarpıyor. Her Kürdistanlı kutsal topraklara dönüşün yakıcılığını derinden duyumsuyor, bundan haz duyuyor. Yurtdışında da ERNK saflarında bu ruh ve coşkuyla örgütleniyor, bilinçleniyor ve eyleme kalkıyor. İşçi, gençlik, kadın vd. birliklerde örgütlenen halkımız, mücadeleyi destekliyor, bulunduğu alana taşırıp örgütlüyor ve halkımızın savaşının ilerici insanlığa taşırılmasında köprü rolü oynuyor. Dolayısıyla gerek ülkede olsun, gerekse yurtdışında olsun, ERNK platformunda ve bayrağı altında yeni bir yaşama doğru gidiyor. Bu yaşam; kendi yazgısını bizzat kendi elleriyle çizen, topraklarında tek hükümran güç olan, bağımsız ve özgür insanların yaşamıdır. Yani, çağdaş uluslar ailesi içinde onurlu yerini almak için birleşen ve savaşan bir ulus gerçeğine ulaşılma sürecine girilmiştir. Bu, ERNK'de ifadesini bulan, çağdaş anlamda uluslaşmanın doğuşudur. Açık ki bu değerler çetin mücadelelerin ve engin fedakarlık ve çabaların ürünüdür. Bunda, başta şehitler olmak üzere, halkımızın emeği belirgin olmuştur.

"Bu zorlu mücadele günlerinde kazanılan nedir? Kazanılan bir halkın özgürlük savaşıdır. Özgürlük nedir? Özgürlük bizce, halkımızın varlığı ve kimliğinin saptanmasıdır. Varlık ve özgürlük birleştiğinde; bu, insan toplumu olmak demektir. Bunun bizde somutlaşması, toplumun ve bireyin yeniden şekillenmesi, düşmanın basit bir piyonu olmaktan kurtulup, toprağında yükselmesini bilen bir bireye dönüştürülmesi, yani yeniden yaratılış, yeniden kimlik kazanma, havayı yeniden teneffüs etme, yeni bir yaşama, yeni bir güne ulaşmak demektir. İşte Newroz'u böyle yaratmada bu yıllar, Partimiz için muazzam zorluk ve gerginliklerle dolu yıllar olmuştur. Bir başka deyişle bu yıllar, ölüm-kalım yılları, demoklesin kılıcının keskin ucunun, boyun etrafında dolaşarak sık sık boyna dokunduğu ve tüm bunların aşılmaya çalışıldığı yıllar olmuştur. Çok iyi bilinmektedir ki, TC'nin bu keskin kılıcı, yani terörü, her zaman sayısız insanımızı, daha direnmeyi düşünmeden yerine oturtmaya kafi gelmiştir. Birey daha sağını, solunu araştırmadan, 'Ben kimim?', 'Nereden geliyor, nereye gidiyorum?' diyemeden, bu politikanın dayatmalarına, baskı ve sömürgeciliğin sonuçlarına boyun eğer, fosilleşir ve böylece fosilleşmiş ve sömürgeciliğin sonuçları denilen yaşamın kendisi ortaya çıkar. İşte direnme, birey ve toplumun taşlaşmasına, düşkünleşmesine de karşıdır. Bu nedenle, bu yıllar bir yandan düşmanın keskinliğine, diğer yandan onu düşürdüğü, bir moloz yığını haline getirdiği döküntüye karşı da yoğun bir mücadele sözkonusudur. O halde, yeninin, yeni günün yaratılışının o kadar kolay olmadığı teslim edilmek zorundadır." (PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN, Seçme Yazılar Cilt III, Sayfa 65-66)

Kürdistan, ERNK'nin 5. kuruluş yıldönümünde, kölelik diyarından özgürlük diyarına doğru yol almaktadır. Açık ki bu, PKK, ARGK ve ERNK'nin etle-tırnak gibi birbirlerine bağlayan oluşumlar olmasından ileri gelmektedir. Halkımızın, PKK önderliğinde, ARGK'de somutlaşan silahlı şiddeti ile ERNK'de somutlaşan siyasal şiddetinin iyi bir bileşeni ortaya çıktı. Bunun bileşkesi Türk özel savaşını öyle bir çıkmazla karşı karşıya getirdi ki ; TC, tarihinde ilk kez gerçek bir halk savaşıyla karşılaşarak, devlet otoritesi ve prestiji yerle bir oldu. Salt Kürdistan'da bu böyle olmadı; başta Türkiye halkı nezdinde olmak üzere dünyada da hızla teşhir ve tecrit oldu. Ve özellikle her 21 Mart onun korkulu ölüm rüyası haline geldi. Bu korkusu 90 Newroz'unda, ERNK'nin 5. kuruluş yıldönümünde daha da belirginlik kazanarak histeri nöbetine dönüştü. Haftalar öncesinden, PKK'nin Newroz atılımının büyüklüğünden dem vurarak buna karşı milyonluk ordusunu savaş durumuna göre konumlandırdı. Bu bile tek başına TC'nin mücadelemiz ve halkımızdan ne kadar korktuğunun çarpıcı bir itirafı olmaktadır.

Halkımız koşar adım özgürlüğe giderken, mücadelesi başta Türkiye ve Ortadoğu halkları içinde olmak üzere dünyada da gerekli yankıyı buldu. Mücadelemizden etkilenen Türkiye halkı ve devrimci-demokratik güçleri şovenizmin, sosyal-şovenizmin yörüngesinden büyük oranda kurtuldu. Halkımıza ve mücadelesine sıcak bakma, ilgi duyma ve bu temelde ilişkiler kurma yönünde önemli sayılabilecek adımlar atıldı. Öte yandan, devrimci savaşımızdan cesaret alan Türkiyeli emekçiler, Türk rejimine karşı mücadele etme ve devrim seçeneğini yaratmada önemli çabaların içine girdiler. Böylece Kürdistan ve Türkiye halklarının ortak mücadelesi ve kurtuluşunun objektif koşulları daha da güçlenirken, subjektif planda da gelişmeler yaşandı. Yine uluslararası sahada halkımızın ve kurtuluş savaşımızın prestiji oldukça arttı. Bu sahada ERNK'nin saygınlığı gelişirken, devletler düzeyinde tanınma yolunda büyük umutlar doğdu. Böylece uluslararası diplomaside Kürdistan halkının tek meşru temsilcisi olarak ERNK'nin varlığı giderek kendini daha ciddi bir şekilde dayatmaktadır.

Zaferlerle dolu 5 yılın ardından ERNK 6. mücadele yılına girerken, bu tarihi kazanımlar temelinde yeni ve daha büyük mevzilere doğru yürünecektir. Açık ki, sömürgeciliği yurdumuzdan kesin söküp atmak için; henüz yapılması gereken çok şey vardır. Bunların altından kalkmak için ise; yediden yetmişe dürüst ve namuslu her Kürdistanlı köylünün, işçinin, gencin, aydının, esnafın ve kadının yapması gereken can bedeli görevleri vardır. Nusaybin'de "intifada"nın fitili tutuşturulmuştur. Bu meşale onurun, şerefin, namusun simgesidir. Onu Kürdistan'a yaymak her Kürdün namus ve şeref borcudur. Bütün duygu ve düşünceler buna tabi kılınacak; bu temelde ömür tüketme en faziletli ahlak olarak Kürdistan'da boy atacaktır.

O halde; ERNK'nin 6. mücadele yılına girerken bir kez daha hep bir ağızdan and içiyoruz: ***"Çağın bir yüzkarası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgeciliğe karşı savaşımda, kanımızı damla damla akıtacağımıza, bütün yeteneklerimizi ülkemizin kurtuluşu için en verimli şekilde harcayacağımıza, hiçbir yeteneğimizi ve enerjimizi kendimizle mezara götürmeyeceğimize, düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörüyle kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilerici insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihimizi yazmak için yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefeyi, siyaset ve pratik ahlak yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma egemen kılmayı Partili olmanın, yurtsever olmanın, Cephe'ye ait olmanın bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz."***

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı değerlendirmeyi kısaltarak 8 Mart Dünya Kadınlar Günü vesilesiyle yayınlıyoruz.

"Kadın-erkek ilişkilerinde uygulanan devrimcilik, tamamen bir devrimcinin kapasitesini ve biçimlenişini belirler"

Kadın-erkek ilişkilerine yenilik ve saygınlık kazandırmak istiyoruz, doğru sevgi anlayışının gelişmesini özenle çiziyoruz. Aslında az iş de yapılmadı, onu da belirtelim. PKK bünyesi içinde uygulama belki zor oluyor ama, çabalar da az değildir. Meseleye oldukça ilkeli, sabırlı, hakimiyet isteyen bir tarzda yol aldırıyoruz. Zor, ama unutmayalım; her yeni olan şey zorluklara katlanılarak yaratılır. Yani, hoşaf gibi bol bol her şeyi içersen o iyi bir şarap olur mu? Bu meselede de herbiriniz hoşaf içiyorsunuz. İstediğiniz kadar hoşaf için ama, şaraba alışkın olanların şaraptaki lezzeti bulamayacakları açıktır. Bizde kadın-erkek ilişkileri hoşaftan da beterdir. Çok rezilanedir.

Şunu ilke olarak alacaksınız; kadın-erkek ilişkilerinde uygulanan devrimcilik tamamen bir devrimcinin kapasitesini ve biçimlenişini belirler. Bize güçlü bir devrimciden mi bahsetmek istiyorsunuz; söyleyelim, kadın-erkek ilişkilerinde getirdiği boyut onun her şeyini belirler. Derin bir devrimci midir, çok yönlü, boyutlu bir devrimci midir, özgürlük olayında çok hassas mıdır, sevgi olayında derin midir-güçlü müdür, vatanseverlikte güçlü müdür; velhasıl bütün temel insani problemlerde ne kadar çözümleyicidir; işte bu konularda temel ölçütleri mi bulmak istiyorsunuz, en temel ölçütlerden biri de bu ilişkiye gösterdiği yaklaşım ve uygulama gücüdür. Değme erkek savaşabilir, silahşörlükte ilerleyebilir, militanlıkta ilerleyebilir fakat, kadın-erkek ilişkilerinin özgürlüğünü yaratmada çoğunlukla berbattır ve onun eylemi son tahlilde özgürlüğe götürmez, toplumun yarısını temel bir ilişki alanına kapalı tutar; kölelikle, kirlilik içinde tutar. Bu konuda çözümlenmeyi ve yenilenmeyi görmeyen, bu uğurda çabayı geliştiremeyen adam halkların özgürlüğüne fazla mesafe aldıramaz, Parti içi yaşamı fazla yoldaşça bulamaz. Bizim içimizde ortaya çıkan çeşitli sınıfdışı tavırları değerlendirdiğimizde görüyoruz ki; en çok zarar verenler, kadına yaklaşımında, kadın-erkek ilişkilerine yaklaşımında, gerçekten bir utanmaz durumunda olanlardır, gerçekten bir saygısız, gerçekten kör olanlardır ve bu tesadüf değildir. Gericilik en çok yıkıcı etkisini bu ilişkilerde gösterir. Kürt gericiliğinin temel odağı, ailedir. Siz Kürt aile gericiliğini kırın, Kürdistan'da ihtilal en kapsamlı boyuta ulaşmış demektir. Gerici aile ilişkilerini sizler parçalayın -fakat yanlış da yapmayın- bileceğiz ki, en büyük devrimci eylemi gerçekleştirmiş oldunuz. Unutmayalım ki, önderliğe soyunuyorsunuz. Çözüm zaman istese de şu anda doğruyu en azından yaklaşım düzeyinde yaşayamazsanız, geliştireceğiniz özgürlük kaç para eder? Zaman deyip de zamanın üzerine yatarsanız, ne malum ki bize köleliği getirmeyeceksiniz? Saflarımıza o kadar delikanlı, o kadar bayan katılıyor, ne malum ki onlara eski kölelik tarzını yaymayacaksınız. Sizden şimdi çözüm istiyoruz, hemen şimdiden çözüme başlayacaksınız. Aslında PKK'de bu da önemlidir. Doğrudur, toplumu dönüştürmek zaman ister ama, ya içimizdekileri dönüştürmek! Bu zamana bırakılabilir mi?

Birlik olarak yerine getirilecek görevler vardır. Evinizde iseniz evinizde, eli iseniz eşinize karşı görevleriniz vardır, hem de tam bir militan olabilmeniz gerekir. "Bu benim karımdır, ben her şeyi yaparım, ne de olsa efendiyim, dediğim dedik, çaldığım düdüktür" deyip yaklaşırsanız; sizden cambaz çıkar, ama devrimci çıkmaz. Çoğunlukla da yaşanan budur. Kürt ailesinde zaten karı karılığını kabul etmiştir. Her türlü şeye, "kabul" demektedir. Peki; her şeye kabul denildiğinde ve siz de yüreğinizde bunu kabul ettiğinizde, bu en aşağılık bir durumu yaşamak değil midir? Biz bunu dehşetle gördük ve kaçtık. Gücümüz yetmediği yerde de kaçtık. Bir insan hayat arkadaşıyla veya yaşam boyu birlikte

yaşamı anlamlı kılacak bir kişiyle, bu kadar alçaltıcı, bu kadar seviyesiz ve dengesiz ilişki içinde olursa onun kişiliğinden hiç hayır gelir mi? Gelmez. Tutum ve davranış olarak siz bunu kendinize yedirebilirseniz ve en değerli olması gereken arkadaşınıza da Parti içinde böyle yaklaşırsanız, sizden devrimci çıkar mı? "İlişki, demokrasi" diyorlar; bundan ilişkinin, demokrasinin zerresi çıkar mı? Çıkmaz.

Bazıları kendilerini kandırıyor, bizi de kandırmaya çalışıyor. Hayır! Biraz tecrübemiz vardır. Kaldı ki ustaların da sözüdür. Bu ilişkilerdeki özgürlük boyutu, toplumsal özgürlük buyutunu belirler. Bir toplumun ne kadar özgür olduğunu mu belirtmek istiyorsunuz; kadın-erkek ilişkilerindeki özgürlüğe bakın ve cevabı verin. Bir devrimci için de bu böyledir.

Bir devrimcinin ne kadar özgür olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu göstermek istiyorsanız; bu ilişkideki ciddiyete, sorumluluğa ve görevlerini yerine getirmesine bakacaksınız.

Toplumda şimdi bir kölelik ilişkisi vardır. Feodal dönemde kölelik daha da vardı, ama sanki kapitalizm özgürlük mü getirdi? Kapitalizm daha da ikiyüzlüdür, haraç-mezat satandır. Burjuva gazetelerinden okuyoruz; başlık parası milyonlara fırlamış deniyor, 20 milyon deniyor. Benzeri görülmemiş bir sorun ortaya çıkmış. Kızlar tam bir geçim kaynağına dönüştürülmek isteniyor. Delikanlıların hepsi Batı'ya kaçıyor, biraz para kazanmak için. Ne olacak bu Batı'ya kaçma? Bizim insanın kurtuluşunda büyük bir zemin yitip gidiyor.

Batı'ya kaçış kurtarır mı? Nerde kurtarır? Oraya giden kendini satar. Kendini satan delikanlının kıza hayrı olur mu? Özgürlük getirebilir mi? İş-güç sahibi olabilir mi? Hayır, bu iflastır. Zaten bizde yaşam sahteliklerle örülmüş, örümcek ağına takılmış, bizde yaşanan örümceğin durumudur. Bırakalım saygın bir ilişkiyi, şimdi erkek der; "Ben on yıl uğraştım, başlık parası biriktirdim", ondan sonra ev parası, şu-bu parası çıkar. Bizde işler zaten yürekler acısıdır. Ardından evlenir ama ondan sonra kadının başına ne gelir? Bir yıl sonra çocuk, on yıl sonra beş-on çocuklu bir aile! Haydi bakalım kurtar, mümkün mü? Türkiye'nin orta bürokratları bile iki çocuk yaşatamıyor. Bizim hiçbir şeyi olmayan yoksulumuz beş-on çocuklu aileyi nasıl kurtaracak? Bunun yapmayacağı kölelik, bunun içine girmeyeceği çirkeflik kalır mı? Çoğu ajanlaştılar, buraya geldiler, sırf geçim derdi yüzünden. Onbinlerce köy korucusu sırf aile geçimi için bunu yapıyor. Görüyorsunuz, bu ilişkilerdeki sakatlık, halkımızın yarısını ajanlığa götürüyor. Bunun ajanlık üzerindeki etkisini inkar edemezsiniz. Bugün Kürdistan'da polis istediği gibi ajan derliyor. Çünkü çocukları, ailesi açtır, perişandır. Bir de namusu var, "namusumdur" der ve böylece girmeyeceği iş yoktur.

Ulusal kurtuluş sorunlarının kökeni derindir. Biz biraz açmaya çalışıyoruz. Yani sorunları örtbas etmekle çözemeyiz. Ne kadar vahamet arz etse de cesaretle üzerine gitmesini bilmeliyiz ve çözüm de budur. Militanca bir çaba gereklidir. Burada yaşamanız gereken; çok militanca bir yiğitlik sergileyerek biraz önünüzü açmaktır. Partinin kendi kişiliğinde somutlaştırmak istediği, saygın bir ilişki oluşturmaktır. Biz burda kız ve erkekleri birlikte yaşatırken şu ölçüye çok dikkat ediyoruz: Her şeyden önce birbirlerine karşı saygınlığı geliştirsinler. Yani birbirlerine karşı kişilik sahibi olduklarını hissetsinler. Evet, sanmayın, hepsi birbirine saygın, eşit kişilikler gözüyle bakıyor. Hayır! İki gün serbest bıraksak, Partinin normları işlemese, eski ilişkiler hakim olur ve kölelik gelişir. Örnek kabilinden de olsa, burda yaptığımız; ilişkilerde hiç olmazsa şahsiyet tutturulması, saygı denilen olayın gelişmesi içindir. Biraz da bunun için denetim var.

Bırakın kapsamlı kadın-erkek ilişkisini, aşk-sevgi ilişkilerini, siz birbirinize doğru dürüst hitap etmesini bile bilmiyorsunuz. Kişilik denilen olayı yaşamamışsınız. Bu konuda, toyluk da diyemeyeceğimiz, bir tehlike, pislik, her türlü kölelik kokan yaklaşımlar oldukça egemendir. Buna özgürlük demek, köleliğe özgürlük demektir. Köleliğe özgürlük desek, kurtuluşa elveda, özgürlük savaşına elveda demek gerekiyor. Bu kadar çaba bunun için mi? Görülüyor ki, PKK'de geliştirilmek istenen ilişki tarzı hayli dikkatlidir, boyutludur ve özgürlüğü iyi hesaba katan, sevgiyi tamamen bu doğrultudaki savaşa bağlayandır. Ama lafla değil. Hemen söyleyelim, bazılarını biz ülkeye ulaştırmışız; vatanseverliğin alasını yapabilirler, ama alıp birbirlerini kaçırıyorlar aşk adına. Böyle mi olur? En büyük vatanseverliğin sergilenmesi gereken alanda sen alçakça kaç! Şimdi bu ne sevgisidir? Rezalet de değil, bu aşağılığın aşağılığı bir eylemdir.

Büyük vatan aşkı olmayanların, halkına büyük sevgi beslemeyenlerin birbirlerine aşkının-sevgisinin olabileceğine inanmıyoruz. Doğru değil mi? Aile uğruna Avrupa'ya gidenler var, sözümona aileyi kurtarmak adına gidiyorlar. Peki, kurtarılıyor mu? O temelde bizce hiçbir şeyi yaşama hakları yoktur. Elin memleketinde, elin yarattığı güzellikler içinde sana yer olamaz. Yaşayamazsın. Sadece uyum da değil, diyelim uyum da sağladın, orası senin değil ki! Sen orada bir kozmopolitsin, kozmopolitler de insanlık ailesine fazla bir şey katamazlar. Nitekim yabancıları topluma kabul etmiyorlar. Hor görüyorlar.

Bu durumdan kurtarmak bile mucize ister. Doğduğu topraklara bu kadar ters düşenler ulusal kimliğini ve hatta sınıfsal kimliğini de terk ediyorlar. Emekçiler, tam burjuva gibi yaşamak istiyorlar. Kürdistanlı da olsa, Türkiyeli de olsa farketmiyor. Sevgi varmış, aşk varmış! Ama nasıl evlilikler yapıyorlar? Buna hiç saygı duyamıyoruz. Bu ilişkiye beş paralık değer veremiyoruz.

Eğer bu ilişkiye bir boyut kazandırılmak isteniyorsa; saygın, sevgi dolu bir yer kazandırılmak isteniyorsa; bu ülke ve özgürlük aşkıyla mümkündür. Bizim en büyük derdimiz; büyük aşkımız, büyük sevgimiz; bu dünyada bizim de bir parça özgür vatan toprağımızın olmasıdır. Çünkü, bu olmazsa bu ilişkilerin de temeli olmaz. Her gün satarsın kendini ve o da senin aşkına büyük hakaret olur değil mi? Satarsın kendini, sattıktan sonra kendine en büyük ihaneti yapmaz mısın; yaparsın. Çoluk-çocuk en feci bir şekilde perişan olmaz mı; olur. Senin namusun, Kürt namusu kalır mı peki? O da yerle bir olur. Ve günümüzde görüldüğü gibi, herkes birbirini satıyor. Bazıları kızlarını satıyormuş! Şimdi sıra karılarına gelmiş! Namusa bak! Ve bu giderek de yaygınlaşıyormuş. Hem de bu, "bir kişi ile evlendi" diye de değil, açıkça satmadır. Bu gelişiyor. 12 Eylül rejimi altında şehirlerde bu ikiyüzlülük daha da gelişmiştir. Bu yaklaşım nereye götürdü? Açık ki, burada problem daha da ağırlaştı.

Bütün bu anlatımlar bizi şuraya götürüyor: Vatanseverlik mücadelesi, özgürlük mücadelesi bu kadar boşuna değildir ve ütopik bir yaklaşım da değildir. Senin günlük olarak soluduğun havanın yaşadığın ilişkinin anlam kazanabilmesi için bu gereklidir.

İleride çok sayıda kadın yoldaş da saflarımıza gelebilir; evli kadın da olsa bekar kadın da olsa, sorun değil. Tüm bu kavramlara zaten yeni yaklaşımlar geliştiriyoruz. Öncelikle sahteliği yıkıyoruz. Daha sonra geliştirilen doğru yaklaşımlar, sıkı-sıkıya kurtuluş mücadelesine bağlı, sıkı-sıkıya Parti yaşamına bağlıdır. Öncelikle yoldaşlık kavramına bir işlerlik kazandırıyoruz. Yoldaşlık ilişkisi nedir? Sadece kadın-erkek değil; çeşitli bölgelerden, kültürlerden, hatta milliyetlerden olan insanlar arasında yoldaşlık nedir? Bunun kanununu egemen kılacağız. Bunun ilke ve eylemini mutlaka egemen kılacağız, özümseteceğiz. Bu çok gereklidir. Söyleyelim; birbirimizle iyi yoldaş olmazsak, kutsal bir yaşam yoldaşlar arasında gelişmezse, hiçbir şey bizim bu yaşamı kaldıramaz. Bazıları bu yaşamı tahrip ediyorlar, bu yaşamla oynuyorlar. Bunlara sadece öfke duymakla kalmıyoruz, aynı zamanda bunların çılgın olduğunu söylüyoruz. Bizim için bugün Parti yaşamı, yoldaşlar arasındaki ilişki, evliyalara, aziz-azizelere özgü ilişkidir. Çünkü PKK'nin geçtiği süreç, PKK'nin şu anda karşı karşıya olduğu tehlikeler büyük birlik ruhuyla, büyük bir saygınlıkla aşılabilir. Değil, birbirlerine kastetme, birbirlerini harcama -görüyorsunuz, dehşet verici şeyler çıkar- gerçekten hafif acı bir sözü bile söyletme hakkını, imkanını vermiyor. PKK'de yoldaşlık ilişkisi sadece ve sadece görevlerde netlik, görevlerde başarı için kollektif çabadır. Bu konuda bazıları birbirini kullanma, bunun için her şeyini ortaya koyma yoluna gidiyor. Bazıları diken gibi batıyorlar, turp gibi kızarıyorlar, fırsat buldu mu her türlü saygısızlığı geliştiriyorlar, hatta canına okumaya kadar işi ileriye götürüyorlar. Bu yoldaşlık ilişkisi değil, canavarlık ilişkisidir. Bir tek yoldaşı acı bir sözle üzmeye bile hakkımız yoktur. Değil onu zora sokma, altından kalkamayacağı durumlara sokma, yoldaşlıkta acı bir söz bile olmaz.

PKK'de çözümlenen dedik ki, kişiler de değildir; gerçekten tarih ve toplumlar, kördüğümlerdir ve kadın meselesinde de çözümlenen gerçekten köleliğin köleliğidir. Yani, Kürdistan, Kürt halkı gerçekten kendisi de bir kadın gibidir. Dolayısıyla bize en yaraşır olan, çözümlemedir; gerçeğimize uyan bir durumu, gerçeğimizin kendisi gibi olan bir sorunu çözmedir. Evet, bu süreçte biz çok şeye tanık olduk. Baktık, önderlik adı altında neler neler oluyor, bizden nasıl yararlanmak istiyorlar, nasıl sinsiliklere, en basit çıkarları için nasıl baştan çıkarma yöntemlerine başvuruyorlar! Hep söyledik ve kadın-erkek ilişkisinde şunu da gördük: Özellikle yöneticiye öykünme deniliyor. Kadınlar onun gibi güçlü bir erkeğin himayesine girmek ister. Ama daha çok da yönetici, kendisinin yetkisiyle veya gücüyle yer sağlayacak olan erkek bu konuda ne yapıyor? "Madem yetki bana bu gücü veriyor" deyip müthiş kariyerist kesiliyor. Karşılıklı tutkular, karşılıklı çıkarlar kadar tehlikeli bir şey Partinin başına getiriliyor ki, altından çıkılamaz. Sonra şunu söyledik: Eğer bizimle ilişki bu temelde olursa, asla ilgi göstermeyeceğiz, yerle bir edeceğiz. Yöneticilerde de bu durum mu geliştiriliyor? Hayır, "yönetici güçlüdür, dolayısıyla güçlü olduğu için de değerler üzerine nüfuz kurar, nüfuzu da kötüye kullanır" tarzında yaklaşımlar gelişiyor. Böyle yöneticiyi

"Toplumda şimdi bir kölelik ilişkisi vardır. Feodal dönemde kölelik daha da vardı, ama sanki kapitalizm özgürlük mü getirdi? Kapitalizm daha da ikiyüzlüdür, haraç-mezat satandır. Burjuva gazetelerinden okuyoruz; başlık parası milyonlara fırlamış deniyor, 20 milyon deniyor. Benzeri görülmemiş bir sorun ortaya çıkmış. Kızlar tam bir geçim kaynağına dönüştürülmek isteniyor. Delikanlıların hepsi Batı'ya kaçıyor, biraz para kazanmak için. Ne olacak bu Batı'ya kaçma? Bizim insanın kurtuluşunda büyük bir zemin yitip gidiyor..."

yerle bir etmek lazım. Yöneticilik sadece ve sadece şu imkanı verdiği için, yöneticilik ve önderliktir; ilişkileri doğru temelde düzenlemek, ilişkilere doğru muhteva kazandırmak, ilişkileri daha da özgürleştirmek. Kadın-erkek ilişkisi sözkonusu oldu mu bu, ilişkiyi içinden çıkılmaz halden kurtarıp yaşanılır bir duruma getirmektir. Değil kendi hakimiyeti altında bir kez daha eskiyi hortlattırmak, baştan kırmak, "fırsat budur" demek; bize önderlik yetkisi, rolü, otoritesi daha fazla hizmet imkanı sunuyor; daha fazla insanları özgürlüğe kavuşturmak, özgür ilişkilere kavuşturmak, bu ilişkide de mesafe almak yetkisini ve "tüm gücümle kullanmalıyım" vasfını veriyor. Bu konuda önderlikten anlaşılması gereken budur. Yoksa kadın diyecek; "işte, yöneticiye dayandım, sivrildim", yönetici de diyecek "yetki bana kadın bağlıyor"! İşte en alçakça köleliklerden birisinin temeli altında ve burjuva devlet aygıtında, toplum yapısında, kadın-erkek ilişkisi tamıtamına böyledir. Kadın der "doktor, mühendis, bürokrat nerdedir", bürokrat da sırf kadın ayarlamak için bürokratlığını kullanır. Sonuç; ikiyüzlü, iğrenç bir toplumun ortaya çıkışıdır. Peki özgürlük ne oldu? Özgürlüğün canına okundu; yetki adına, sivrilme adına özgürlüğün canına okunuyor böylece. Sözde taraflar sivriliyor! Türk kapitalizminin son durumlarını gözden geçirin, rezalet durumları ortadadır.

Görüldüğü gibi, mesele; oldukça özgün bir çaba isteyen, Partinin bu konudaki gücünü doğru kullanmayı isteyen, hele önderlik rolünü ileri düzeylerde sürdürmek sözkonusu oldu mu daha da hassas olan bir meseledir. Bu konuda sonuna kadar daha da görevlere bağlı olmamızı ve son derece dürüst bir mücadelenin sahibi olmamızı istiyor. Bugüne kadar PKK'yi bu temelde hazırlarken, kadın olayında PKK önderliğinin rolünü geliştirmeye çalışırken, dikkatli hareket edilmiştir ve bu yapıya da yansıtılmıştır. Bazıları bunu duymuyorlarsa, duymayı bilmeliler, görmeyi bilmeliler. Kesinlikle, oldukça

ilerletici ilişkiler sözkonusudur. Temel değerlere bağlılıkla içiçedir. Söyleyelim ki, bizim için özlü, sonuna kadar vatansever, özgür, Parti yaşamına ve yoldaşlığa bağlı olmayanın, tamamen ona mal olmayanın -evli de olsa, bekar da olsa, ne olursa olsun- bağlı kalacağı hiçbir ilişkisine saygı yoktur ve bunları düşmanca görüyoruz. Açık söylüyoruz, çok hayati bir ilkedir; ne kadar "bağlıyız, tutkuluyuz" da deseler bunu bize yaptılar mı ayağımızın altına alır, ezeriz. Vatanseverlikten, halkların özgürlüğünden ve de yoldaşlığın kutsal ilişkilerinden daha değerli bir ilişki olamaz. Söyleyelim, bunun üstünde ilişki, bunun üstünde bağlı kalınacak ilişki hem sahtedir, hem gerçeği de öyle değildir. Çünkü, bu kadar kavramlara dayanmayan ilişkilerin gerçekleşme şansı yoktur. Bilimsel konuşuyoruz, sadece bir kutsal ilkeyi de belirlemiyoruz. Gerçekten de böyledir. Vatanı olmayanın, özgürlüğü olmayanın, yoldaşlığı olmayanın hiçbir şeyi helal değildir, haramdır, her şeyi sahtedir ve iflas eder. Kendimizi kandırmayalım, işin gerçeği de böyledir. Belki birçok örnek de gösterebiliriz fakat, tutarlılık ister. Bu konuyu ısrarla vurguluyoruz.

Bazıları, "ne de olsa Parti ilkeleri için geldim, ölmeye de geldim; yetmez mi" diyor. Biz de ısrarla vurguluyoruz ki; bu yetmez. Bu kendiliğinden devrimciliktir. Buna başarı şansı verdireceksiniz, buna iliklerine kadar yoldaşlığı yaşatacak bir öz kazandıracaksınız. Öncelikle ve öncelikle birbirinizi candan yoldaşlar olarak biliyor musunuz, bilmiyor musunuz? Bu çok önemlidir. Rahatlıkla kanıtlanabilir; temelinde yoldaşlık olmayan bir kadın-erkek ilişkisi neye dönüşür? Derhal birbirlerini aldatmaya ve birbirlerini bırakmaya dönüşebilir. Yoldaşlar yüzyıl geçse de birbirlerini bırakmazlar. Ama basit bir çıkar etrafında korunan bir aile ilişkisinde menfaat de dağılır. O ilişkiler de dağılır. Burada sırf "gönlümüz istiyor" diye geliştirilecek birkaç kadın-erkek ilişkisi, eğer çok güçlü bir yoldaşlığı esas almamışsa aldatmaya dönüşür, birbirlerini aldatanlar da yoldaş olamazlar. Hatta aldatma temelinde ilişkiye göz dikenler, birbirlerine kolay ihanet ederler, düşmana kolay giderler, Partiden kolay vazgeçerler. Dolayısıyla en sağlıksız bir bağlılık türü veya zarar verilecek bir ilişki içine girilmiştir. Bu birçok şeyimizi de kendisiyle alıp götürüyor. Özellikle Kürt toplumunun özelliklerinde bu çok daha egemendir; iflasçı konum, zarar verme konumu çok daha belirgindir. Bunu önlemeye çalışıyoruz. Dediğimiz gibi, ilke budur; ısrarla uygulamazsak, öncelikle kurtuluşa mal olur, Partinin günlük somut yoldaşlık ilişkilerine mal olur. Öncelikle birbirinizle yoldaş olmasını bileceksiniz. Yoldaşlık nedir? Yoldaşlık bir duygusal ilişki değildir, yoldaşlık bir sempati ilişkisi de değildir. İlgili değerlendirmelerimizde bunu açmışız, üzerine eğilirseniz anlarsınız. Bu bağ aslında muazzam zorluklar karşısında, yoksulluklar karşısında, olanaksızlıklar karşısında muhtaç olduğumuz büyük birliği, büyük tutkuyu, büyük saygıyı, sevgiyi, hayranlığı bizden ister. Zor davada büyük sorumluluklar, büyük zorluklar neyle aşılabilir? İnsanların birbirleri ile kurdukları ilişkilerdeki güçlülükle, sağlıklılıkla, çelikten bir halatla adeta birbirine bağlı ilişkiler kurabilmeleri ile aşılır. İçinden geçmekte olduğumuz süreç çok amansız bir süreçtir. Sen bu süreçte yoldaşına en büyük sevgiyi, saygıyı, korumayı, dayanışmayı, desteği, her şeyini sunamazsan nasıl aşacaksın? Bu da lafla olmaz; bilinçle olur, sağlam örgütsel yaklaşımla olur. Bu görevlere bağlılıkla mümkündür. Nedir görevleri? Siyasal görevler, örgütsel görevler, askeri görevlerdir ve bunlar birbirine bağlıdır. "Bunlara çok saygılıyım, çok seviyorum" deyip de askeri-siyasi görevlerini unutanlara serserinin tekidir deriz.

Bizde temel bağlılık lafla değil, eylemsel ve örgütsel görevlere müthiş bağlılıkla, gerçekleştirme gücümüzle kazanılır. Parti işlerinde başarısız olup da, "önderliğe sonuna kadar bağlı olduğunu" söylemenin bağlılıkla bir ilişkisi olabilir mi? Böyle bağlılık olur mu hiç? Madem önderlik bu kadar, örgütsel ilişkiye, yoldaşlık ilişkisine yer veriyor, değer veriyor, o zaman sen de çok sağlam bir yoldaş olacaksın. PKK içinde iyi yoldaş, kötü yoldaş kimdir sorusuna doğru cevabı vermek istiyorsanız; o zaman bakın, yoldaşlık ilişkisine kim en iyi anlam veriyor. Yoldaşlığın gereklerini tam uygulayan bir adam, bizde eşsiz bir adamdır. Yoldaşlık gereklerini Parti içinde, gerçekten çok az sayıda da olsalar, ısrarla uygulayanlar Kürdistan'a en büyük değeri kazandırırlar ve hiçbir şey yoldaşlık ilişkisi kadar değerli değildir. Onun için diyoruz ki; bütün ilişkilerin temeline sağlam bir yoldaşlık ve görevlere bağlılık ilişkisini oturtmak gerekiyor. Bu da somutta ifadesini, Partinin günlük taktiklerine uyum, yaşam ve vuruş tarzına bağlılıkta bulur.

Bütün Partililer söylenenleri iyi anlamak durumundadırlar. Biz, çok zor bir süreci aşmak istiyoruz. Hiçbirinizin bu konuda kuşkusu yoktur, kararlısınız da. Ama nasılına gelince cevap veremiyorsunuz. Nasıl bir yaşam, nasıl bir mücadele birliği? Burda koyuveriyorsunuz, sulandırıyorsunuz. Bu da çok tehlikelidir. Hayır, tamıtamına sağlam bir Parti içi yaşam tarzı; bunun kitlelere, halka çok sağlam yansıması ve tamıtamına savaşım taktiklerimize yansıtılmasıdır. Az da olsa bunları böyle uygulayalım ve bakalım Parti içinde hele bu kadar zafer kazanılıyor mu, kazanılmıyor mu?

Kürtlerin en çok oynadığı ilişki nedir? Aslında ilişki de demeyelim, yani en az değer verdikleri ilişki tarzı yoldaşlık ilişkileridir. PKK içinde 20 yıldır bu ilişkilerle uğraşıyoruz ve daha önce de bu ilişkilerle uğraşıyorduk. Milleti en zor getirdiğimiz nokta budur. Görüyorsunuz; halen ilişkiler param parça, yerlebir ederek dağıtılmak isteniyor. Yine biz bütün gücümüzle Partinin yoldaşlığını, gerçekten yaşanılır kılmak istiyoruz. Unutmayın; burda yoldaşlık ciddi olarak zedelendi mi, bunun ilkesi ve pratiği bozuldu mu, aşıma uğradı mı, hiçbiriniz yaşayamazsınız. Burada sizin içinize hain sızar, bozguncu sızar, kısa bir sürede altını üstüne getirir. Ve bunu farkettirmeden yaparlar.

Yüzyıllardan beri bizde sömürgecilik nasıl oynamıştır? İşbirlikçiler sızdırmıştır, kendi ahlakını yaşayanları sızdırmıştır. Yani kendi kültürünü, kendi yaşam tarzını, felsefesini temsil edenleri halkın içine atmıştır. Aslında subjektif ajanlığa hiç gerek yoktur. Objektif ajanlık en azından subjektif ajanlık kadar tahrip yaratıyor. Bunların herbirisi, herbir muhiti tamamen düşmanın lehine dönüştürmüştür. Parti içinde de bunlar vardır. Objektif ajanlar kimlerdir? Partinin yoldaşça yaşam tarzını uygulama yerine, düzenden kapmış olduğu yaşam tarzını burada, hem de iyiniyetlice uygulayanlardır. Unutmayalım; eğer bizim yoldaşlık ilişkilerimiz, yaşam tarzımız tutturulmazsa; objektif olarak yaşanacak olan, düzenin yaşam tarzıdır. Bunun üçüncü yolu yoktur. Ya bizim zor bela geliştirmek istediğimiz Parti içi yaşamı ya da düşmanın çok egemen olduğu ve ayakta tuttuğu yaşam tarzını yaşarsınız. Ortayol derseniz; tam bir sahtelik içine girersiniz. Ortayol yoktur, ortayol burjuva yoludur. İşte burda Parti yaşamına, yoldaşlığa gereken dikkatin, duyarlılığın her gün gösterilmemesi, bütün ülke içinde gösterilmemesi bize çok şey kaybettirir. Biliyor musunuz; TC ordularının bize verdiği zarardan %95'ini bunlar vermektedir. Bizde en zor gerçekleşecek olan, doğru bir Parti içi yaşam tarzıdır; en zor ilişki, yoldaşlık ilişkisidir. Bir devrimcinin teorik kapasitesini, örgütsel düzeyini, pratik düzeyini mi yerinde görmek istiyorsunuz, onun yoldaşlık ilişkilerine verdiği öneme bakınız. Yakın yoldaş çevresinde, bir komitede ise komitede, bir çevrede ise çevrede, kitleler içinde ise kitleler içinde, bulunduğu her muhitte, her görev alanında; yoldaşlığın ne kadar zengin, yoldaşlığı ne kadar çekici, yoldaşlığı ne kadar anlamlı öğretiyor, aydınlatıyor, bağ kuruyor, her gün ilerletiyor. İşte bunu yapan adam önderdir. Bu kişi Partinin çizgisini tam uygulatan bir militandır. Buna sonuna kadar görevler verilebilir. Ama, kimi de bununla oynuyor. Çok bilinçli olabilir, çok eylemci de olabilir veya şöyle-böyle olabilir, fakat, ilişkilerin canına okuyor, yoldaşların canına okuyor. Bu en tehlikelisidir. Düşmanın ajanından bile daha tehlikelidir. Onu derhal alaşağı edin. Kürdistan'da bu ilke kadar hayati bir ilkeden bahsedilemez. Biz Kürdistan'da en büyük örgütlemeyi çok yakınen yaşadığımız, yaşattığımız için; bunları önemle belirtiyoruz.

Bizdeki halk kadar biraraya gelmeyen halk yoktur. Yahudiler için bir söz söylenir; "iki Yahudi biraraya gelir, bir örgüt olur" denilir, bizim için ise, tam tersi sözkonusudur. İki kişi bir araya gelir, kargaşa doğar. Büyük bir talihsizlik ve çok kötü bir durumdur bu. Biraraya gelmeyi, birbirimizi yüceltmeyi bilsek, dünya bizimle başedemez. Çünkü bizim kadar ezaya, cefaya katlanan bir halk yoktur. Bunu kendimiz için çekersek, kendi kurtuluşumuz için seferber edersek, gerçekten dünya gelse bizimle başedemez. Ama düşman için çekiyoruz, her çektiğimiz sıkıntı ne acı ki düşmana hizmet oluyor. Kendimiz için olamıyoruz. Bu çok büyük bir noksanlıktır diyoruz, onun yerini PKK gerçekliği ile, PKK'nin gerçekten Kürdistan için biricik kurtuluş gerçeği ile doldurmaya çalışıyoruz. PKK; tamıtamına büyük tarihi çıkmaza, kördüğüme bir çözüm olabilmektir. Halkın gerçekten ekmekten, havadan, sudan daha fazla muhtaç olduğu bir ihtiyacına cevap vermektir. Eğer bu konuda gelişme tamsa, sabitse, ilke-ahlak buysa, en yüce bağlılık sonuna kadar gerçekten özlü, ve de pratikte kanıtlanabilir bir sağlamlığa erişmişse, kadın-erkek ilişkilerinde geliştirilecek bir düzeyin çok mükemmel olacağını söyleyebiliriz ve sonuna kadar da bu ilişkiyi alkışlayabiliriz. O zaman hiç tereddütümüz olmaz. Biçimi, şekli, nerede, nasıl olmuş? Bu bizi hiç ilgilendirmez ama, bu temel ilkenin gereksinmesini sağlamışsa, sadece o ilişki ona hizmet eder, onun emrindedir ve dolayısıyla güç kattığı için de tercih edilir. Yeni aile kurumu, sevgi, aşk, her şey bunun üzerine kurulursa, bunun bir kıymeti vardır. Ama, lafla değil. Kürt ahlakının temeli, bir kez daha söyleyelim; aile için her şeyi satar, biz bunu tersine çeviriyoruz. En büyük aile, Parti ailesidir. En büyük bağ, Parti bağıdır. En büyük ahlak, bu bağın bizdeki sağlamca gelişmesidir. Bunu gerçekleştirirsek, aile de kurtulur, aşk da kurtulur, sevgi de kurtulur, her şey de kurtulur. Bu da özgürlüktür.

Özellikle ilişkilerini gözden geçirme ve yenileşme kararlılığında olanlar -sanırız bu amaca da hizmet ediyor- kendi bireysel durumlarına bu yaklaşımları uygulayabilir; gerek ailesine, gerek içinde bulunduğu ilişki düzeyine, bu yaklaşımları uygulaması zor değildir. Sanırız yaşanılan zayıflıklar, eksiklikler vardır. Bu yaklaşımlar çerçevesinde gidermek için hem şansınız ve hem de göreviniz vardır. Önemli bir görevdir. Geçmişte büyük hatalar da işlemiş olsanız, çekinmeden yenilerine eğilin, güçlenmeyi bu temelde sağlayın. Yeter ki özlü bir biçimde kendisini dönüştürmeyi, kendisini bu temelde yeniden hazırlamayı kabul etsin; Parti bu kişilere geçmişlerini samimi açma temelinde kolaylık gösterir, ama ikiyüzlülüğü kabul etmez. Bir kez daha Partiyi aldatmayı asla kabul etmez. Düzeltmede iyi niyet kadar pratiğin de şart koşulmasını sürekli gözönüne getirir.

"En büyük aile, Parti ailesidir. En büyük bağ, Parti bağıdır. En büyük ahlak, bu bağın bizdeki sağlamca gelişmesidir. Bunu gerçekleştirirsek, aile de kurtulur, aşk da kurtulur, sevgi de kurtulur, her şey de kurtulur. Bu da özgürlüktür..."

Bütünüyle aile ilişkisi, kadın-erkek ilişkisi, yoldaşlığın bu temel ölçüleri içinde çözüme kavuşturuluyor. Söyleyelim, şimdiye kadar varolan bütün ilişkileri bu temelde gözden geçirip gereklerini yapmak kadar, yeni kurulmak istenen ilişkilerin de temelinde bu ahlak yatacaktır. Bu olgun olmayı, sabırlı olmayı gerektirir, uzun vadeyi gerektirir, heveslere, duygulara kapılmamayı gerektirir, kişilerin birbirlerine büyük saygısını gerektirir. Birbirlerini öncelikle Parti hattı içinde beslemeyi, asıl bağlılığı Partiye bağlılık temelinde geliştirmeyi, Partinin özellikle örgütsel ve eylemsel faaliyetlerindeki yürütmeye tabi olmayı, bunda samimi olmayı gerektirir. Bu konularda PKK'nin pratikte de kararlılığı kesindir. Yaklaşımını uygulatma durumundadır. Biz bu konuda özellikle, görevlerimizi halen yürüttüğümüz gibi, daha sonrası için de yürütme kararlılığındayız. Bu konuda da önderliğe yanlış, yanılgılı, eksik yaklaşımları aşabilmelisiniz. Doğru yaklaşımlara cesaret edebilmelisiniz. Sonuna kadar özgürlükçü bir yaklaşım vardır. Bu konuda, işte mesele ayıptır veya işte geçmişte çok kötü yaptınız biçiminde de sorunu ele almayız. Dürüstlük olduktan sonra, kendine güven ve de uygulama kararlılığı olduktan sonra, sizlerle bu temelde de yürütmek mümkündür. İlişkilere saygın yer vermek mümkündür. Bu, ihtiyacımız olan bir tutumdur. Yürütmemiz gereken Parti görevi, yaşamamız gereken Partinin yaşam tarzıdır.

Bu temelde de inanıyoruz ki, sizler kendinizi yenileyebilecek, görevlerinizi kavrayabilecek durumdasınız. Bundan sonraki faaliyetlerde daha somut olarak karşınıza çıkacak sorunlar üzerinde duracaksınız ve durmalısınız. Meseleyi kesinlikle çözümsüz veya ucuz çözümlerle bırakmayacaksınız. Zorla da olsa, sancılı bir süreç biçiminde de olsa, doğru olanı, iyiye-doğruya-güzele gideni yakalamak elimizdedir. Devrimciler de bunun için yaşarlar. Devrimciler her zaman en soylu olana ulaşmak için savaşırlar. Onların bu yüce tutkusuna zarar vermemeliyiz. Şimdiye kadar olduğu gibi, PKK'de gerçekten yüce olan bu tutkulu soyluluğu, bu tutkulu yaklaşımı sürdürmeliyiz. Belki zor ulaşılır ama, sağlam ulaşılır. PKK'nin bu konuda, soylu tutkuların sahibi, sembolü olan sayısız şehidi vardır.

28.01.1990

AJAN PROVOKATÖRLERDEN İTİRAFLAR -VII-

AÇIKLAMA

Bir süreden beri yayınladığımız "Ajan-provokatörlerden itiraflar"ı gazetemizin bu sayısında sonuçlandırıyoruz.

Şimdiye kadar yayınladığımız itirafları yeterli görerek, elimizdeki son ajanların geniş itirafları yerine kimliklerini, ajanlaşma tarihlerini ve görevlerini kısaca aktarıyoruz. Bu ajanların itirafları da, daha önce yayınladığımız itiraflar gibi kapsamlı, ancak bugüne kadarki yayınladıklarımızın gerekli dersleri çıkarmak açısından yeterli olduğunu düşünüyoruz.

Gazetemiz, sömürgeci Türk devletinin Partimiz PKK ve Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşa yönelik ve yine genelde devrimci güçlere yönelik provokasyon ve komplo gerçekleştirmekle görevlendirdiği ajan-provokatörlerin itiraflarını yayınlamakla önemli bir görevi yerine getirdiği inancındadır.

TC, tarihinde geleneksleştirdiği bu komploculuğuyla PKK şahsında Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin tasfiyesini hedefledi. Kürdistan tarihindeki başkaldırıların ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinin çıkışlarının başarılarını engellemede en çok yararlandığı yöntemlerden birisi de, içten çökertme yöntemidir.

Ajan-provokatörlerin itirafları, TC sömürgeciliğinin, sadece devrim mücadelesine yönelik saldırı yöntemlerini gözler önüne sermiyor, aynı zamanda bu rejimin ne düzeyde barbar ve alçakça bir karakterde olduğunu ve devrimci halk savaşının gelişmesine paralel olarak, daha bir gericileşmekte sınır tanımadığını da kanıtlayarak açıklıyor. Günümüzde, rejimin kurumlarının en önemli görevlerinden birinin de ajan yetiştirmek olduğu ortaya çıkıyor.

Gazetemizde yayınlanan itiraflara sorumlu devrimcilik anlayışı ile yaklaşan güçler, bunlardan çok yönlü dersler çıkarabileceklerdir. Açık ki, dar grupçuluk mantığıyla, *"bizde ajan yoktur, bu PKK'nin sorunudur"* anlayışıyla hareket edenler için, aynı durumdan bahsedilemez. Geleceğin her türlü tedbirini almayı önemsemeyenler, her türlü karşı-devrimci saldırı yöntemini hesapdışı tutanlar, gelecek sahibi olamazlar; bu çizgide yürüyenler şimdiden kaybetmişlerdir.

Ajan-provokatörler, itiraflarında, Kürdistan ve Türkiye kamuoyunda kendilerini devrimci olarak tanıtan kişi ve örgütlere ilişkin çeşitli bilgiler de açıkladılar. Gazetemize, TSK Genel Sekreteri Zeki Adsız, V. Çetindağ'ın itiraflarında kendisine ilişkin yer alan iddianın asılsız olduğunu belirttiği bir açıklama gönderdi. Aynı şekilde TKP/ML-Partizan örgütü de, C. Şanal'ın itiraflarında bir üyelerine ilişkin söylenenlerin doğru olmadığı yönünde bir bildiri yayınladı ve bu bildiriyi gazetemize de gönderdi. Yine İsveç'teki Kürt Federasyonu da, gazetemize bir açıklama göndererek, ajanlık faaliyetleri yürütmediğini belirtti.

Gazetemiz, ajan-provokatörlerin yaptığı itiraflarda daha da açılması ve araştırılması gereken bazı noktalar olduğunu gözardı etmemektedir. Ancak, bu itirafların birçok gerçeğe kanıtlar sunduğu da bir gerçektir. Son tahlilde belirleyici olan, kişi ve örgütlerin devrim karşısındaki konum ve pratikleridir. Özellikle, V. Çetindağ ve benzerlerinin itiraflarında, bizzat pratikte yıllardır görülen birçok noktanın dile getirildiği hiçbir şüpheye yer vermeyecek kadar nettir. Bu itirafların esas yönü dikkate değer ve çarpıcıdır. İ. Güçlü ve TEVGER gibi çevrelerin ve kişilerin, devrimci maske altında devrime karşı nasıl mücadele ettikleri, kimlere dayandıkları ve işbirlikçiliklerinin sınırlarını ne kadar genişlettikleri açığa çıkmıştır. Bunların devrim mücadelesine karşı en alçakça provokasyonlar ve komplolar tezgahladıkları bu itiraflarda sadece bir kez daha belgelenmiştir. Bu bir gerçektir. Bunun gerçekliği, bu çevrelerin sözümona kendilerine yönelik iddiaları çürütmek amacıyla yaptıkları açıklamalarda, PKK'ye ve gazetemize alçakça küfretmeleriyle de doğrulandı. Güneşi balçıkla sıvayamayınca aciziliklerini saldırganlıkla kamufle etmeye çalıştıkları görüldü.

Sonuç olarak; bir kez daha vurguluyoruz ki, ajan-provokatörlerin itiraflarını yayınlamakla, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve Türkiye devrimci-demokratik hareketine önemli bir hizmette bulunmayı amaçladık ve bunda dikkate değer sonuçlar da aldık. Kamuoyunun -bazı kısır döngülerde boğulan çevreler dışında- bu itiraflara yaklaşımı, dersler çıkarması, uyanıklığının artması ve ilgisi de bunu ortaya koymuştur. Devrim karşısında sorumlu kişi ve çevrelerden beklenebilecek olan da budur. Bu, kazandıracak bir yaklaşımdır.

***

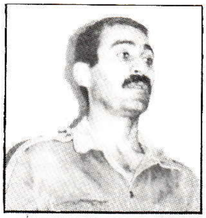

Halit Akyüz:
Mardin-Kızıltepe-Çakır köyü, 1957.
1984 yılında Kızıltepe'de **Ali Gündoğdu** ve **Mehmedê Caze** adlı MİT mensupları tarafından ajanlaştırılarak, Lübnan'a gönderildi. 1986'da Lübnan'da PKK saflarına girdi. 1987'de Türkiye'nin Suriye Konsolosluğu'nda görevli olan **Ahmet Çakarca** ile ilişkiye geçti.
PKK Genel Sekreteri'nin hareket sahası ve PKK çalışmalarına ilişkin istihbarat elde etmekle görevlendirildi.

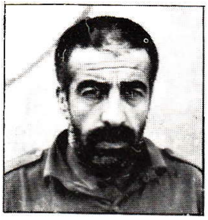

Ali Taşkın:
Bingöl-Karlıova-Kargapazar köyü, 1949, evli, 3 çocuk babası.
1986'nın Aralık ayında İstanbul'da Yarbay **Kemal** adlı unsur tarafından ajanlaştırıldı.
Mısır üzeri PKK saflarına ajan sızdırmakla görevlendirildi.

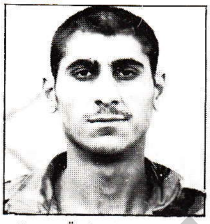

Kasım Özdemir:
Antep, 1969.
Şubat 1987'de Antep'te polis karakolu komiseri **Güngör Kara** tarafından ajanlaştırıldı. Antep askeri tugayına bağlı çalıştı.
Antep, Adana ve İstanbul'da PKK'ye yakın insanların yakalanmasını sağladı.
Temmuz 1989'da Mahsum Korkmaz Akademisi'ne sızmak üzere yurtdışına gönderildi. İlk karşılaşmada PKK Genel Sekreteri'ni vurmakla görevlendirildi.

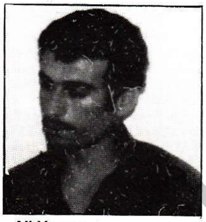

Ali Yavuz:
Diyarbakır-Çınar, 6.4.1968.
Kasım 1988'de Diyarbakır'da **Hayrettin Ekinci** adlı MİT mensubu tarafından ajanlaştırıldı.
Dicle Üniversitesi Fen Fakültesi'nde okurken, PKK'ye düşmanlık geliştirme ve devrimci öğrencileri ihbar etme faaliyetlerini yürüttü. Bir süre sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi.
Kendisinin ardından gönderilecek ajanlarla birlikte PKK içinde komplo düzenlemekle görevlendirildi.

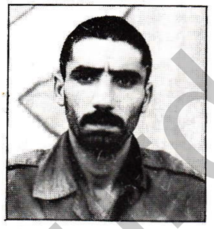

Hikmet Kara:
Diyarbakır-Çermik-Kırmatep köyü, 1966.
11.10.1985'te kız kaçırmaktan Adana Cezaevi'ne düştü. Cezaevi idaresi tarafından, ajanlaştırılarak siyasilerin ihbarını yapmakla görevlendirildi.
1986'da cezaevinden serbest bırakıldı. Devrimci öğrencileri tespit etmekle görevlendirildi. Daha sonra Lübnan'a gönderilerek, PKK'ye yönelik suikast ve istihbarat sağlamakla görevlendirildi.

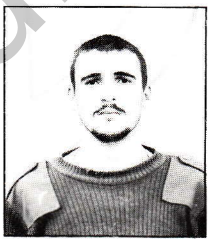

Mehmet Dağdeviren:
Kırşehir-Çiçek Dağı-Alan köyü, 1969.
Mart 1989'da Diyarbakır-Silvan'da askerlik yaparken, bölük komutanı **Ali Avkan** tarafından ajanlaştırıldı.
PKK Genel Sekreteri'ne suikast düzenlemekle görevlendirilerek, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi.

Tacim Daş:
Maraş-Elbistan-Aktil köyü, 1965.
1987 yılında askerlik yaparken, özel olarak eğitilip ajanlaştırıldı. Türkiye'de bir süre devrimcileri ihbar ettikten sonra, PKK Genel Sekreteri'ne suikast düzenlemek, imkan bulamazsa istihbarat toplamakla görevlendirilerek Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi.

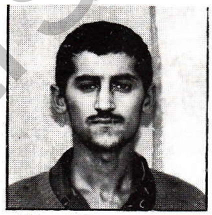

Bayram Koç:
Sivas, 1968.
Diyarbakır-Silvan'da askerlik yaparken, Aralık 1988'de ajanlaştırıldı.
Mahsum Korkmaz Akademisi'ne sızmak üzere, Lübnan'a gönderildi.

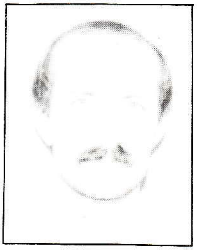

Bekir Çaypınar:
Burdur-Yeşilova-Bayırbaşı köyü, 1965.
Ankara'da Eğitim Bilimleri Fakültesi/Eğitim Yönetimi ve Planlaması Bölümü'nde okurken önce muhbirleştirildi, sonra ajanlaştırıldı.
Özel Harp Dairesi'ne bağlı komiser yardımcısı olarak çalıştı.
Öğrencilik yıllarında TKP/Yarıncılar Kanadı, Kurtuluş ve EKİM örgütleri ile ilişkileri oldu, en son PKK'ye sızdırıldı.

Sabri Şakir:
Urfa-Suruç-Şervan köyü, 1.2.1969.
1985'in başlarında PKK sempatizanı olarak yakalandı. İşkenceler sonucu teslim alınarak ajanlaştırıldı.
Suruç Emniyet Amirliği Bürosu'na bağlı çalıştı.
İstihbarat aktarmak için PKK saflarına gönderildi.

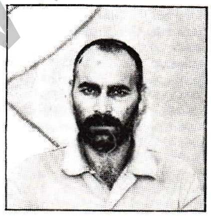

Ramazan Taşkın:
Mardin-Kızıltepe-Koçhisar köyü, 1959.
1986 yılında Beyrut'ta Türk Konsolosluğunda görevli **Ahmet, Yusuf** ve **Mehmet** adlı unsurlar tarafından ajanlaştırıldı.
PKK'nin maddi kaynaklarını ve hareket sahasını tespit etmekle görevlendirildi.

Vecdi Elitaş:
Mardin, 1968.
1986'da askerlik yaparken ajanlaştırıldı.
Komplo düzenlemek ve istihbarat toplamakla görevlendirilerek, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi.

Abdülhakim Ete:
Budamış 1970.
1989 yılında Mersin'de siyasi şube komiseri tarafından ajanlaştırıldı. PKK'ye yakın insanları ihbar ederek yakalattı ve birkaç PKK'linin öldürülmesine neden oldu. Bir süre sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi.

Mehmet Can:
Hatay-Kırıkhan-İncirli köyü, 1958, evli, 2 çocuk babası.
1984 yılında MİT tarafından ajanlaştırıldı ve daha sonra Lübnan'ın Barlias şehrine gönderildi.
Burada PKK hakkında istihbarat toplayıp Türk Konsolosluğu'na bildirmekle görevlendirildi.

Devamı 31. sayfada

Gerçekleşen sosyalizmin dönüm....

Baştarafı 16. sayfada

duruma düştüğü için; 12 Eylül faşizmi bu konuda ardına kadar devrimi tek kurtuluş seçeneği haline getirdiği için; ve mevcut yönetim -şu andaki ANAP-Özal yönetimi ve sahte muhalefet- hiçbir alternatif sunamadığı için; devrim, sıcağı sıcağına gündemde olan ve günlük çabalarla beslenmesi gereken, büyütülmesi gereken bir olgu oluyor. Bunun karşısında Partimiz, Kürdistan'da küçümsenemeyecek bir tecrübeyle bugün yürütmek istediği ulusal kurtuluş savaşımını -ayaklanma da dahil- gerilla kurallarına uygun, ilkede ve eylemde yürütürse, Kürdistan somutunda zafer kazanacak olan, devrim olduğu gibi; aynı zamanda Türkiye'de de zafer kazanacak olan, devrimdir. Türkiye'de zafer kazanan devrim, Ortadoğu'da devrimin kazanması demektir. Ve Ortadoğu'da zafer kazanan devrim, gerçekten en azından Ekim Devrimi kadar dünyada etkili olan bir devrim demektir.

İşte enternasyonalist değeri bu *kadar yüksek olan bir ulusal kurtuluş* devrimindeki PKK önderliği, gerçekten de küçümsenemeyecek ve baştan bizim de bu kadar erkenden gerçekleşebileceğini düşünemediğimiz, pratik bir önderlik konumuna kendini ulaştırmakla karşı karşıya bulunuyor. Tarih bir yerde bizi, rolümüzü, mevcut uluslararası sorunların çözümünde en çok devrime sarılması gereken, devrimle Kürdistan halkının kaderini en ileri bir çözüme doğru kavuştururken, yeni devrimsel gelişmeleri de en iddialı bir konumda böylece ortaya çıkaran bir şekilde oynamaya götürüyor. Hem bunu mahkum ediyor, hem buna son derece gönüllü kılıyor. Tarihte her zaman böylesine rol sahibi olmak mümkün olmaz, gerçekten eşine ender rastlanılır bir role sahibiz. İşte bu ender tanık olmalardan birisini de biz, kendi devrimci gelişmelerimizde görmüş oluyoruz. Dolayısıyla, uluslararası gelişmelere devrimle müdahalelerde bulunmada, biz iddialı olmak durumunda olan bir hareketiz. Bölgesel devrimde daha şimdiden etkili olan rolümüz kendini hızla uluslararasılaştırmak durumundadır. Zaten Kürdistan üzerindeki gericiliğini sürdürmek için; Türk faşist sömürgeciliğinin uluslararası desteğe dayanarak, kendi sömürge sistemine bütün Batıyı ve Doğuyu bulaştırmak niyetinde olması; bizim, devrimimizi uluslararasılaştırmak durumuyla yüzyüze bırakıyor. Kürdistan'daki sömürgecilik ne kadar çok devletçe yürütülür ve diğer bir sürü uluslararası gücün işbirlikçiliğini arkasına alırsa; Kürdistan devrimini de o denli uluslararası alanlara yaymak durumuyla karşı karşıyadır. Ne kadar çok geri ulusal koşullarda da gelişse, hem de asimilasyonla oldukça çarpıklaştırılmış ve de son derece köleleştirilmiş bir halk gerçekliğine de dayansa, bizim devrimimiz eğer gelişirse, ulusal olma yönünden daha fazla uluslararası olmak durumundadır. Dolayısıyla, PKK'de gerçekleşen sosyalizmin bugün en yaratıcı sosyalizm seviyesine ulaşması tek kurtuluş yolu olduğu gibi; bunun dışında da bizim Kürdistan devrimini geliştirmemiz mümkün değildir. Çünkü uluslararası gericiliğe karşı savaş vermemiz gerekiyor. Uluslararası gericiliğe karşı savaş vermek; tamıtamına bunu aşacak devrime, onun sosyalist önderliğine tam ulaşmakla mümkündür. Bizde gerçekleşen sosyalist önderliği geliştirmek daha da önem kazanıyor. Kürdistan ulusal kurtuluşçuluğu kendisine dayatılan en karşı-devrimci ve uluslararası gericiliği aşarsa, kendi somutunda demokrasiye en anlamlı karşılığı vermiş olacaktır. Ve ulusal kurtuluşu bu anlamda en somut bir enternasyonalist devrime ulaştıracaktır. *İşte, uluslararasındaki son* hızlı gelişmelerin, Kürdistan devrimine, başlangıçta sınırlı olarak, ama günümüzde daha açık olarak yüklediği görev bu olduğu gibi, Türkiye'de devrim ve karşı-devrimin de geldiği durum, yine bölgemizdeki siyasal gelişmeler, yaşanan hızlı gelişmeler, Kürdistan devriminin rolünü daha da hem yakıcı, hem de acil olarak çözümlenmesi gereken sorunlara indirgiyor. Dolayısıyla Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşı, onun güncel taktik uygulamaları, halkımız açısından günlük olarak yaşamın vazgeçilmez tek seçeneği olduğu kadar, bir bu kadar da bölgesel ve uluslararası etkisi olacaktır. Büyük devrimsel gelişme, patlama durumuna geliyor. Taktik diyoruz ama; uluslararası bölgesel etkisi çok güçlü olan halkımızın bunun dışında hiçbir yaşama, nefes alma imkanı bulamaması durumunu önlemekle hükümlü olduğu kadar, önemli uluslararası çözümlemelere dek götürebilecektir. Eğer önümüzdeki dönemin taktiğine, bir de bu yönde iyi bakarsak; Parti militanlarına düşen görevlerin son derece yakıcı ve acil başarılması gereken görevler olduğunu, bir kez daha çok iyi görüyoruz. Bir kez daha, bu görevlerin hiçbir bahaneyle ertelenemeyeceği ortaya çıkıyor ve gerekenlerin yeterince yerine getirilmesini vazgeçilmez kılıyor.

Bizde bir anlamda yaşam, geçmişte savunulacak ne varsa -ulusun, halkın tarihinde ve daha çok da Partimizin tarihinde- ve gelecek için ne öngörülüyorsa, hepsini tamıtamına içinde yaşadığımız yıla, birkaç yılın içine sığdırmak zorunda bırakıyor. Yaşamak tamıtamına artık, Parti taktiğimizin müthiş eylem gücüne, savaş gücüne kavuşturulmasına bağlı kalıyor. Bunun dışında, eğer kendimizi gafilce aldatmak istemiyorsak, sağa-sola yalpalayarak aldatmıyorsak -ki, aldatanların sonu hemen belirtelim ki, hüsrandan başka bir şey değildir- bütün belirtilenler, bütün gelişmeler bunun başka türlü olamayacağını gösteriyor. Geriye tek yol kalıyor, hep dediğimiz gibi, dünyadaki gelişmeler bizi buna mecbur ediyor. Hem de bu kadar geri toplumsal koşullar altında, bu kadar zorlanan bir gelişme içinde böylesine bir şansa sahip olmanın, böylesine bölgesel ve uluslararası gündemi değiştirebilecek bir öncüye sahip olmanın kıvancı, onuru, bizi çok güçlü kılıyor. Bunun verdiği coşku bizi önümüzdeki hamlenin başarısına, mutlaka savaşta kahramanlara yaraşır rolün sahibi olmaya götürüyor. Biz başından beri, bu role kendimizi hazırlamakta kusur etmeyen bir hareketiz. Partimizin gerçekten savaşan ve gelişen yönü, bu militanlık, bugüne gelmesini bilmiştir.

Bir kez daha vurgulayalım ki; biz bundan sonrasını da, özenle bu biçimde hazırladığımız Partiyi, kendi *içinden ve dışından gelişebilecek* her türlü sapmaya, bunu sağa çekme ve çoğunlukla inkar ve gaflet sonucu yıkım çabalarına kararlılıkla karşı duracağımız gibi, mevcut tecrübeden yararlanarak doğruları egemen kılmaya ve onunla önümüzdeki taktik döneme yüklenmeye, öngördüğümüz ve artık tamamen bizde gelişmeleri bağlayan gerilla ve yaygın halk gösterileriyle, halkın siyasal zoruyla bunu geliştirmeye tüm gücümüzü vereceğiz. Partimizin önderliğinde savaşmak isteyen, ona bu temelde soylu bağlılığını sürdürenler, bu dönemde tarihine yaraşır bir biçimde yaratıcılıkla katılmayı bileceklerdir. Ve savaşımdaki rollerini tarihe yaraşır bir biçimde yerine getireceklerdir. Bunun dışında yaşam tümüyle bize kapalıdır; bu nedenle bağımsızlığa, özgürlüğe, insanlığa açılan yolda kendilerine sunulan en değerli bir yaşam olarak görecekler ve onun için sonuna kadar savaşacaklardır. Bu temelde, savaşımımızı büyük bir yürekle, insanlığın ufkuna ulaşmış öngörüyle, muazzam çabalarla bir kez daha, hem de en kapsamlı bir biçimde gerçekleştireceğiz. İnanıyoruz ki, önümüzdeki dönemin üzerine böyle yüklenenler, bu savaşımlarıyla en soylu bir aşamayı zaferle kapatabileceklerdir. Biz gerçekten bu anlamda eşine ender rastlanan şehitleri veren bir hareketiz. Bu anlamda halkın umutları çok büyük. Mutlaka başarması zorunlu olan bir hareketiz ve çektiğimiz zorluklar, acılar da, bizi böylesine savaşmaya götürmektedir. Bu temelde savaşacağız ve mutlaka kazanacağız.

Ocak 1990

1990 Bahar Atılımı Türk rejimini...

Baştarafı 3. sayfada

baskı ve saldırı gücü olan özel timlere vurulan bu darbe, alanda büyük yankı uyandırırken, mücadelemizin bu alanda giderek güçlendiği gerçeğinin bir işareti oldu.

Dersim'de düşman güçlerine darbe

Mart ayı başlarında Dersim'de büyük bir çatışma gerçekleşti. ARGK kuvvetleriyle sömürgeci güçler arasında meydana gelen çatışma, uzun süre devam etti. Ve düşman büyük kayıplar alarak, hezimete uğradı. İlk ulaşan haberlere göre, 4 asker öldü ve çok sayıda düşman askeri de yaralandı.

Sömürgeciler bombalı tuzaklarla insanlarımızı katlediyor

TC'nin özel savaş birlikleri tarafından, Eruh'un Bilgili köyü çevresinde rastgele sağa-sola bombalar bırakıldı. Bu bombalardan birini bulan *küçük Ebubekir Şen, eve getirip* oynamaya başladı. Bu esnada patlayan bomba sonucu çocuk ve annesi öldü.

Yeni bir katliam örneği olan bu olayda da görüldüğü gibi; TC, halkımızı çeşitli yöntemlerle kullanarak imha etmeye çalışıyor. Bunun için de hiçbir vahşilikten çekinmiyor. Barbar ve pervasızca davranıyor. TC'nin işlediği hiçbir suç cezasız kalmayacaktır. Mutlaka halkımız adına bunların hesabı ARGK güçleri tarafından sorulacaktır.

Sömürgeci orduda çürüme had safhada

1990 bahar atılımı karşısında Türk özel savaş birliklerinde korku ve panik had safhaya varmış durumdadır. Her an duyulan ölüm korkusu karşısında gergin bir ruh halini yaşayan sömürgeci askerler, savaştan kaçmak için can atar hale gelmişlerdir. Subay ve erlerdeki ölüm korkusu, can telaşı ileri boyutlardadır. Bunun sonucu ordudan firar, intihar, birbirini vurma, kendi içinde çatışma günlük olaylar haline gelmiştir. TC, ordusunun içinde bulunduğu vehameti kamuoyundan gizlemek için her çareye başvurmaktadır. Fakat o kadar çok olay oluyor ki; tümünü gizlemesi mümkün olmamaktadır. Bu tarz olaylardan 3'ü Mart ayı başında meydana geldi. Bunlardan biri Uludere'de, diğer ikisi de Şırnak'ta oldu.

Şırnak'taki olay, Gabar dağında bulunan TV vericisinde meydana geldi. TV vericisinde nöbet tutan özel tim elemanı Yusuf Aslan intihar etti.

Şırnak'taki ikinci olay da; Balveren köyüne bağlı Uşaklı mezrası yakınlarında oldu. Nöbet değişimi esnasında meydana gelen bu olayda; özel tim çavuşu Mehmet Alp nöbetteki askerin kendisini ARGK gerillası sanarak açtığı ateş sonucu öldü.

Uludere'deki olay ise özel savaş birliklerinin attığı bir pusuda meydana geldi. Gerillalara karşı düşmanın gece attığı pusuda çıkan panik sonucu kendi içlerinde çatışma başladı. Uzun süre devam eden çatışmada çok sayıda ölü ve yaralının olduğu bildirilmektedir. Fakat TC, yalnızca 1 özel tim elemanının öldürüldüğünü açıkladı.

Her üç olayın da ortaya çıkardığı sonuç; özel savaş güçlerinin büyük bir koku, panik ve telaş yaşadıklarıdır. Her an gerillanın kurşunlarına hedef olma korkusunun yarattığı can telaşıyla içine girilen psikolojik durum cinnet getirme düzeyine varmıştır. Sömürgeciler, kendi ordularında yaşanan bu durum nedeniyle büyük bir panik yaşamakta ve savaşı bu güçle sürdüremeyeceklerini her gün daha *fazla görerek yeni arayışlar içine* girmektedirler.

Eruh-Dağdöşü'nde bir korucu çete odağı dağıtıldı

ARGK güçlerince 13 Mart'ta Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Dağdöşü köyü korucularına yönelik devrimci bir operasyon düzenlendi. Köyde bulunan toplam 10 korucudan 3'ü gerillaların geldiğini görünce köyden kaçtı. 3'ünün silahlarına gerillalarca el konuldu, geriye kalan 4'ü de suçları ağır olduğundan sorgulanmak amacıyla gerillalarca birlikte götürüldü. Bu eylemde de görüldüğü gibi, TC'nin çok bel bağladığı ihanet artık işlevsiz kalmıştır. Bırakalım gerillalarla çatışmaya girmeleri, isimlerini duyduklarında dahi korkulardan köyleri terketmektedirler. 3 korucunun kaçması bunun en somut kanıtı olmaktadır.

Pervari'de çatışma

15 Mart'ta Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Sarıyaprak köyü yakınlarında operasyon yürüten sömürgeci güçlerle gerillalar arasında saatlerce süren bir çatışma oldu. Çatışmada çok sayıda düşman askeri; özel timler ve köy korucuları yer almasına rağmen, ağır yenilgi almaktan kurtulamadı. Fakat TC, yine kayıplarını gizleme yolunu seçti; "1 jandarma öldü, 1 korucu da yaralandı" şeklinde açıklama yaptı. ARGK gerilla birliğinden ise 2 gerilla kahramanca savaşarak ölümsüzleşti.

Pazarcık'ta operasyon ve çatışma

Bir ihbar sonucu gerillaların üslendiği alanı tespit eden sömürgeci güçler, yüzlerce askerin yer aldığı büyük bir operasyon başlattılar. Sömürgecilerin operasyonu sürerken, Pazarcık'a bağlı Çağlayancerit-Abbasiye köyü yakınlarında çatışma meydana geldi.

Sömürgeci kolluk kuvvetleri çembere aldıkları gerillalardan set cevaplar aldılar. Saatlerce süren çatışmalarda gerillalar düşman çemberini yardılar. Çemberi yarma sürecinde düşman güçleri çok ağır kayıplar verdiler. Yine çember yarılırken 4 gerilla büyük bir kahramanlık göstererek ölümsüzleştiler. Düşman ise kayıplarını, "1 astsubay ve 2 er ağır yaralandı" şeklinde açıkladı. Bu çatışmanın ardından günlerce devam eden yeni çatışma ve operasyonlar yaşandı, ancak sömürgeciler, gerilla güçlerine darbe vurmayı başaramadılar.

Ajan provokatörlerden itiraflar....

Baştarafı 30. sayfada

Mehmet Öz:
Urfa-Akçakale-Küçük Nanani köyü, 1954.

1989 yılında Suriye'de **Mıho** kod isimli bir MİT mensubu tarafından ajanlaştırıldı.

PKK'nin önemli yazılı belgelerini sızdırmak ve PKK Genel Sekreteri'nin kaldığı adresi tespit edip bildirmekle görevlendirildi.

Osman Tokat:
Konya-Kulu-Acıkuyu köyü, 12.4.1962.

F. Almanya ve Hollanda'da **Komkar** içindeyken konsolosluk tarafından ajan olarak kullanıldı. Daha sonra Ortadoğu alanına giderek sızdı.

Hasan Güngör:
Mardin-Kızıltepe-Çagır (Meşkoki) köyü, 1956.

1976 yılında **Hadi Çanlı** (Karadenizli) adlı MİT mensubu tarafından ajanlaştırıldı.

MİT tarafından 25 Ekim 1983'te Lübnan'a yerleştirildi.

Genel ajanlık faaliyetlerinin yanısıra, 1986'da yapılan PKK III. Kongre toplantısına ve bu alanda yapılacak kutlama gecelerine yönelik saldırılar gerçekleştirmekle görevlendirildi.

Nail Alper:
Nusaybin-Hestirek köyü, 1962.

1986'da Mardin-Tugayı'nda ajanlaştırıldı.

Lübnan'a gönderilerek, burada PKK hakkında istihbarat toplamakla görevlendirildi.

Mehmet Yaşar:
Diyarbakır-Ergani-Yakacık köyü, 1966.

25.4.1989 tarihinde İstanbul'da Başkomiser **Veysi** tarafından ajanlaştırıldı. Bir süre İstanbul'da kullanıldıktan sonra, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi.

Adil Yolgetekin:
Gürkürdan, 1944, evli 6 çocuk babası.

İş vaadi ile ajanlaştırıldı.

Ajan şebeke vasıtasıyla Lübnan'a gönderildi. Burada PKK hakkında bilgi toplamakla görevlendirildi.

Bölükbaşı Çabuk:
Sivas-Zara-Yeşilören köyü, 1967.

Askerlik yaparken, özel eğitilerek ajanlaştırıldı.

İstihbarat toplayıp göndermek üzere, PKK saflarına gönderildi.

Umut Oluk:
Ağrı-Patnos, 1966.

1986 yılında askerlik yaparken özel olarak eğitilip ajanlaştırıldı. Sınırdan kaçak geçirilerek, PKK saflarına gönderildi.

Ekrem Erkan Akmazoğlu:
Adapazarı, 1961.

1984 yılında Türk ordusunda askerlik yaparken, ajanlaştırıldı. Özel askeri eğitim gördü.

20. Mekanize Tugayı Karargahı'na bağlı Özel Harp Harekat ve Yönlendirme Kısmı'nın direktifleri doğrultusunda çalıştı.

"Askerden kaçtı" süsü verilerek, PKK saflarına gönderildi.

Abdurrezak Demirbaş:
Diyarbakır-Lice-Bağlan köyü.

Ortadoğu'da MİT'e bağlı çalışan şebekeler tarafından ajanlaştırıldı.

ERNK 6. mücadele yılında halk demokrasisinin inşasında ileri mevzilerde!